

**MĂRTURII PENTRU
COMUNITATE
VOL. 7**

Ellen G. White

Perioada de timp cuprinsă în volumul șapte

Volumul șapte al Mărturiilor pentru comunitate (Testimonies) a fost publicat mai târziu, în 1902, la numai doi ani după publicarea volumului șase; dar în aceste câteva luni a avut loc o dezvoltare epocală, în mod deosebit în reorganizarea lucrării noastre denominaționale.

În anul 1863, cu treizeci și opt de ani mai înainte, a fost organizată Conferința Generală, cu șase conferințe, toate în Statele Unite. Erau atunci treizeci de pastori întăriți prin binecuvântare și lucrători biblici, slujind celor 3.500 de membri, organizați în 125 de comunități. La data aceea, nu exista nici o școală a adventiștilor de ziua a șaptea, nici un sanatoriu, ci numai o singură casă de editură și tipografie a bisericii.

Fiecare decadă, în scurgerea vremii, a marcat o dublare a numărului de membri și de lucrători angajați în lucrare, precum și începutul unor noi direcții ale eforturilor care se făceau. La începutul secolului lucrarea a crescut, ajungând de proporții mondiale. Raportul statistic al anului 1900 arată că a fost tipărită literatură în treizeci și nouă de limbi, de către treisprezece case de editură și tipografii. Cinci sute de pastori întăriți prin binecuvântare și o mie de alți lucrători în diferite ramuri de activitate din cadrul bisericii slujeau celor 66.000 de credincioși, ce erau membri, în 1892 ai unor comunități organizate. Acestea erau grupate în patruzeci și cinci de conferințe și patruzeci și două de misiuni. În Australia, ca și în Europa, conferințele erau cuprinse în Uniuni de Conferințe, recent organizate.

O dată cu dezvoltarea lucrării de publicații și cu începutul interesului pentru lucrarea medicală și educațională și începutul lucrării școlii de Sabat, au fost organizate instituții autonome care să se îngrijească de aceste ramuri ale lucrării. Exista, deci, Organizația Internațională a școlii de Sabat, a Lucrării Misionare și a Asociațiilor Libertății Religioase, pe lângă diferite alte asociații de publicații și educaționale. Lucrarea Misiunii Externe era condusă de către Comitetul Misiunii Externe. Deși interesul acestor diferite organizații era comun, fiecare acționa ca o unitate distinctă și separată, având birourile sediilor răspândite în toată America. În ceea ce privește sediul Comitetului pentru Misiunea Externă, a fost ales orașul New York, datorită avantajelor existenței unui larg centru al liniilor maritime de navigație. În cazul Asociației școlii de

Sabat, Oakland, California, cei care-l conduceau au considerat că era un centru potrivit. Lucrarea Libertății Religioase era condusă din Chicago, Illinois, iar Lucrarea Medicală Misionară, din Battle Creek, Michigan.

Nu era greu să vezi că biserica, în dezvoltarea ei naturală, a depășit cu mult condițiile originare din 1863. Era necesar să se facă unele schimbări. Comitetul Conferinței Generale era alcătuit din doisprezece membri, dintre care patru locuiau în Battle Creek. Cum puteau acești oameni să se îngrijească de lucrarea ce creștea foarte repede și care acum era mondială în scopurile ei? Toate conferințele și misiunile din lumea întreagă, Uniunile de Conferințe Australiană și Europeană, erau învățate să privească direct la Conferința Generală pentru conducere. Nu este de mirare că nevoile unor câmpuri erau neglijate sau că în unele cazuri administrarea acestora era lipsită de eficiență. Probleme multiple din unele ramuri ale lucrării părea că au fost scăpate din mâini, având în vedere faptul că ele creșteau în mod disproporțional și mergeau pe linia unei organizații independente create de ei înșiși.

Acestea erau împrejurările în aprilie 1901, când Ellen G. White, întoarsă recent din Australia, în Statele Unite, a luat cuvântul la deschiderea sesiunii Conferinței Generale. Ea a făcut apel la o completă reorganizare a lucrării, subliniind în mod deosebit nevoia unei distribuirii a responsabilităților. În timp ce nevoile erau vizibile, rezolvarea unei astfel de lucrări era o problemă complicată. Acum, chemarea la acțiune fiind adresată, cu oameni având o largă viziune și credință și cu inițiativă, lucrarea Conferinței Generale a fost reorganizată. Mai întâi, a fost adoptat planul pentru Uniunea de Conferințe, care a fost inaugurat în Australia și apoi în Europa. Lucrul acesta a eliberat administrația Conferinței Generale de multe probleme de amănunt care puteau și trebuia să fie rezolvate pe plan local. În al doilea rând, s-a pus baza înființării ca departamente a diferitelor organizații autonome ale bisericii, ca de exemplu publicațiile, lucrarea medicală, școala de Sabat și lucrarea educațională, în administrarea Conferinței Generale. În al treilea rând, Comitetul Conferinței Generale a fost mult lărgit și a devenit reprezentativ pentru întregul câmp mondial și pentru toate ramurile lucrării.

Unele ramuri sau departamente ale Conferinței Generale au fost reorganizate foarte repede. Departamentele școlii de Sabat, Educației și Libertății Religioase au fost aduse în curând la existență. Pentru alte ramuri ale lucrării, a fost nevoie de timp, iar în unele cazuri, numai când dezastrul a lovit, atunci s-a văzut necesitatea unei schimbări. Pentru lucrarea mondială, a fost necesar ca procedeul acesta al reorganizării să se fixeze

bine în mintea bărbaților și femeilor implicate în această lucrare pentru a schimba filozofia lor cu privire la marea lucrare în care aceștia erau angajați. La data Sesiunii Conferinței Generale din 1901, se părea că Sanatoriul din Battle Creek a atins apogeul dezvoltării lui și, împreună cu instituțiile lui satelit, constituia o mare parte a lucrării adventiștilor de ziua a șaptea. Era clar faptul că liderii lui începuseră să aibă viziunea unei mari lucrări medicale misionare, chiar nedenuminațională în caracter, și care așa cum gândeau ei, avea să eclipseze în curând lucrarea bisericii adventiste de ziua a șaptea.

Apoi, în 18 februarie 1902, s-a produs primul dezastru. Principala clădire a Sanatoriului din Battle Creek a ars până la temelii. În timp ce se făceau aranjamente pentru o imediată reconstruire a clădirii, experiența focului împreună cu sfaturile Spiritului Profetic, care au ajuns în mâinile lucrătorilor în următoarele câteva luni, au făcut ca mulți să vadă mai clar adevăratul loc al lucrării medicale misionare, ca o parte distinctivă, dar integrală a lucrării bisericii. S-a făcut apel la o extindere și înființare de multe centre medicale misionare, nu prea mari sau ambițioase în scopurile lor.

În acest cadru au fost scrise articolele servei Domnului, care sunt cuprinse în secțiunea „Lucrarea în Sanatoriul nostru”. Ele au fost incluse în volumul șapte, astfel încât ele să continue să slujească bisericii.

În primii ani, când Review and Herald și Pacific Press, au fost înființate, a fost necesar să avem utilaje competitive pentru a produce literatură necesară și la un preț moderat. Dar în primele zile, la început, astfel de întreprinderi nu erau folosite tot timpul numai pentru lucrări strict denominaționale. Pentru ca mașinile tipografiei să fie utilizate optim, tipografiile noastre au acceptat să lucreze și tipărituri comerciale. Astfel de lucrări mergeau de la tipărirea rechizitelor de birou și formulare, până la tipărirea de cărți legate. Aceste lucrări erau bine plătite și au ajutat financiar aceste instituții și personalul lor să se mențină având o bază financiară sănătoasă.

Dar aceste tipărituri comerciale au ridicat o seamă de probleme. Au fost aduse și acceptate pentru publicare manuscrise ale unor cărți care nu aveau un caracter înălțător. O parte a acestei literaturi conținea serioase erori doctrinale, iar altele, pentru alte motive, erau în mod categoric dăunătoare. Aceste situații au atins apogeul în timpul scrierii volumului șapte. Birourile editurilor au primit solii din partea Spiritului Profetic, care arătau primejdiile unei astfel de lucrări, chemând la o reformă. Apoi, de asemenea,

de-a lungul anilor, pe măsură ce lucrarea bisericii avea să continue să se dezvolte, avea să vină timpul când toate utilajele și personalul urma să fie necesare numai pentru lucrarea bisericii. Dar, din nefericire, aceste solii nu și-au adus pe deplin roadele până când, atât Review and Herald, cât și Pacific Press, n-au fost distruse de foc în anii ce au urmat. Făcându-se planuri ca lucrarea să fie reluată în clădiri reconstruite, conducătorii au pășit în credință, consacrand noile clădiri și echipamentul lor numai pentru tipărirea literaturii bisericii. Ei au procedat astfel în lumina sfaturilor pe care le găsim în volumul șapte, care au avut o influență modelatoare asupra lucrării noastre de publicații din toată lumea.

În drumul său de la St. Helena, California, la Battle Creek, Michigan, pentru a lua parte la sesiunea Conferinței Generale din 1901, sora White a mers pe drumul sudului, oprindu-se la Nashville spre a inspecta nou înființata casă de editură și pentru a vizita unele dintre noile școli din acele părți. Aceste instituții au fost înființate, în mare măsură, datorită apelurilor ei publicate în paginile revistei Review and Herald, pentru începutul unei mari și întinse lucrări în sud. Sfaturile ei i-au inspirat și călăuzit pe aceia care susțineau și îngrijeau de lucrare, deși la data aceea, când scria, serva Domnului se afla în Australia. Ea avea acum privilegiul de a vizita aceste centre și de a vedea cu ochii ei cele ce se realizaseră.

Cunoscând acum câmpul de lucru și nevoile lui, având descoperiri cu privire la noile perspective ale lucrării, sora White a fost îndemnată să facă apel atât pentru un mai mare număr de lucrători angajați, cât și pentru membri laici care să pătrundă în statele din sud și să folosească ocaziile existente pentru răspândirea soliei, luptând cu problemele de conducere ale lucrării, atât printre albi, cât și printre oamenii de culoare. Aceste apeluri mișcătoare, scrise în perioada acestor doi ani, formează o importantă parte a volumului șapte. Ele au determinat unele familii, nu puține la număr, să se mute în marele ținut al sudului pentru a vesti solia printr-o viețuire liniștită și evlavioasă și printr-un evangheliism activ. Un bogat seceriș al acestei semănări se vede și astăzi.

În timp ce adventiștii de ziua a șaptea, în experiența de la început, practicau și învățau reforma în stilul lor de viață, ei au mers înainte în dezvoltarea acestei reforme, producând alimente sănătoase, unele din acestea luând locul articolelor dăunătoare din alimentație, iar altele ajutând la procurarea unei hrane apetisante și echilibrate. Eforturile și învățăturile adventiștilor de ziua a șaptea au pus bazele unui mare interes pentru alimentele pe bază de cereale, care s-a dezvoltat în anii care au urmat, deși

lucrarea de fabricare a acestor alimente, în mare măsură, nu mai este în mâinile noastre. Încă din timpul volumului șapte noi aveam în funcțiune un număr de centre de producerea alimentelor sănătoase, iar în unele orașe aveam restaurante unde se serveau alimente sănătoase. Mai multe capitole din volumul șapte dau sfaturi cu privire la această lucrare, cerând ca aceasta să fie astfel condusă, încât să producă o influență puternică pentru solia distinctivă pe care acest popor o vestește lumii.

Soliile din perioada volumului șapte marchează, de asemenea, chemarea de înaintare a lucrării în orașe. Deși acestea aveau să fie urmate de alte apeluri urgente ce au apărut în anii următori, nevoile marilor noastre orașe au fost aduse pentru prima dată în atenția poporului nostru, în mod general, în secțiunea de la începutul acestui volum. Lucrarea ce trebuia făcută nu se limita numai la lucrătorii conferinței. Trebuia ca membrii laici să fie atrași într-o lucrare mereu crescândă în marile centre ale populației. Un program evanghelic de amploare avea să înceapă și să continue mulți ani.

Când volumul a fost publicat, adventiștii de ziua a șaptea conduceau o lucrare activă de mai bine de o jumătate de secol. Trecerea anilor a făcut ca un număr de lucrători să fie nevoiți să-și scoată armura și să depună poverile. Aceștia au sacrificat totul și au lucrat la zidirea cauzei lui Dumnezeu, dar acum, când a venit timpul ca ei să lase lucrul și să îngăduie mâinilor tinere să ridice poverile, nu exista nici o reglementare pentru susținerea lor. Nevoia și remediul i-au fost în mod clar descoperite servei Domnului și, în soliile sale de încheiere a volumului șapte, ea prezintă, în cuvinte pline de sensibilitate, responsabilitatea bisericii față de bătrânii ei lucrători. Rezultatele apelului ei, pentru un fond din care să se poarte de grijă și să se răspundă nevoilor acestor lucrători ieșiți la pensie, se vede astăzi în planul pentru susținerea pensionarilor, care a fost adus la existență la câțiva ani după publicarea acestui volum.

Astfel, volumul șapte prezintă numai câteva învățături pentru diferite ramuri de activitate, sfaturile lui principale fiind mult și profund cuprinzătoare și aducând roade bogate.

Capitolul 1

Lucrarea de salvare a sufletelor

Dumnezeu mi-a dat o solie pentru poporul Său. El trebuie să se trezească, să-și întindă corturile și să-și lărgască hotarele. Frații mei și surorile mele, voi ați fost cumpărați cu un preț și tot ce aveți și tot ce sunteți trebuie să fie folosit spre slava lui Dumnezeu și spre binele semenilor voștri. Domnul Hristos a murit pe cruce pentru a salva lumea de la pieirea în păcat. El cere conlucrarea voastră în lucrarea aceasta. Voi trebuie să fiți mâna care-I dă ajutor. Cu o străduință ce nu cunoaște oboseală, plină de râvnă, voi trebuie să căutați să salvați pe cei pierduți. Aduceți-vă aminte că păcatele voastre au făcut necesară crucea. Când L-ați primit pe Domnul Hristos ca Mântuitor al vostru, v-ați legat să vă uniți cu El în purtarea crucii. Sunteți legați cu El pe viață și pe moarte, ca o parte din marele plan al mântuirii.

Puterea transformatoare a harului Domnului Hristos modelează pe acela care se predă în slujba lui Dumnezeu. Pătruns de Duhul Mântuitorului, el este gata să se lepede de sine, gata să ia crucea, gata să facă orice jertfă pentru Domnul. El nu mai poate fi nepăsător față de sufletele care pier în jurul său. El este înălțat mai presus de servirea de sine. El a fost creat din nou în Hristos, iar egoismul nu are nici un loc în viața sa. El își dă seama că fiecare parte a ființei sale Îi aparține Domnului Hristos, care l-a răscumpărat din robia păcatului, că fiecare clipă a viitorului său a fost cumpărată cu sângele prețios și dătător de viață al singurului Fiu al lui Dumnezeu.

Aveți voi o înțelegere atât de profundă a jertfei aduse la Golgota, încât să fiți gata să supuneți oricare alt interes lucrării de salvare de suflete? Aceeași înfocată dorință de a-i salva pe cei păcătoși care a caracterizat viața Mântuitorului va caracteriza și viața adevăraților Lui urmași. Creștinul n-are dorința de a trăi pentru sine. Pentru el, cea mai mare plăcere este aceea de a consacra tot ce are și tot ce este în slujba Domnului. El e mânat de un dor de a câștiga suflete la Hristos. Aceia care nu au acest dor ar face bine să se îngrijoreze de propria lor mântuire. Să se roage să primească duhul slujirii.

Cum pot proslăvi cel mai bine pe Acela al Căruia sunt atât prin lucrarea creațiunii, cât și prin lucrarea răscumpărării? Aceasta este întrebarea pe care trebuie să ne-o punem nouă înșine. Acela care este într-adevăr convertit caută cu o râvnă pătrunsă

de neliniște să scape de la pieire pe aceia care sunt încă în puterea lui Satana. El refuză să facă orice l-ar împiedica în lucrarea sa. Dacă are copii, își dă seama că lucrarea sa trebuie să înceapă în propria sa familie. Copiii săi sunt peste măsură de prețioși pentru el. Aducându-și aminte că ei sunt membri mai tineri ai familiei Domnului, el se străduiește cu toată puterea să-i așeze în situația de a sta de partea Domnului. El s-a legat să-I slujească Domnului Hristos, să-L onoreze și să asculte de El; și depune eforturi răbdătoare și neobosite pentru a-și educa în așa fel copiii, încât ei să nu fie niciodată vrăjmași ai Mântuitorului.

Asupra taților și mamelor, Dumnezeu a așezat răspunderea de a-și salva copiii de sub puterea vrăjmașului. Aceasta este lucrarea lor — o lucrare pe care nu trebuie să o neglijeze cu nici un chip. Acei părinți care au o legătură vie cu Domnul Hristos nu vor avea odihnă până nu își vor vedea copiii în siguranță, în staul. Ei vor face din aceasta povara vieții lor.

Părinților, nu neglijați lucrarea care vă așteaptă în biserică din propria voastră familie. Acesta este pentru voi cel dintâi câmp de lucrare misionară. Lucrul cel mai important pe care îl puteți face este de a-i așeza pe copiii voștri de partea Domnului. Când greșesc, purtați-vă cu ei delicat și totuși hotărât. Faceți-i să se unească cu voi în împotrivirea față de răul prin care Satana caută să nimicească sufletul și trupul ființelor omenești. Împărtășiți cu ei taina crucii, taina care pentru voi înseamnă sfințire, răscumpărare și biruință veșnică. Ce biruință câștigați atunci când vă luați copiii cu voi în slujba Domnului!

Dacă familiile din jurul vostru se opun adevărului, străduiți-vă să le călăuziți să se supună cerințelor Domnului Hristos. Lucrați cu răbdare, cu înțelepciune, cu băgare de seamă față de sentimentele lor, cucerind calea prin delicata lucrare a iubirii. Prezentați adevărul în așa fel, încât el să poată fi văzut în toată frumusețea lui, exercitând o așa influență, încât nimic să nu poată rezista. În felul acesta se vor dărâma zidurile prejudecăților.

Dacă lucrarea aceasta ar fi făcută cu credincioșie, dacă tații și mamele ar lucra pentru membrii propriilor lor familii, și apoi pentru cei din jurul lor, înălțând pe Hristos printr-o viață plină de evlavie, mii de suflete ar fi salvate. Când membrii poporului lui Dumnezeu vor fi cu adevărat convertiți, când își vor da seama de răspunderea pe care o au, de a lucra pentru aceia de lângă ei, când nu vor lăsa nici un mijloc neîncercat pentru

a scăpa pe păcătoși de sub puterea vrăjmașului, atunci se va ridica ocară de deasupra comunităților noastre.

Avem acum doar un scurt timp pentru a ne pregăti pentru veșnicie. Fie ca Domnul să deschidă ochii închiși ai poporului Său și să trezească simțurile lor amorțite, ca ei să-și poată da seama că Evanghelia este puterea lui Dumnezeu spre mântuirea celor care cred. Fie ca ei să vadă însemnătatea faptului de a face o prezentare a lui Dumnezeu atât de curată și de dreaptă, încât lumea să-L vadă în toată frumusețea Lui. Fie ca ei să fie în așa măsură umpluți de Duhul care sălășluiește în El, încât lumea să nu aibă putere să-i abată de la lucrarea de a prezenta oamenilor posibilitățile minunate ce stau în fața oricărui suflet care-L primește pe Hristos.

În toate ramurile lucrării noastre e nevoie de mai multă râvnă. Timpul trece. Servilor lui Dumnezeu li se spune: „Fiți fără preget. Fiți plini de râvnă cu duhul. Slujiți Domnului.” Oamenii au nevoie de adevăr, iar el trebuie să le fie transmis prin eforturi pline de râvnă și credincioșie. Sufletele să fie căutate, să se înalțe rugăciuni pentru ele și să se lucreze pentru ele. Trebuie să se facă apeluri pline de râvnă. Trebuie să se înalțe rugăciuni fierbinți. Cererile noastre lipsite de viață trebuie să fie transformate în cereri de un zel intens. Cuvântul lui Dumnezeu declară: „Mare putere are rugăciunea fierbinte a celui neprihănit!”

Lumea este câmpul de lucru al eforturilor noastre misionare și noi trebuie să mergem înainte, la lucru, înconjurați de atmosfera de la Ghetsemani și Golgota.

Capitolul 2

Semnalul de înaintare

Este o lege veșnică a lui Iehova aceea că cel care primește adevărul de care lumea are nevoie trebuie să facă din vestirea acestui adevăr cea dintâi lucrare a sa. Dar cine este acela care să ia asupra sa povara păcătoșilor ce se pierd? Când privesc la aceia care pretind că sunt poporul lui Dumnezeu și văd lipsa lor de bunăvoință de a-I servi, inima îmi este cuprinsă de o durere pe care nu pot să o exprim. Cât de puțini sunt o inimă și un gând cu Dumnezeu în solemna Lui lucrare finală. Sunt mii de oameni ce trebuie să fie avertizați și totuși cât de puțini se consacră pe deplin lucrării, gata să fie sau să facă totul numai să poată câștiga suflete la Hristos. Isus a murit pentru a mântui lumea. În umilință, în modestie, în tăgăduire de sine, El a lucrat și lucrează pentru păcătoși. Dar mulți din aceia care ar trebui să conlucreze cu El sunt plini de ei înșiși și nepăsători.

În poporul lui Dumnezeu din zilele noastre este o grozavă lipsă de acea simpatie care ar trebui simțită pentru sufletele nemântuite. Noi vorbim despre misiuni creștine. Se aude sunetul glasurilor noastre; dar simțim noi sensibilul dor al inimii pentru cei din afara staulului? Și afară de cazul că inima noastră bate la unison cu inima Domnului Hristos, cum putem înțelege sfințenia și importanța lucrării la care suntem chemați prin cuvintele: „Veghează asupra sufletelor, ... ca unii care au să dea socoteală de ele”? (Evrei 13, 17.)

Dumnezeu așteaptă ca bărbați și femei să-și dea seama de răspunderea lor. El așteaptă ca ei să se unească cu El. Fie ca ei să ia seama la semnalul de înaintare și să nu mai întârzie în îndeplinirea voii Domnului.

Ne dăm noi oare seama cât de mulți oameni din lume urmăresc mișcările noastre? Din locuri de unde ne-am așteptat mai puțin vor veni glasuri, îndemnându-ne să înaintăm în lucrarea de a da lumii ultima solie de har. Predicatori și credincioși, treziți-vă! Fiți ageri în a recunoaște și a folosi fiecare ocazie și avantaj oferit cu prilejul mișcării roții Providenței. Dumnezeu, Hristos și îngerii cerești lucrează intens pentru a ține în frâu turbarea mâniei lui Satana, pentru ca planurile lui Dumnezeu să nu fie înfrânte. Dumnezeu trăiește și domnește. El conduce treburile universului. Fie ca ostașii Lui să înainteze spre victorie. Fie ca în rândurile lor să domnească o unire desăvârșită.

Să împingă lupta până la porți. Ca un puternic Biruitor, Domnul va lucra pentru ei.

Fie ca solia Evangheliei să răsună prin comunitățile noastre, chemându-le la o acțiune generală. Membrii bisericii să aibă o credință crescândă, căpătând râvnă de la nevăzuții lor aliați cerești, de la cunoașterea resurselor lor inepuizabile, de la măreția lucrării în care sunt angajați și de la puterea Conducătorului lor. Aceia care se așează sub controlul lui Dumnezeu, pentru a fi îndrumați și călăuziți de El, vor înțelege desfășurarea sigură a evenimentelor rânduite de El să aibă loc. Inspirați de Duhul Lui, al Aceluia care și-a dat viața pentru viața lumii, ei nu vor mai sta liniștiți în neputință, arătând către ceea ce nu pot face. Îmbrăcând armura cerească, ei vor porni la luptă, gata să lucreze și să îndrăznească pentru Dumnezeu, știind că atotputernicia Lui va acoperi lipsurile lor.

O lucrare în continuă dezvoltare

Servii lui Dumnezeu trebuie să se folosească de orice mijloc pentru extinderea împărăției Sale. Apostolul Pavel spune că „lucrul acesta este bun și bine primit înaintea lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru, care voiește ca toți oamenii să fie mântuiți și să vină la cunoștința adevărului”, și să se facă „rugăciuni, cereri, mijlociri, pentru toți oamenii”. (1 Timotei 2, 3.4.1.) Iar Iacov zice: „Să știți că cine întoarce pe un păcătos de la rătăcirea căii lui, va mântui un suflet de la moarte, și va acoperi o sumedenie de păcate”. (Iacov 5, 20.) Fiecare credincios are obligația să se unească cu frații săi pentru a face invitația: „Veniți căci iată, toate sunt gata”. (Luca 14, 17.) Fiecare trebuie să-i încurajeze pe ceilalți să facă o lucrare din toată inima. Chemări călduroase vor fi făcute de o biserică vie. Suflete însetate vor fi conduse la apa vieții.

Apostolii purtau povara răspunderii de a lărgi sfera lor de lucru, de a proclama Evanghelia în regiunile încă neatinse. Din exemplul lor învățăm că nu trebuie să se găsească persoane care să stea în via Domnului fără să lucreze. Servii Lui trebuie să lărgescă fără încetare cercul strădaniilor lor. Ei trebuie să realizeze fără încetare tot mai mult și niciodată mai puțin. Lucrarea Domnului trebuie să se lărgescă și să se întindă până ajunge să cuprindă lumea.

După ce au făcut o călătorie misionară, Pavel și Barnaba au venit înapoi prin aceleași locuri, vizitând bisericile pe care le înființaseră și alegând oamenii care să se unească cu ei în lucrare. Așa trebuie să lucreze servii lui Dumnezeu de astăzi, alegând și

educând tineri vrednici pentru a fi colaboratori. Dumnezeu să ne ajute să ne sfințim pe noi înșine, pentru ca prin pilda noastră, alții să poată fi sfințiți, făcuți în stare să facă o lucrare plină de succes în câștigarea de suflete la Hristos.

Ne apropiem de încheierea istoriei acestui pământ; în curând vom sta în fața marelui tron alb. În curând timpul vostru de lucrare va fi trecut pentru veșnicie. Căutați și folosiți ocaziile de a spune un cuvânt la timpul potrivit acelorora cu care veniți în legătură. Nu așteptați ca mai întâi să vă cunoașteți și abia atunci să le oferiți comorile neprețuite ale adevărului. Porniți la lucru și căile vi se vor deschide înainte.

În ziua judecății, cei pierduți își vor da seama pe deplin de însemnătatea jertfei de pe Calvar. Ei văd ceea ce au pierdut refuzând să fie credincioși. Se gândesc la legăturile curate și înalte pe care avuseseră privilegiul să le câștige. Dar e prea târziu. Ultima chemare a fost rostită. Se aude tânguirea: „Secerișul a trecut, vara s-a isprăvit, și noi tot nu suntem mântuiți”. (Ieremia 8, 20.)

Asupra noastră apasă greaua răspundere de a avertiza lumea cu privire la sfârșitul ei care se apropie. Din toate părțile, de departe și de aproape, vin chemări după ajutor. Dumnezeu invită biserica să se ridice și să se îmbrace cu putere. Sunt de câștigat coroane nepieritoare; e de obținut Împărăția cerului; lumea, ce piere în ignoranță, trebuie să fie luminată.

Lumea va fi convinsă nu prin ceea ce se învață de la amvon, ci prin ceea ce trăiesc membrii bisericii. Predicatorul de la amvon enunță teoria Evangheliei; evlavia practică a bisericii demonstrează puterea ei.

Slabă și cu defecte, având mereu nevoie să fie avertizată și sfătuită, biserica este totuși obiectul supremei preocupări a Domnului Hristos. El face experimentări ale harului asupra inimii oamenilor și săvârșește astfel de transformări, încât îngerii rămân uimiți și își exprimă bucuria prin cântări de laudă. Ei se bucură la gândul că oameni supuși greșelii și păcătoși pot fi astfel transformați.

Când solia îngerului al treilea se dezvoltă și ajunge o mare strigare, proclamarea ei va fi însoțită de o mare putere și slavă. Fețele copiilor lui Dumnezeu vor străluci de lumină cerească.

Domnul va pregăti bărbați și femei — ba chiar și copii, așa cum a făcut El cu Samuel — pentru lucrarea Sa, făcându-i mesageri ai Săi. Acela care nu doarme și nici nu dormitează veghează asupra fiecărui lucrător, alegându-i sfera de lucru. Tot cerul urmărește lupta pe care, în împrejurări în aparență descurajatoare, o duc slujitorii lui Dumnezeu. Se realizează cuceriri noi, se câștigă onoruri noi, atunci când servii Domnului, strângându-se în jurul stindardului Răscumpărătorului lor, pornesc să lupte lupta cea bună a credinței. Toți îngerii cerești sunt în slujba umilului și credinciosului popor al lui Dumnezeu, iar atunci când oștirea lucrătorilor Domnului de aici, de jos, cântă cântările lor de laudă, corul de sus se unește cu ei în aducerea de mulțumiri, dând laudă lui Dumnezeu și Fiului Său.

Nimic nu este în aparență mai neajutorat, și totuși în realitate mai de nebiruit, ca sufletul care-și simte nimicnicia și se sprijină în totul pe meritele Mântuitorului. Mai curând ar trimite Dumnezeu toți îngerii din cer, pentru a da ajutor unuia ca acesta, decât să îngăduie ca el să fie înfrânt.

Semnalul de luptă răsună de-a lungul frontului. Fiecare ostaș al crucii să pășească înainte, nu în încredere de sine, ci în umilință și smerenie și cu credință tare în Dumnezeu. Lucrarea voastră, lucrarea mea nu va înceta o dată cu viața aceasta. Poate că pentru un scurt timp ne vom odihni în mormânt, dar, atunci când vine chemarea, noi reluăm, în Împărăția lui Dumnezeu, lucrarea noastră.

Capitolul 3

Lucrarea pentru membrii bisericii

Avem de dus lumii o solie de la Domnul — o solie care trebuie să fie dusă în plinătatea bogată a puterii Duhului Sfânt. Servii Domnului să se străduiască să vadă nevoia de a căuta să salveze pe cei pierduți. Trebuie să se facă apeluri directe către cei neconvertiți. „Pentru ce mănâncă Învățătorul vostru cu vameșii și cu păcătoșii?” i-au întrebat fariseii pe ucenicii Domnului Hristos. Iar Mântuitorul a răspuns: „N-am venit să chem la pocăință pe cei neprihăniți, ci pe cei păcătoși”. (Matei 9, 11.13.) Aceasta este lucrarea pe care ne-a dat-o nouă. Și niciodată nu a fost o mai mare nevoie de ea ca în timpul de față.

Dumnezeu n-a dat servilor Săi lucrarea de a îndrepta lucrurile în comunități. Abia s-a făcut lucrul acesta, în aparență, că el trebuie să fie făcut din nou. Membrii bisericii, pentru care se manifestă o astfel de grijă și osteneli, devin debili din punct de vedere religios. Dacă nouă zecimi din eforturile depuse pentru cei care cunosc adevărul s-ar depune pentru aceia care n-au auzit niciodată adevărul, cât de mult mai mare ar fi înaintarea realizată! Dumnezeu și-a reținut binecuvântările deoarece poporul Său n-a lucrat în armonie cu îndrumările Sale.

Faptul că pastorii noștri cheltuiesc pentru ei timp și talente care ar trebui folosite pentru cei neconvertiți aduce debilitate acelor care cunosc adevărul. În multe dintre comunitățile noastre de oraș, deserventul cultic predică Sabat după Sabat, și Sabat după Sabat membrii bisericii vin la casa lui Dumnezeu fără să aibă ceva de spus cu privire la binecuvântările primite datorită binecuvântărilor împărțite de ei altora. Ei nu au lucrat în cursul săptămânii pentru a pune în practică învățătura dată lor în Sabat. Atâta vreme cât membrii bisericii nu fac nici un efort pentru a da și altora din ajutorul ce le-a fost dat, în chip firesc urmează o slăbire spirituală.

Cel mai mare ajutor ce poate fi dat poporului nostru este acela de a-i învăța să lucreze pentru Dumnezeu și să depindă de El, și nu de slujitorii Lui. Să se deprindă să lucreze așa cum a lucrat Domnul Hristos. Să se alăture oștirii lucrătorilor Lui și să facă o slujbă credincioasă pentru El.

Sunt situații când e bine ca predicatorii noștri să țină în Sabat, în comunitățile noastre, cuvântări scurte pline de viață și de iubirea Domnului Hristos. Dar membrii bisericii nu trebuie să aștepte o predică în fiecare Sabat.

Să ne amintim că noi suntem străini și călători pe pământul acesta, căutând o patrie mai bună, și anume una cerească. Să lucrăm cu o așa râvnă, cu o așa consacrare, încât păcătoșii să fie atrași la Hristos. Aceia care s-au unit cu Domnul prin legământ de slujire sunt datori să se unească cu El în marea și grandioasa lucrare de salvare de suflete. Membrii bisericii să-și facă în chip credincios partea de lucru în timpul săptămânii, iar în Sabat să povestească experiența lor. Adunarea va fi atunci ca o hrană dată la timp potrivit, aducând tuturor celor prezenți viață și o putere nouă. Când poporul lui Dumnezeu vede marea nevoie de a lucra așa cum a lucrat Hristos pentru convertirea păcătoșilor, mărturiile depuse de ei în Sabat la serviciul divin vor fi pline de putere. Cu bucurie ei vor povesti experiența scumpă câștigată lucrând pentru alții.

Pastorii noștri nu trebuie să-și consume timpul lucrând pentru aceia care au primit adevărul. Cu iubirea Domnului Hristos arzând în inima lor, ei trebuie să pornească pentru a câștiga pe păcătoși la Mântuitorul. Ei trebuie să semene semințele adevărului pe lângă toate apele. Un loc după altul trebuie să fie vizitat, comunitate după comunitate trebuie să fie înființată. Aceia care iau poziție pentru adevăr trebuie să fie organizați în comunități și după aceea slujitorul Domnului să meargă mai departe spre alte locuri tot atât de importante.

De îndată ce o comunitate a fost organizată, servul Domnului să-i pună la lucru pe membrii ei. Ei vor avea nevoie să fie învățați cum să lucreze cu succes. Servul Domnului să consacre o mai mare parte din timpul său pentru educare decât pentru predicare. El să-i învețe pe membri cum să împartă altora cele ce au ajuns să cunoască. Deși noii convertiți trebuie să fie învățați să ceară sfat de la cei cu mai multă experiență în lucrare, ei trebuie să fie învățați în același timp să nu-l așeze pe pastor în locul lui Dumnezeu. Deservenții nu sunt decât ființe omenești, oameni supuși slăbiciunilor. Domnul Hristos e Acela la care trebuie să privim pentru îndrumare. „Cuvântul s-a făcut trup și a locuit printre noi, plin de har și de adevăr.” „Și noi toți am primit din plinătatea Lui, și har după har.” (Ioan 1, 14.16.)

Puterea Evangheliei trebuie să vină asupra grupelor formate, pregătindu-le pentru slujire. Unii dintre noii convertiți vor fi așa de mult umpluți cu puterea lui Dumnezeu,

încât de îndată vor intra în lucrare. Ei vor lucra atât de zelos, încât nu vor avea nici timp și nici dispoziție de a slăbi mâinile fraților lor prin critici lipsite de amabilitate. Singura lor dorință va fi aceea de a duce adevărul în locurile ce încă nu au fost atinse.

Domnul mi-a arătat lucrarea care trebuie să fie făcută în orașele noastre. Credincioșii din aceste orașe pot să lucreze pentru Dumnezeu în vecinătatea locuinței lor. Ei trebuie să lucreze în liniște și umilință, purtând cu ei oriunde merg atmosfera cerului. Dacă eul nu este luat în seamă, ci ținut în supunere, arătând totdeauna către Domnul Hristos, puterea influenței lor va fi simțită.

Când un lucrător se consacră fără rezerve slujirii lui Dumnezeu, el câștigă o experiență care-l face în stare să lucreze tot mai cu succes pentru Domnul. Puterea care l-a atras pe el la Hristos îl ajută să atragă și el pe alții la Hristos. Poate că nu i se va încredința niciodată lucrarea de orator public, dar el nu e mai puțin un serv al lui Dumnezeu; iar lucrarea lui dă dovadă că el e născut din Dumnezeu.

Nu e planul lui Dumnezeu ca predicatorii să fie lăsați să îndeplinească singuri partea cea mai mare a lucrării de a semăna semințele adevărului. Bărbați care nu sunt chemați la lucrarea de predicare trebuie să fie încurajați să lucreze pentru Dumnezeu potrivit cu felurile lor însușiri. Sute de bărbați și de femei care acum stau fără lucru ar putea face o lucrare bine primită. Ducând adevărul în familiile prietenilor și vecinilor lor, ei ar putea să facă o mare lucrare pentru Domnul. Dumnezeu nu caută la fața omului. El va folosi creștini smeriți și devotați, chiar dacă nu au o educație atât de desăvârșită ca alții. Unii ca aceștia să se angajeze în slujba Lui, făcând lucrare din casă în casă. Șezând la gura sobei, ei pot face — dacă sunt umili, curtenitori și evlavioși — mult mai mult pentru a satisface nevoile reale ale familiilor decât ar putea face un predicator consacrat.

Pentru ce nu simt credincioșii o grijă mai mare și mai zeloasă pentru cei care sunt departe de Hristos? Pentru ce nu se adună laolaltă doi sau trei să se roage călduros lui Dumnezeu pentru salvarea unei anumite persoane și apoi a alteia? În comunitățile noastre să se formeze grupe pentru slujire. Diferiți credincioși să se unească și să lucreze ca pescari de oameni. Să se străduiască să adune suflete din stricăciunea lumii și să le aducă la curăția mântuitoare a iubirii lui Hristos.

Formarea de grupe mici ca bază a efortului creștin mi-a fost prezentată de Cineva

care nu poate greși. Dacă sunt mulți membri în comunitate, ei să fie organizați în grupe mici, pentru a lucra nu numai pentru membrii bisericii, ci pentru necredincioși. Dacă într-un loc sunt numai doi sau trei care cunosc adevărul, ei să se organizeze ca o grupă de lucrători. Ei să păstreze legătura unirii nezdruincinate, strângându-se laolaltă în iubire și unire, încurajându-se unul pe altul să meargă înainte, fiecare câștigând curaj și putere din sprijinul celorlalți. Ei să dea pe față îngăduință și răbdare creștină, nerostind cuvinte pripite, folosind talentul vorbirii pentru a se zidi unul pe altul în credința cea sfântă. Să lucreze în iubire creștină pentru cei din afară de staul, uitând de sine în străduința lor de a-i ajuta pe alții. Lucrând și rugându-se în Numele Domnului Hristos, numărul lor va crește; deoarece Mântuitorul zice: „Dacă doi dintre voi se învoiesc pe pământ să ceară un lucru oarecare, le va fi dat de Tatăl Meu care este în ceruri”. (Matei 18, 19.)

Locurile pustii ale pământului

În umilă dependență de Dumnezeu, familii trebuie să se așeze în locurile pustii ale viei Sale. Este necesar ca bărbați și femei consacrați să stea ca pomii roditori ai neprihănirii în locurile pustii ale pământului. Ca răsplată a străduințelor lor pline de sacrificiu de sine de a semăna semințele adevărului, ei vor culege o recoltă bogată. Multe inimi vor fi atinse atunci când vizitează familie după familie, tâlcuind Scripturile pentru aceia care sunt în întuneric spiritual.

În câmpurile în care condițiile sunt atât de vădit rele și descurajatoare, încât mulți lucrători refuză să meargă acolo, se pot realiza multe schimbări remarcabile în bine prin străduințele membrilor laici jertfitori de sine. Acești lucrători umili vor realiza mult, deoarece ei depun eforturi răbdătoare și stăruitoare, întemeindu-se nu pe puterea omenească, ci pe Dumnezeu, care le acordă favoarea Sa. Câtimea binelui pe care-l realizează acești lucrători nu va fi niciodată cunoscută în lumea aceasta.

Misionari care se întrețin singuri

Misionarii care se întrețin singuri au adesea un foarte mare succes. Începând într-un mod umil și restrâns, lucrarea lor crește pe măsură ce înaintează sub călăuzirea Duhului lui Dumnezeu. Doi sau trei să pornească împreună în lucrare evanghelică. S-ar putea ca ei să nu primească vreo încurajare de la aceia care sunt în fruntea lucrării, în sensul de a li se da sprijin financiar; în ciuda acestui lucru, ei să înainteze rugându-se, cântând, propovăduind, trăind adevărul. Ar putea face lucrare de colportaj și în felul

acesta să introducă adevărul în multe familii. Înaintând în lucrarea lor, ei câștigă o binecuvântată experiență. Ei sunt smeriți prin simțământul slăbiciunii lor, dar Domnul merge înaintea lor și, atât printre bogați, cât și printre săraci, ei află favoare și ajutor. Însăși sărăcia acestor misionari devotați este un mijloc de a găsi intrare la oameni. Așa cum merg pe calea lor, ei sunt ajutați în multe feluri de aceia cărora le aduc hrană spirituală. Ei poartă solia pe care le-o dă Dumnezeu, iar eforturile lor sunt încununete de succes. Mulți vor ajunge să cunoască adevărul, persoane care, dacă n-ar fi fost acești umili lucrători, n-ar fi fost niciodată câștigate la Hristos.

Dumnezeu cheamă lucrători care să intre în holdele gata pentru seceriș. Să așteptăm oare pentru că tezaurul este secătuit, pentru că de-abia este îndestulător pentru a susține lucrătorii care se află acum în câmp? Porniți în credință și Dumnezeu va fi cu voi. Făgăduința este: „Cel ce umblă plângând, când aruncă sămânța, se întoarce cu veselie, când își strânge snopii.” (Psalmii 126, 6.)

Nimic nu e atât de eficient ca succesul. El să fie obținut prin sfortări stăruitoare, iar lucrarea va merge înainte. Câmpuri mari se vor deschide. Multe suflete vor fi aduse la cunoașterea adevărului. Este nevoie de o credință mereu crescândă în Dumnezeu.

Poporul nostru a primit multă lumină. Totuși, mare parte din forțele slujitorilor lui Dumnezeu au fost cheltuite pentru comunități, învățându-i pe aceia care ar fi să fie învățatori, luminându-i pe aceia care ar fi trebuit să fie „lumina lumii”, adăpându-i pe aceia de la care ar fi trebuit să curgă râuri de apă vie, îmbogățindu-i pe aceia care ar fi trebuit să fie mine de adevăr prețios, repetând invitația Evangheliei pentru aceia care, împrăștiați până la marginile pământului, ar fi trebuit să ducă solia cerului la aceia care nu au auzit-o, hrănindu-i pe aceia care ar fi trebuit să se afle la drumuri și la garduri, făcând invitația: „Veniți, căci totul este gata!”

Aceia cărora li s-au sfărâmat lanțurile păcatului, care L-au căutat pe Domnul cu zdrobire de inimă și care au obținut răspuns la cererile lor pline de dor după neprihănire, nu sunt niciodată reci sau lipsiți de viață. Inima lor e plină de o iubire dezinteresată pentru păcătoși. Ei leapădă de la sine orice ambiție lumească, orice interes personal. Contactul cu lucrurile adânci ale lui Dumnezeu îi face mai mult și tot mai mult asemenea cu Mântuitorul lor. Ei tresaltă când văd biruințele Lui, sunt plini de bucuria Lui. Zi după zi cresc către statura deplină de bărbați și de femei în Hristos.

Capitolul 4

Lucrători dintre membri

Cu un interes viu Dumnezeu privește la lumea aceasta. El a notat puterea de slujire a ființelor omenești. Privind prin veacuri, El și-a socotit lucrătorii, atât bărbați, cât și femei, și le-a pregătit calea zicând: „Le voi trimite solii Mei, și ei vor vedea o mare lumină strălucind prin întuneric. Câștigați pentru a sluji lui Hristos, ei își vor folosi talanții pentru slava Numelui Meu. Ei vor porni să lucreze pentru Mine cu zel și devoțiune. Prin străduințele lor, adevărul va mișca mii de suflete cu cea mai mare putere și oameni orbi spiritual vor primi vederea și vor vedea mântuirea Mea. Adevărul va fi făcut atât de proeminent încât chiar și acela care aleargă să poată citi. Vor fi găsite căi pentru a se ajunge la inimi. Unele dintre metodele folosite în lucrarea aceasta vor fi diferite de metodele folosite în trecut, dar din cauza aceasta nimeni să nu împiedice drumul prin critici.”

Aceia pe care îi alege Dumnezeu ca lucrători nu sunt totdeauna talentați, după aprecierea lumii. Uneori, El alege oameni neînvățați. Acestora le dă o lucrare specială. Ei pot să lucreze cu o anumită categorie de oameni la care alții n-ar avea acces. Deschizându-și inima față de adevăr, ei sunt făcuți înțelepți în și prin Hristos. Viața lor soarbe și revarsă parfumul evlaviei. Cuvintele lor sunt bine judecate înainte de a fi rostite. Ei se străduiesc să promoveze buna stare a semenilor lor. Ei aduc ajutor și fericire celor în lipsă și necăjiți. Ei își dau seama de nevoia de a rămâne totdeauna la sfatul și instruirea primită din partea Domnului Hristos, pentru ca să poată lucra în armonie cu voința lui Dumnezeu. Ei cercetează cum ar putea urma cel mai bine pilda Mântuitorului în purtarea crucii și în tăgăduirea de sine. Ei sunt martorii lui Dumnezeu, descoperind mila și iubirea Lui și dând toată slava numai Aceluia Căruia ei îi servesc și pe care-L iubesc.

Ei învață fără încetare de la Marele Învățător și în mod continuu ajung la trepte tot mai înalte de creștere; totuși tot timpul au un simțământ al slăbiciunii și nepriceperii lor. Ei sunt atrași în sus prin puternica și iubitoare lor admirație față de Domnul Hristos. Ei practică virtuțile Lui, deoarece viața lor s-a contopit cu a Lui. Ei merg mereu tot înainte și în sus, fiind o binecuvântare pentru lume și o onoare pentru Răscumpărătorul lor. Cu privire la ei, Hristos zice: „Ferice de cei blânzi, căci ei vor

moșteni pământul”. (Matei 5, 5.)

Astfel de lucrători trebuie să fie încurajați. Lucrarea lor este făcută nu pentru a fi văzută de oameni, ci pentru a proslăvi pe Dumnezeu. Și se va dovedi că ea este călăuzită de El. Domnul îi aduce pe acești lucrători în legătură cu aceia care au o mai vădită iscusință, pentru a completa golurile pe care ei le lasă. Lui Îi face mare plăcere când sunt apreciați, deoarece ei sunt verigi în lanțul slujirii Lui.

Oamenii care își dau singuri importanță, care sunt plini de gândul capacităților lor superioare, trec cu vederea pe acești lucrători smeriți, plini de căință, dar nici măcar o clipă Dumnezeu nu-i pierde din vedere. El notează tot ce fac ei pentru a-i ajuta pe aceia care au nevoie de ajutor. În curțile cerești, când cei răscumpărați vor fi adunați acasă, ei vor sta în locul cel mai apropiat de Fiul lui Dumnezeu. Ei vor străluci cu putere în curțile Domnului, onorați de El, deoarece au considerat că e o onoare de a servi aceluia pentru care El și-a dat viața.

Dumnezeu va influența oameni umili să vestească solia adevărului prezent. Mulți dintre aceștia vor fi văzuți alergând înapoi și încolo, constrânși de Duhul lui Dumnezeu să transmită lumina aceluia care sunt în întuneric. Adevărul e ca un foc în oasele lor, umplându-i cu o dorință arzătoare de a lumina pe aceia care stau în întuneric. Mulți, chiar și printre cei needucați, vor proclama Cuvântul lui Dumnezeu. Copii vor fi constrânși de Duhul lui Dumnezeu să pornească și să vestească solia cerească. Duhul va fi turnat asupra aceluia care se supun îndemnelor Lui. Lepădând regulile obligatorii ale oamenilor și mișcărilor prudente, ei se vor alătura oștirii lui Dumnezeu.

În viitor, oameni simpli vor fi îndemnați de Duhul Domnului să părăsească ocupația lor obișnuită și să meargă să vestească ultima solie de har. Trebuie ca ei să se pregătească pentru lucrare cât mai repede cu putință, pentru ca eforturile lor să fie încununete de succes. Ei conlucrează cu instrumentele cerești, deoarece sunt gata să cheltuiască și să se cheltuiască în slujba Domnului. Nimeni nu este autorizat să împiedice pe astfel de lucrători. Lor trebuie să li se lase cale liberă când pornesc să îndeplinească marea lor însărcinare. Nici un cuvânt disprețuitor să nu se rostască la adresa lor atunci când seamănă sămânța Evangheliei în locurile cele mai rele ale pământului.

Bunurile cele mai de preț ale vieții — simplitatea, cinstea, alipirea în totul de

adevăr, puritatea, integritatea nepătată — nu pot fi nici cumpărate, nici vândute; ele sunt puse în dar la îndemâna oricui, a celui ignorant ca și a celui cult, a negrului ca și a albului, a țăranului umil ca și a regelui pe tronul lui. Lucrătorii umili, care nu-și pun nădejdea în propria lor putere, dar care lucrează în simplitate, încrezându-se întotdeauna în Dumnezeu, se vor împărtăși de bucuria Mântuitorului. Rugăciunile lor stăruitoare vor aduce suflete la cruce. În colaborare cu străduințele lor pline de jertfire de sine, Domnul Isus va mișca inimi, săvârșind minuni în convertirea de suflete. Bărbați și femei vor fi adunați în familia bisericii. Se vor construi case de adunare și se vor înființa școli. Inima lucrătorilor va fi umplută de bucurie când vor vedea mântuirea lui Dumnezeu.

Când cei mântuiți vor fi în prezența lui Dumnezeu, ei vor vedea cât de mioape erau concluziile lor cu privire la ceea ce înregistrează Cerul ca fiind succes. Când vor revedea eforturile lor făcute pentru a avea succes, vor vedea cât de nebunești erau planurile lor, cât de neînsemnate presupusele lor încercări, cât de neraționale îndoielile lor. Ei vor vedea de câte ori au greșit în lucrarea lor pentru că nu L-au crezut pe Dumnezeu pe cuvânt. Iar un adevăr va ieși cu putere la iveală, și anume că poziția pe care o ocupă cineva nu-l pregătește pentru intrarea în curțile cerești. Ei vor vedea, de asemenea, că onoarea dată omului se cuvine numai lui Dumnezeu, că Lui Îi aparține toată gloria. De pe buzele corului îngeresc și ale oastei celor mântuiți va răsună cântarea măreață: „Mari și minunate sunt lucrările Tale, Doamne, Dumnezeule, Atotputernice! Drepte și adevărate sunt căile Tale, Împărate al neamurilor! Cine nu se va teme, Doamne, și cine nu va slăvi Numele Tău? Căci numai Tu ești sfânt”. (Apocalipsa 15, 3.4.)

Capitolul 5

Extinderea biruinței crucii

„El, care n-a cruțat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va da fără plată împreună cu El, toate lucrurile?” Romani 8, 22.

Atunci când s-a acordat acest Dar minunat și neprețuit, cerul întreg a fost zguduit cu putere, într-un efort de a înțelege iubirea de necuprins a lui Dumnezeu, trezit pentru a deștepta în inima oamenilor o recunoștință pe măsura valorii Darului. Se cuvine deci ca noi, aceia pentru care Hristos și-a dat viața, să ne clătinăm între două păreri? Se cuvine oare să înapoiem lui Dumnezeu numai un strop din calitățile și puterile împrumutate nouă de El? Cum putem face lucrul acesta, bine știind că El, care era Conducătorul întregului cer, a pus deoparte veșmântul Său împărătesc și coroana Sa împărătească și, cunoscând starea de neajutorare a neamului omenească decăzut, a venit pe pământul acesta, în natura noastră omenească, pentru ca noi să ne putem uni natura omenească cu natura Lui dumnezeiască? El S-a făcut sărac pentru ca noi să putem ajunge în stăpânirea comorii cerești, „o greutate veșnică de slavă”. (2 Corinteni 4, 17.) Pentru ca să ne scape, El S-a coborât de la o umilință la alta, până când El, Hristos, suferindul divino-uman, a fost înălțat pe cruce, ca să atragă pe toți oamenii la Sine. Fiul lui Dumnezeu n-ar fi putut să dea pe față mai multă bunăvoință decât a făcut; nu S-ar fi putut coborî mai jos decât a făcut-o.

Aceasta este taina evlaviei, taină care a inspirat puterile cerești să lucreze în așa fel prin natura omenească decăzută, încât să se trezească în lume un viu interes pentru planul de mântuire. Aceasta este taina care a mișcat tot cerul ca să se unească cu omul, în realizarea marelui plan al lui Dumnezeu pentru salvarea lumii ruinate.

Lucrarea bisericii

Ființelor omenești le este încredințată lucrarea de a extinde biruințele crucii de la un loc la altul. În calitatea de Cap al bisericii, Domnul Hristos cheamă cu autoritate pe oricine pretinde a crede în El, să urmeze pilda Lui de tăgăduire de sine și de sacrificiu de sine, lucrând pentru convertirea aceloră asupra cărora Satana și marea lui armată își folosesc toate puterile pentru a-i nimici. Poporul lui Dumnezeu este chemat să se adune

fără întârziere sub steagul însângerat al lui Isus Hristos. Fără încetare, ei trebuie să continue lupta împotriva vrăjmașului, împingând bătălia până la porți. Și fiecăruia dintre aceia care se adaugă acestei armate prin pocăință, trebuie să i se stabilească postul datoriei lui. Fiecare trebuie să fie dispus să fie sau să facă ceva în lupta aceasta. Atunci când depun eforturi serioase pentru ducerea mai departe a soliei, membrii bisericii vor trăi în bucuria Domnului și vor avea succes. Triumful vine totdeauna în urma eforturilor hotărâte.

Duhul Sfânt, puterea noastră

Domnul Hristos, în calitatea Sa de Mijlocitor, acordă servilor Săi prezența Duhului Sfânt. Ceea ce face ca ființele omenești să fie reprezentante ale Răscumpărătorului în lucrarea de mântuire a sufletelor, este puterea eficientă a Duhului. Pentru ca să ne putem uni cu Domnul Hristos în lucrarea aceasta, trebuie să ne așezăm sub influența modelatoare a Duhului Său. Prin puterea transmisă în felul acesta, putem conlucra cu Domnul în legătura unirii, ca împreună lucrători cu El la salvarea de suflete. Fiecăruia care se oferă Domnului pentru slujire, fără a reține ceva, se dă putere pentru obținerea unor rezultate nemăsurat de mari.

Domnul Dumnezeu este obligat printr-un legământ veșnic să procure putere și har fiecăruia care este sfințit prin ascultare de adevăr. Domnul Hristos, Căruia I s-a dat toată puterea în cer și pe pământ, conlucrează cu simpatie cu uneltele Sale — suflete zeloase care zi după zi se împărtășesc din pâinea vie „ce se coboară din cer”. (Ioan 6, 50.) Biserica de pe pământ, unită cu biserica din cer, poate să îndeplinească orice lucru.

Puterea dată apostolilor

În Ziua Cincizecimii, Cel Nemărginit S-a descoperit cu putere bisericii. Prin Duhul Său cel Sfânt, El S-a coborât din înălțimile cerului ca un vânt puternic, vâjâitor, în odaia în care erau adunați apostolii. Era ca și cum, de veacuri, puterea fusese ținută în frâu, iar acum, cerul se bucura că poate fi în stare să reverse asupra bisericii bogățiile puterii Duhului Sfânt. Iar sub influența Duhului, cuvinte de pocăință și de mărturisire se amestecau cu cântări de laudă pentru păcatele iertate. Se auzeau cuvinte de mulțumire și cuvinte profetice. Tot cerul s-a plecat jos de tot, pentru a privi cu uimire și pentru a adora înțelepciunea Iubirii nemărginite și de necuprins. Pierduți în admirație, apostolii și ucenicii au strigat: „Iată ce iubire!” (1 Ioan 4, 10.) Ei au apucat darul împărțit. Și care a

fost urmarea? Mii s-au convertit într-o singură zi. Spada Duhului, proaspăt ascuțită cu putere și scaldată în fulgerele cerului, își tăia drum prin necredință.

Inima ucenicilor era supraîncărcată de o generozitate atât de deplină, atât de profundă, atât de larg cuprinzătoare, încât i-a constrâns să meargă până la marginile pământului, mărturisind: să ferească Dumnezeu să ne laudăm, cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Isus Hristos. Ei erau plini de o dorință vie de a adăuga la biserică pe cei care erau mântuiți. Ei îi invitau pe credincioși să se ridice și să-și facă partea, pentru ca toate națiunile să poată auzi adevărul, iar pământul să se umple de slava Domnului.

Aceeași putere urmează să se descopere azi

Prin harul Domnului Hristos apostolii au fost făcuți ceea ce erau. Consacrarea sinceră și rugăciunea plină de smerenie și căldură i-a adus într-o strânsă legătură cu El. Ei au stat împreună cu El în locuri cerești. Ei și-au dat seama de mărimea datoriei lor față de El. Prin rugăciune zeloasă și stăruitoare, ei au obținut înzestrarea cu Duhul Sfânt și apoi au pornit, apăsați de povara salvării de suflete, umpluți cu râvna de a extinde biruințele crucii. Iar prin ostenele lor, multe suflete au fost aduse de la întuneric la lumină și multe comunități au fost înființate.

Să fim noi mai puțin plini de râvnă decât au fost apostolii? Să nu cerem noi prin credință vie făgăduințele care pe ei i-au mișcat până în profunzimile ființei ca să ceară Domnului Isus împlinirea cuvântului Lui: „Cereți și vi se va da”? (Ioan 16, 24.) Nu urmează ca Duhul lui Dumnezeu să vină astăzi, ca răspuns la rugăciunea călduroasă și stăruitoare, și să-i umple pe oameni cu putere? Nu le zice Dumnezeu astăzi lucrătorilor Săi credincioși, care se roagă și sunt plini de încredere, care talmăcesc Scripturile celor care nu cunosc adevărul prețios pe care ele îl conțin: „Iată, Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului”? (Matei 28, 20.) Atunci, pentru ce este biserica atât de slabă și fără de viață?

După cum ucenicii, umpluți de puterea Duhului Sfânt, au mers să vestească Evanghelia, așa trebuie să meargă și slujitorii lui Dumnezeu de astăzi. Umpluți de o dorință neegoistă de a duce solia de har celor care sunt în întunericul rătăcirii și necredinței, noi trebuie să ne ridicăm pentru a face lucrarea Domnului. El ne dă partea noastră de îndeplinit în conlucrare cu El și, de asemenea, El va mișca inima

necredincioșilor să ducă mai departe lucrarea Sa în locuri încă neatinse. De altfel, mulți au început deja să primească Duhul Sfânt, iar calea nu va mai fi stânjenită mult timp de o nepăsare indolentă.

Pentru ce a fost scrisă istoria lucrării ucenicilor, când ei au lucrat cu zel sfânt, însuflețiți și vitalizați de Duhul Sfânt, dacă nu pentru ca din raportul acesta poporul Domnului de azi să obțină inspirația de a lucra plin de râvnă pentru El? Ceea ce a făcut Domnul pentru poporul Său de atunci este tot atât de esențial, și chiar mai necesar, să facă pentru poporul Său de azi. Tot ceea ce au făcut apostolii trebuie să facă fiecare membru al bisericii de azi. Iar noi trebuie să lucrăm cu un zel cu atât mai mare și să fim însoțiți de Duhul Sfânt în măsură cu atât mai mare, cu cât și creșterea fărădelegii cere o mai hotărâtă chemare la pocăință.

Fiecare persoană asupra căreia strălucește lumina adevărului prezent trebuie să fie pătrunsă de milă pentru cei care sunt în întuneric. De la toți credincioșii lumina trebuie să fie reflectată în raze clare și distincte. Domnul așteaptă să facă azi o lucrare asemănătoare cu aceea pe care a făcut-o prin solii Săi după ziua Cincizecimii. Acum, când sfârșitul tuturor lucrurilor s-a apropiat, nu ar trebui oare ca zelul bisericii să întrecă chiar pe acela al primei biserici? Râvna pentru slava lui Dumnezeu i-a determinat pe ucenici să mărturisească despre adevăr cu o mare putere. N-ar trebui oare ca râvna aceasta să aprindă inimile noastre cu dorințe de a vorbi despre iubirea răscumpărătoare, despre Hristos cel răstignit? Nu ar trebui oare ca puterea lui Dumnezeu să se descopere mai puternic astăzi decât pe vremea apostolilor?

Capitolul 6

Lucrarea în orașe

Oakland, California, 1 aprilie 1874. Am visat că mai mulți frați de-ai noștri se aflau într-o consfătuire, discutând planuri de lucrare pentru sezonul acesta. Ei considerau că e mai bine să nu se pătrundă în orașele mari, ci să înceapă lucrarea în localități mai mici, departe de orașe; aici ar avea de întâmpinat o mai slabă împotrivire din partea clerului și ar evita cheltuieli mari. Ei susțineau că pastorii noștri, fiind puțini la număr, nu se putea să fie luați pentru a instrui și a îngriji de aceia care ar accepta adevărul în orașe și care, din cauza unei mai mari opoziții pe care ar întâmpina-o acolo, ar avea nevoie de mai mult ajutor de cum ar avea comunitățile din localitățile mai mici de la țară. În felul acesta, roada ținării unor serii de prelegeri în oraș ar fi, într-o mai mare măsură, pierdută. De asemenea, se mai susținea că, datorită mijloacelor noastre restrânse și datorită multelor schimbări de pe urma mutărilor, ce s-ar aștepta de la o comunitate într-un oraș mare, ar fi greu să se organizeze o comunitate care să fie o forță pentru lucrare. Soțul meu stăruia pe lângă frați să facă fără întârziere planuri mai cuprinzătoare și să depună, în marile noastre orașe, eforturi mai mari și mai depline, care ar corespunde mai bine cu caracterul soliei noastre. Un lucrător povestea întâmplări din experiența sa în orașe, arătând că lucrarea era aproape un eșec, dar mărturisirea că a avut un mai bun succes în localitățile mai mici.

Cineva plin de demnitate și autoritate — Cineva care este prezent în toate lucrările noastre de comitet — asculta cu cel mai profund interes fiecare cuvânt. El a vorbit cu judecată și deplină asigurare. „Lumea întreagă”, spuse El, „este marea vie a lui Dumnezeu. Orașele și satele alcătuiesc o parte din via aceasta. Acestea trebuie să fie lucrate. Satana va încerca să stea în cale și să-i descurajeze pe lucrători, așa încât să-i împiedice să prezinte solia de lumină și avertizare, atât în locurile mai înalte, cât și în cele mai izolate. Se vor face eforturi disperate pentru a-i abate pe oameni de la adevăr la înșelăciune. Îngerii, cerului sunt însărcinați să conlucreze cu strădaniile solilor de pe pământ, chemați de Dumnezeu. Slujitorii Domnului trebuie să încurajeze și să păstreze o neclintită credință și nădejde, așa cum a făcut Hristos, viul lor Conducător. Ei trebuie să se păstreze înaintea lui Dumnezeu în smerenie și cu un simț al nevredniciei pornit din inimă.”

Dumnezeu intenționează ca prețiosul Său cuvânt, cu soliile Sale de avertizare și încurajare, să ajungă la aceia care sunt în întuneric și nu cunosc credința noastră. Ea trebuie să fie dată tuturor și va fi pentru ei de mărturie, fie că vor asculta, fie că nu vor asculta. Să nu considerați că răspunderea de a-i convinge și de a-i converti pe ascultători zace asupra voastră. Numai puterea lui Dumnezeu poate să înduplece inima oamenilor. Voi trebuie să țineți sus cuvântul vieții, ca toți să aibă prilejul să primească adevărul dacă vor. Dacă se abat de la adevărul de obârșie cerească, aceasta va fi spre osândirea lor.

Noi nu trebuie să ascundem adevărul prin ungherele pământului. El trebuie să fie făcut cunoscut; trebuie să strălucească în orașele noastre cele mari. Domnul Hristos, în lucrarea Sa, era prezent la marginea lacului și la răscrucea marilor căi de comunicație, acolo unde putea întâlni oameni din toate părțile lumii. El dădea adevărata lumină, El semăna sămânța Evangheliei, El scotea adevărul din mijlocul rătăcirii și-l prezenta în simplitatea și claritatea lui originală, așa încât oamenii să-l poată înțelege.

Solul ceresc care era cu noi a spus: „Să nu pierdeți niciodată din vedere faptul că solia pe care o duceți este o solie mondială. Ea trebuie să fie dusă în toate orașele, în toate satele; ea trebuie să fie proclamată la drumuri și la garduri. Nu trebuie să fixați vestirea soliei numai într-un singur loc.” În parabola semănătorului, Domnul Hristos a prezentat o ilustrație a propriei Sale lucrări și a lucrării slujitorilor Săi. Sămânța a căzut pe tot felul de terenuri. Unele semințe au căzut pe teren sărac, dar pentru aceasta semănătorul nu și-a încetat lucrarea. Voi trebuie să semănați semințele adevărului în orice loc. Oriunde puteți pătrunde, țineți sus Cuvântul lui Dumnezeu. Semănați pe malul tuturor apelor. Poate că nu veți vedea de îndată rezultatul ostenețelor voastre, dar nu vă descurajați. Rostiți cuvintele pe care vi le dă Domnul Hristos. Lucrați după metodele Lui. Mergeți înainte oriunde, așa cum a făcut El în timpul lucrării Sale de pe pământ.

Mântuitorul lumii avea mulți ascultători, dar puțini care să-L urmeze. Noe a predicat oamenilor o sută douăzeci de ani înainte de potop și, cu toate acestea, puțini au fost aceia care au apreciat acest timp prețios de punere la probă. În afară de Noe și de familia lui, nimeni n-a fost numărat între credincioși, care să intre în corabie. Dintre toți locuitorii pământului, numai opt suflete au primit solia; dar solia aceea a osândit lumea. Lumina s-a dat pentru ca ei să poată crede; lepădarea luminii din partea lor s-a dovedit că e spre pieirea lor. Solia noastră pentru lume va fi o mireasmă de viață spre viață pentru toți aceia care o primesc și o osândire pentru toți cei care o leapădă.

Solul s-a îndreptat către unul dintre cei prezenți și a zis: „Ideile voastre cu privire la lucrarea prezentă sunt cu totul prea mărginite. Lumina voastră nu trebuie să fie restrânsă la o mică întindere, pusă sub obroc sau sub pat; ci ea trebuie să fie pusă în sfeșnic ca să poată lumina pe toți cei care sunt în casa lui Dumnezeu — lumea. Trebuie să vă însușiți vederi mai largi decât aveți despre lucrare.”

Capitolul 7

Lucrarea în marele New York

St. Helena, California, 1 septembrie 1902. Avenit timpul să facem eforturi hotărâte pentru a vesti adevărul în marile noastre orașe. Solia trebuie să fie prezentată cu o așa putere, încât ascultătorii să fie convinși. Dumnezeu va ridica lucrători care să facă lucrarea aceasta. Nimeni să nu-i stânjenească pe acești oameni rânduiți de Dumnezeu. Nu-i împiedicați. Dumnezeu le-a încredințat o lucrare. Ei vor ocupa sfere de influență deosebite și vor duce adevărul până în locurile cele mai puțin promițătoare. Unii care cândva fuseseră vrăjmași vor deveni ajutoare valoroase, ducând mai departe lucrarea cu mijloacele și influența lor.

În orașele acestea mari trebuie să fie înființate misiuni în care să poată fi instruiți lucrători pentru a prezenta oamenilor solia specială pentru acest timp. E nevoie de toată învățătura pe care o pot da aceste misiuni.

Sub călăuzirea lui Dumnezeu, s-a pornit misiunea din orașul New York. Lucrarea aceasta trebuie să fie continuată în puterea aceluiași Duh Sfânt care a condus la înființarea ei. Aceia care poartă povara lucrării în marele New York ar trebui să aibă sprijinul celor mai buni lucrători disponibili. Să se facă aici un centru pentru lucrarea lui Dumnezeu, iar tot ce se face să fie un simbol al lucrării pe care Domnul dorește să o vadă făcându-se în lume.

Dacă s-ar putea stabili în acest mare centru o lucrare medicală misionară de către bărbați și femei cu experiență, persoane care ar reprezenta corect adevăratele principii misionare medicale, ar avea o mare putere în a face o bună impresie asupra oamenilor.

În fiecare oraș în care se pătrunde, să se pună o temelie solidă pentru o lucrare permanentă. Trebuie să se urmeze metodele Domnului. Săvârșind lucrarea din casă în casă, ținând lecturi biblice în familii, lucrătorul poate obține intrare la mulți care umblă după adevăr. Prin tâlcuirea Scripturilor, prin rugăciune, prin exercitarea credinței, ei trebuie să-i învețe pe oameni calea Domnului.

În Marele New York, Domnul are multe suflete prețioase care nu și-au plecat

genunchiul înaintea lui Baal; și mai sunt și unii care din neștiință au mers pe căile rătăcirii. Asupra acestora trebuie să strălucească lumina adevărului, pentru ca să poată vedea pe Domnul Hristos ca fiind Calea, Adevărul și Viața.

Noi trebuie să prezentăm adevărul în iubirea Domnului Hristos. Nici o extravaganță și nici o manifestare bătătoare la ochi nu ar trebui să însoțească lucrarea. Ea trebuie să se facă după porunca Domnului Hristos. Trebuie să fie săvârșită în umilință, în simplitatea Evangheliei. Lucrătorii să nu se intimideze din cauza aparențelor, oricât de respingătoare ar fi ele. Propovăduiți Cuvântul, iar Domnul, prin Duhul Său Sfânt, va trimite convingere ascultătorilor.

După ce adevărul a impresionat inimile, iar bărbați și femei l-au primit, ei trebuie să fie tratați ca fiind proprietatea Domnului Hristos, și nu ca proprietate a oamenilor. Nici un om nu ar trebui să lege pe alții de sine ca și cum el ar trebui să-i conducă, spunându-le să facă aceasta sau interzicându-le să facă aceea, poruncind, dictând și acționând ca un ofițer asupra unei companii de ostași. Așa au făcut preoții și conducătorii de pe vremea Domnului Hristos; dar nu aceasta este calea cea bună. Lucrătorii trebuie să se strângă unii lângă alții într-o unitate creștină, dar nu trebuie să se exercite o autoritate neînțeleaptă asupra acelor care primesc adevărul. Blândețea lui Hristos trebuie să se arate în tot ceea ce spun și ce fac.

Lucrătorul să arate creșterea sa în har prin supunere față de voia lui Dumnezeu. În felul acesta el va câștiga o experiență bogată. Când primește, crede și ascultă în credință cuvintele Domnului Hristos, se vor da pe față eforturi stăruitoare; se va cultiva o credință care lucrează prin iubire și curăță sufletul. Rода Duhului se va vedea în viață, iar puterea Duhului se va vedea în lucrare.

Domnul Hristos este exemplul, inspirația și răsplata noastră cea peste măsură de mare. „Voi sunteți ogorul lui Dumnezeu, clădirea lui Dumnezeu”. (1 Corinteni 3, 9.) Domnul este Maestrul constructor, dar omul are o parte de săvârșit. El trebuie să conlucreze cu Dumnezeu. „Noi suntem împreună lucrători cu Dumnezeu”. (1 Corinteni 3, 9.) Niciodată să nu uitați cuvintele „împreună cu Dumnezeu”.

Aduceți-vă aminte că a lucra împreună cu Hristos ca Mântuitor al vostru personal, aceasta înseamnă pentru voi tărie și biruință. Aceasta este partea pe care o aveți de făcut. Acelora care fac lucrul acesta li se dă asigurarea: „Tuturor celor ce L-au primit ...

le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu”. (Ioan 1, 12.) Domnul Hristos zice: „Fără de Mine, nu puteți face nimic”. (Ioan 15, 5.) Iar sufletul credincios și smerit răspunde: „Pot totul în Hristos care mă întărește”. (Filipeni 4, 13.)

Domnul Hristos este Mântuitorul plin de simpatie și împreună simțire. El a dat împuternicirea Sa: „Mergeți în toată lumea”. (Marcu 16, 15.) Toți trebuie să audă solia de avertizare. Un premiu de cea mai mare valoare este pus în fața acelor care aleargă în alergarea creștină. Aceia care aleargă cu răbdare vor primi o coroană a vieții care nu se veștejește.

Capitolul 8

Nu mai întârziți

Lucrătorii noștri nu înaintează cum ar trebui. Conducătorii noștri nu-și dau seama de lucrarea ce trebuie să fie săvârșită. Când mă gândesc la orașele în care s-a făcut atât de puțin și în care se află atât de multe mii de oameni care ar trebui să fie avertizați cu privire la apropiata venire a Mântuitorului, sunt cuprinsă de o puternică dorință de a vedea bărbați și femei pornind la lucrare în puterea Duhului Sfânt, umpluți de iubirea Domnului Hristos pentru sufletele ce stau să piară.

Cei din orașele noastre — trăind în umbra porților noastre — au fost în mod straniu neglijați. Ar trebui acum să se depună eforturi organizate pentru a le prezenta solia adevărului prezent. O cântare nouă trebuie să fie pusă în gura lor. Ei trebuie să pornească să dea altora, care acum se află în întuneric, lumina întreitei solii îngerești.

Noi trebuie să fim cu toții foarte treji ca, atunci când calea se deschide, să putem duce înainte lucrarea în orașele mari. Noi suntem mult rămași în urmă cu privire la lumina dată de a pătrunde în aceste orașe și a înălța monumente pentru Dumnezeu. Pas cu pas, trebuie să conducem suflete la lumina deplină a adevărului. Iar noi trebuie să continuăm lucrarea până când se organizează o comunitate și se construiește o modestă casă de închinare. Sunt foarte mult încurajată să cred că mulți care nu sunt de credința noastră ne vor ajuta în mod considerabil cu mijloacele lor. Mi s-a descoperit că, în multe locuri, mai ales în marile orașe ale Americii, asemenea persoane ne vor ajuta.

Lucrătorii din orașe ar trebui să citească cu grijă capitolele zece și unsprezece din Epistola către Evrei și să-și însușească învățătura pe care o conțin aceste capitole. Capitolul al unsprezecelea este un raport al experiențelor celor credincioși. Aceia care lucrează pentru Dumnezeu în orașe trebuie să înainteze în credință, făcând tot ce pot mai bine. Atunci când veghează, lucrează și se roagă, Dumnezeu va asculta și va răspunde la cererile lor. Astfel ei vor obține o experiență care va fi de o valoare neprețuit pentru ei în lucrarea lor viitoare. „Credința este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd”. (Evrei 11, 1.)

Mintea mea este profund preocupată. În fiecare oraș este o lucrare de făcut. Lucrătorii ar trebui să meargă în marile noastre orașe și să țină adunări în corturi. În adunările acestea trebuie să se folosească cele mai bune talente, pentru ca adevărul să fie vestit cu putere. Bărbați cu talente diferite trebuie să ia parte la lucru. Un om nu are toate darurile ce se cer pentru lucrare. Pentru ca o adunare în tabără să aibă succes, sunt necesari feluriți lucrători. Nici un singur om să nu considere că e prerogativa lui să facă toate lucrările importante.

Când la adunările acestea vorbitorii proclamă adevărul în puterea Duhului, inimile vor fi atinse. Iubirea lui Hristos, primită în inimă, va alunga iubirea de rătăcire.

E nevoie de adunări în tabără, ca acelea din primele timpuri ale lucrării — adunări în tabără separate de adunările administrative ale conferinței. La o adunare în tabără lucrătorii ar trebui să fie liberi pentru a face cunoscut adevărul persoanelor din afară care iau parte.

La adunările noastre în tabără ar trebui să se facă aranjamente ca cei săraci să poată obține hrană sănătoasă și bine pregătită la un preț cât mai ieftin cu putință. De asemenea, ar trebui să fie și un restaurant la care să se pregătească bucate sănătoase și să fie servite într-un chip atrăgător. Aceasta va fi un mijloc de educație pentru cei care nu sunt de credința noastră. Ramura aceasta de lucrare să nu fie socotită ca fiind separată de alte ramuri de lucrare ale adunării în tabără. Fiecare ramură a lucrării lui Dumnezeu este strâns legată cu oricare altă ramură de lucrare și toate trebuie să înainteze în armonie perfectă.

Capitolul 9

Închinarea în familie

Dacă a fost vreodată un timp când fiecare casă trebuie să fie o casă de rugăciune, atunci timpul acela este acum. Necredința și scepticismul predomină. Nelegiuirea abundă. Corupția curge prin curenții vitali ai sufletului, iar rebeliunea împotriva lui Dumnezeu izbucnește în viață. Robite de păcat, puterile morale sunt sub tirania lui Satana. Sufletul ajunge jucăria ispitelor lui; și afară de cazul că se întinde un braț puternic care să-l scape, omul merge acolo unde îl mână arhirăsculătorul.

Și cu toate acestea, în acest timp de primejdie îngrozitoare, unii care se pretind că sunt creștini nu țin altarul familial. Ei nu Îl onorează pe Dumnezeu în cămin; ei nu îi învață pe copiii lor să-L iubească și să se teamă de El. Mulți s-au despărțit de El atât de mult, încât se simt osândiți când se apropie de El. Ei nu se pot apropia „cu deplină încredere de scaunul harului”, „înălțând mâini sfinte, fără mânie și fără îndoială”. (Evrei 4, 16; 1 Timotei 2, 8.) Ei n-au o legătură vie cu Dumnezeu. Evlavia lor este doar o formă lipsită de putere.

Ideea că rugăciunea nu este importantă este una dintre înșelăciunile cele mai de succes ale lui Satana pentru a ruina suflete. Rugăciunea este comuniunea cu Dumnezeu, este fântâna înțelepciunii, izvorul puterii, păcii și fericirii. Domnul Isus Se ruga Tatălui „cu strigăte tari și cu lacrimi”, Pavel îi îndeamnă pe credincioși să se roage „fără încetare”, în toate privințele înălțând rugăciuni și cereri, cu mulțumiri făcând cunoscut cererile lor lui Dumnezeu. „Rugați-vă unii pentru alții”, zice Iacov. „Mare putere are rugăciunea fierbinte a celui neprihănit”. (Evrei 5, 7; 1 Tesaloniceni 5, 17; Iacov 5, 16.)

Prin rugăciune sinceră și plină de râvnă, părinții ar trebui să ridice un gard în jurul copiilor lor. Ei ar trebui să se roage cu o credință deplină, ca Dumnezeu să rămână cu ei și ca îngerii sfinți să-i ocrotească, pe ei și pe copiii lor, de cruda putere a lui Satana.

În fiecare familie ar trebui să fie un timp fixat pentru altarul de dimineața și cel de seara. Cât de bine este ca părinții să-și adune copiii în jurul lor înaintea mesei de dimineață, să mulțumească Tatălui ceresc pentru protecția Sa din timpul nopții și să-I ceară ajutor, călăuzire și protecție pentru timpul zilei! Cât de potrivit este, de asemenea,

ca, atunci când vine seara, părinții și copiii să se adune încă o dată în fața Lui și să-I mulțumească pentru binecuvântările zilei trecute!

Tatăl, și în lipsa lui mama, să conducă rugăciunea, alegând câteva texte din Scriptură care să fie interesante și ușor de înțeles. Serviciul să fie scurt. Dacă se citește un capitol lung și se rostește o rugăciune lungă, serviciul devine obositor și la sfârșitul lui se pare că s-a scăpat de o povară. Dumnezeu este dezonorat când minutele de închinare devin seci și neplăcute, când sunt plictisitoare și atât de lipsite de interes, încât copiii se tem de acest serviciu.

Tatăilor și mamelor, faceți clipele de rugăciune cât se poate mai interesante. Nu există motiv pentru care momentele acelea să nu fie cele mai plăcute și cele mai de dorit din zi. Puțină meditație folosită la pregătirea lui vă va ajuta să le faceți pline de interes și de folos. Din timp în timp, mai faceți o schimbare în acest serviciu divin. Se pot pune întrebări pe marginea celor citite din Scriptură și se pot face câteva observații potrivite și la timp. Se poate cânta o cântare de laudă. Rugăciunea rostită să fie scurtă și la obiect. În cuvinte simple și călduroase, acela care înalță rugăciunea să aducă laudă lui Dumnezeu pentru bunătatea Lui și să ceară ajutor. Dacă împrejurările îngăduie, ar fi bine să ia și copiii parte la citit și la rugăciune.

Numai veșnicia va da pe față binele cu care au fost încărcate aceste ocazii de rugăciune.

Viața lui Avraam, prietenul lui Dumnezeu, a fost o viață de rugăciune. Oriunde își așeza cortul, aproape de el era construit și un altar, pe care se aduceau jertfele de dimineața și de seara. Când își muta cortul, altarul rămânea. Iar canaanitul nomad, când ajungea la altarul acela, știa cine fusese acolo. După ce își întindea cortul, repara altarul și se închina Dumnezeului celui viu.

Tot la fel, căminurile creștinilor ar trebui să fie lumini în lume. Din ele, dimineața și seara ar trebui să se înalțe rugăciuni la Dumnezeu ca o mireasmă plăcută. Și, ca roua de dimineață, îndurările și binecuvântările Lui vor coborî asupra celor plecați la rugăciune.

Tatăilor și mamelor, în fiecare dimineață și în fiecare seară adunați-vă copiii în jurul vostru și, în smerită cerere, înălțați-vă inima la Dumnezeu după ajutor. Cei scumpi

ai voștri sunt expuși ispitei. Hărțuieli zilnice asaltează cărarea celor tineri și a celor bătrâni. Aceia care doresc să ducă o viață plină de răbdare, iubire și voie bună trebuie să se roage. Numai primind ajutor neîntreput de la Dumnezeu putem obține biruință asupra eului.

În fiecare dimineață consacrați-vă, voi și copiii voștri, lui Dumnezeu pentru ziua aceea. Nu faceți socoteli pentru luni și ani; acestea nu sunt ale voastre. Vouă vi se dă o zi scurtă. Ca și cum aceasta ar fi ultima voastră zi pe pământ, lucrați în cursul orelor ei pentru Domnul. Puneți toate planurile voastre în fața lui Dumnezeu pentru a fi aduse la îndeplinire sau părăsite așa cum va arăta providența Lui. Primiți planurile Lui în locul planurilor voastre, chiar dacă primirea lor cere părăsirea celor mai dragi proiecte ale voastre. În felul acesta, viața va fi modelată tot mai mult după exemplul divin; și „pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere, vă va păzi inimile și gândurile în Hristos Isus”. (Filipeni 4, 7.)

Capitolul 10

Obligații ale vieții de căsătorie

Iubite frate și iubită soră, Voi v-ați unit într-un legământ pentru o viață întreagă. Educația voastră în viața de căsătorie a început. Primul an al vieții de căsătorie este un an de experiență, un an în care soțul și soția învață fiecare diferitele trăsături de caracter ale celuilalt, după cum un copil învață lecțiile la școală. În acest prim an al vieții voastre de căsătorie, căutați să nu fie capitole care să mânjească viitoarea voastră fericire.

Pentru a câștiga o cunoaștere corespunzătoare a vieții de căsătorie, este nevoie de lucrarea unei vieți întregi. Aceia care se căsătoresc întră într-o școală pe care nu o absolvă în viața aceasta.

Iubitul meu frate, timpul, puterea și fericirea soției tale sunt legate acum de ale tale. Influența ta asupra ei poate fi o mireasmă de viață spre viață sau de moarte spre moarte. Ai grijă să nu-i ruinezi viața.

Iubita mea soră, acum tu urmează să înveți primele lecții practice cu privire la răspunderile vieții de căsătorie. Ai grijă să înveți cu luare aminte lecțiile acestea în fiecare zi. Nu da loc nemulțumirii sau capriciilor. Să nu dorești după o viață de tihnă și de nelucrare. Ferește-te să dai loc egoismului.

În unirea voastră pe viață, afecțiunea voastră trebuie să lucreze fericirea voastră reciprocă. Fiecare trebuie să lucreze la fericirea celuilalt. Aceasta este voia lui Dumnezeu cu privire la voi. Dar deși voi trebuie să vă contopiți într-unul, nici unul dintre voi nu trebuie să-și piardă individualitatea în a celuilalt. Dumnezeu e proprietarul individualității voastre. Pe El trebuie să-L întrebați: Ce e bine? Ce e rău? Cum pot împlini mai bine scopul pentru care am fost creat? „Voi nu sunteți ai voștri căci ați fost cumpărați cu un preț; proslăviți dar pe Dumnezeu în trupurile și în duhul vostru, care sunt ale lui Dumnezeu” (1 Corinteni 6, 19.20.) Iubirea voastră pentru ceea ce este omenesc trebuie să fie pe locul doi după iubirea de Dumnezeu. Bogăția afecțiunii voastre trebuie să se reverse față de Acela care și-a dat viața pentru voi. Trăind pentru Dumnezeu, sufletul îndreaptă către El simțămintele lui cele mai bune și cele mai înalte. Este oare revărsarea cea mai mare a iubirii voastre îndreptată către Acela care a murit

pentru noi? Dacă lucrurile stau astfel, iubirea noastră, a unuia față de celălalt, va fi după planul ceresc.

Afecțiunea poate fi tot așa de limpede ca și cristalul și frumoasă în curățenia ei și totuși poate fi superficială, pentru că n-a fost pusă la probă și încercată. Faceți pe Domnul Hristos cel dintâi, cel din urmă și cel mai de seamă în toate. Priviți la El fără încetare și iubirea voastră pentru El va deveni zilnic tot mai profundă și mai puternică, pe măsură ce este supusă încercării. Și pe măsură ce iubirea voastră pentru El sporește, iubirea voastră, a unuia față de celălalt, va deveni tot mai puternică și tot mai puternică. „Noi toți privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului și suntem schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă”. (2 Corinteni 3, 18.)

Acum aveți de îndeplinit datoriile pe care nu le aveți înaintea de căsătoria voastră. „Astfel dar ... îmbrăcați-vă cu ... îndurare, cu bunătate, cu smerenie, cu blândețe, cu îndelungă răbdare”. „Trăiți în dragoste, după cum și Hristos ne-a iubit.” Studiați cu luare aminte învățătura următoare: „Nevestelor, fiți supuse bărbaților voștri ca Domnului; căci bărbatul este capul nevestei, după cum și Hristos este Capul Bisericii.... Și după cum Biserica este supusă lui Hristos, tot așa și nevestele să fie supuse bărbaților lor în toate lucrurile. Bărbaților, iubiți-vă nevestele, cum a iubit Hristos Biserica și S-a dat pe Sine pentru ea”. (Coloseni 3, 12; Efeseni 5, 2.22-25.)

Căsătoria, o unire pe viață, este un simbol al unirii între Hristos și biserica Sa. Spiritul pe care-l manifestă Hristos față de Biserică este spiritul pe care soțul și soția trebuie să-l manifeste unul față de altul.

Nici soțul, nici soția nu trebuie să pretindă să stăpânească. Domnul a trasat principiul care trebuie să călăuzească în această problemă. Soțul trebuie să-și îngrijească cu drag soția, după cum Domnul Hristos îngrijește cu drag biserica. Iar soția trebuie să-și respecte soțul și să-l iubească. Amândoi trebuie să cultive spiritul de bunătate, fiind hotărâți ca niciodată să nu se întristeze și să nu se jignească unul pe altul.

Iubite frate și iubită soră, amândoi aveți o voință tare. Voi puteți face din puterea aceasta o mare binecuvântare sau un mare blestem pentru voi și pentru aceia cu care veniți în contact. Nu încercați să vă constrângeți unul pe altul pentru a face ce vreți. Nu puteți face lucrul acesta și totuși să vă mai iubiți unul pe altul. Manifestările de încăpățănare distrug pacea și fericirea căminului. Nu lăsați ca viața voastră de căsătorie

să fie o viață de ceartă. Dacă îngăduiți lucrul acesta, amândoi veți fi nefericiți. Fiți amabili în vorbire, delicat în purtare, renunțând la dorințele voastre personale. Vegheați cu grijă la cuvintele voastre, deoarece au o puternică influență spre bine sau spre rău. Nu îngăduiți ca vreun strigăt să stăpânească glasul vostru. Aduceți în viața voastră unită parfumul asemănării cu Hristos.

Înainte ca un bărbat să intre într-o unire atât de strânsă cum este aceea a legăturii de căsătorie, el ar trebui să învețe să se stăpânească și să știe cum să se poarte cu alții.

În educarea copilului, sunt situații când voința matură, fermă, a mamei se ciocnește cu voința necugetată și nedisciplinată a copilului. În asemenea împrejurări, e nevoie de multă înțelepciune din partea mamei. Printr-un procedeu neînțelept, printr-o aspră constrângere, se poate provoca un mare rău copilului.

Ori de câte ori este cu puțință, criza aceasta trebuie să fie evitată, deoarece ea înseamnă o luptă aspră atât pentru mamă, cât și pentru copil. Dar, o dată ce s-a intrat într-o astfel de criză, copilul trebuie să fie făcut să se supună voinței mai înțelepte a părintelui.

Mama trebuie să se păstreze într-o perfectă stăpânire de sine, nefăcând nimic ce ar trezi în copil un spirit de sfidare. Ea nu trebuie să dea porunci strigând. Ea va câștiga mai mult dacă-și va păstra vocea coborâtă și calmă. Ea trebuie să se poarte cu copilul într-un mod care-l va atrage la Isus. Ea trebuie să-și dea seama că ajutorul ei este Dumnezeu, că iubirea e puterea ei. Dacă este o creștină înțeleaptă, nu va încerca să-l forțeze pe copil să se supună. Ea se roagă cu râvnă ca vrăjmașul să nu câștige biruința, iar atunci când se roagă, simte o înviorare a vieții spirituale. Ea vede că aceeași putere care lucrează în ea lucrează și în copil. El ajunge să fie mai blând, mai supus. Lupta a fost câștigată. Răbdarea și bunătatea ei, cuvintele ei de înțeleaptă opreliște și-au făcut lucrarea. E pace după furtună, ca și soarele ce strălucește după ploaie. Iar îngerii care au urmărit scena izbucnesc în cântări de bucurie.

De asemenea, aceste crize vin și în viața soțului și a soției, care, dacă nu sunt stăpâniți de Duhul lui Dumnezeu, vor manifesta, în asemenea împrejurări, spiritul necugetat și impulsiv atât de des manifestat de copii. Ca și cremenea care lovește cremenea, așa va fi ciocnirea unei voințe de o altă voință.

Iubite frate, fii blând, răbdător și îngăduitor. Adu-ți aminte că soția ta te-a acceptat ca soț al ei nu pentru ca tu să stăpânești peste ea, ci pentru ca să fii sprijinul ei. Nu fi niciodată pretențios și poruncitor. Nu folosi voința ta puternică pentru a-ți constrânge soția să facă așa cum vrei tu. Adu-ți aminte că și ea are o voință și că ar putea dori să se facă și voia ei, tot așa după cum tu ai voi să se facă voia ta. Mai adu-ți aminte că tu ai avantajul unei experiențe mai bogate. Fii prudent și curtenitor. „Înțelepciunea care vine de sus, este, întâi curată, apoi pașnică, blândă, ușor de înduplecat, plină de îndurare și de roade bune, fără părtinire, nefățarnică”. (Iacov 3, 17.)

Este esențial ca fiecare din voi să câștige o biruință — biruința asupra unei voințe încăpățânate. În lupta aceasta puteți birui numai cu ajutorul Domnului Hristos. Puteți să luptați mult și greu pentru a înfrânge eul, dar veți da greș dacă nu primiți putere de sus. Prin harul lui Hristos puteți obține biruință asupra eului și a egoismului. Trăind viața Lui, dovedind jertfire de sine la fiecare pas, dând pe față fără încetare o simpatie tot mai puternică pentru cei care au nevoie de ajutor, veți câștiga biruință după biruință. Zi după zi, veți învăța tot mai bine cum să înfrângeți eul și cum să consolidați părțile slabe ale caracterului vostru. Domnul Isus va fi lumina, puterea și coroana bucuriei voastre deoarece supuneți voința voastră voinței Lui.

Bărbați și femei pot ajunge idealul lui Dumnezeu pentru ei dacă vor lua pe Domnul Hristos ca Ajutor al lor. Predați-vă fără rezervă lui Dumnezeu. Convingerea că luptați pentru a avea viața veșnică vă va întări și vă va mângâia. Domnul Hristos vă poate da puterea de a birui. Cu ajutorul Lui puteți distruge cu desăvârșire rădăcina egoismului.

Domnul Hristos a murit pentru ca viața omului să poată fi unită cu viața Lui în unirea dumnezeiescului cu omenescul. El a venit în lumea noastră pentru a trăi o viață divino-umană, pentru ca viața bărbaților și a femeilor să poată fi atât de armonioasă pe cât o dorește Dumnezeu să fie. Mântuitorul vă invită să vă lepădați de voi înșivă și să luați crucea asupra voastră. Atunci nimic nu va putea împiedica dezvoltarea întregii ființe. Experiența zilnică va descoperi o acțiune sănătoasă și armonioasă.

Aduceți-vă aminte, iubite frate și iubită soră, că Dumnezeu este iubire și că prin harul Lui voi puteți izbuti să vă faceți unul pe altul fericiți, așa cum v-ați făgăduit unul altuia cu prilejul încheierii legământului vostru conjugal. Iar prin puterea Mântuitorului, voi puteți lucra cu înțelepciune și putere pentru a face ca o viață sucită să ajungă dreaptă

în Dumnezeu. Ce nu poate face Domnul Hristos? El e desăvârșit în înțelepciune, în neprihănire, în iubire. Nu vă închideți între voi doi, mulțumiți de a revărsa unul asupra altuia afecțiunea voastră. Prindeți orice ocazie de a contribui la fericirea celor din jurul vostru, împărtășind cu ei afecțiunea voastră. Cuvinte de bunătate, priviri de simpatie, expresii de apreciere vor fi pentru mulți dintre cei ce se luptă pentru ei singuri, ca un pahar de apă rece pentru sufletul însetat. Un cuvânt de îmbărbătare, un gest de bunăvoință vor ajuta foarte mult la ușurarea poverilor care apasă greu asupra umerilor oboșiți. În slujirea neegoistă se află adevărata fericire. Și fiecare cuvânt și fiecare faptă a unei astfel de slujiri, sunt înscrise în cărțile cerului ca fiind pentru Hristos. „Ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia din acești foarte neînsemnați frați ai Mei”, spune El, „Mie Mi le-ați făcut”. (Matei 25, 40.)

Trăiți în lumina caldă a iubirii Mântuitorului. Atunci influența voastră va aduce fericire lumii. Îngăduiți să fiți stăpâniți de Duhul lui Hristos. Lăsați ca legea bunătății să fie pururea pe buzele voastre. Bunăvoința și lipsa de egoism să caracterizeze cuvintele și faptele celor născuți din nou, pentru a trăi o viață nouă în Hristos.

„Nimeni nu trăiește numai pentru sine”. Caracterul se va da pe față. Privirile, tonul glasului, purtările, toate au partea lor de influență pentru a sprijini sau ruina fericirea cercului familiei. Ele modelează temperamentul și caracterul copiilor; ele inspiră sau tind să distrugă încrederea și iubirea. Toți sunt făcuți fie mai buni, fie mai răi, fie mai fericiți sau mai nenorociți, prin influențele acestea. Noi datorăm familiilor noastre știința cuvântului pusă în practica vieții de toate zilele. Trebuie să facem tot ce e cu putință pentru a curăți, a lumina, a mângâia și a încuraja pe cei din familia noastră.

Capitolul 11

Extinderea lucrării

Dumnezeu a calificat poporul Său pentru a lumina lumea. El le-a încredințat capacități prin care ei urmează să extindă lucrarea Lui până când va cuprinde globul pământesc. În toate părțile lumii ei trebuie să înființeze sanatorii, școli, case de editură și alte mijloace de lucru asemănătoare, în vederea îndeplinirii lucrării Sale.

Solia de încheiere a Evangheliei urmează să fie dusă „oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui popor”. (Apocalipsa 14, 6.) În țările străine de-abia acum trebuie să fie începute și duse mai departe multe planuri pentru înaintarea acestei solii. Deschiderea de restaurante igienice și de săli de tratament și înființarea de sanatorii pentru îngrijirea celor bolnavi și suferinzi sunt atât de necesare în Europa ca și în America. În multe țări, trebuie să se înființeze misiuni medicale pentru a lucra ca ajutoare ale lui Dumnezeu pentru îngrijirea celor bolnavi.

Domnul Hristos conlucrează cu aceia care se angajează în lucrarea medicală misionară. Bărbați și femei care în mod neegoist fac tot ce pot pentru a înființa sanatorii și săli de tratament în multe țări vor fi răsplătiți cu dărnicie. Aceia care vizitează aceste instituții vor fi ajutați trupește, intelectual și spiritual, cei oboșiți vor fi înviorați, bolnavii vor fi însănătoșiți, cei împovărați de păcate vor fi eliberați. În țări depărtate, de la aceia ale căror inimi sunt întoarse de la slujirea păcatului la neprihănire prin aceste mijloace, se va auzi mulțumire și glas de cântec. Prin cântările și prin laudele lor pline de recunoștință, se va da o mărturie care va câștiga și pe alții la ascultarea de Hristos și la comuniunea cu El.

Întoarcerea sufletelor la Dumnezeu este cea mai mare și cea mai nobilă lucrare la care pot participa ființele omenești. În lucrarea aceasta se descoperă puterea lui Dumnezeu, sfințenia Lui, îndurarea Lui și nemărginita Lui iubire. Fiecare pocăință adevărată Îi aduce slavă și îi face pe îngerii să izbucnească în cântări.

Ne apropiem de sfârșitul istoriei acestui pământ și diferitele ramuri ale lucrării lui Dumnezeu trebuie să fie duse mai departe cu mult mai multă jertfire de sine decât se dă pe față acum. Lucrarea pentru aceste zile din urmă este într-un anumit sens o lucrare

misionară. Prezentarea adevărului prezent, de la prima literă a alfabetului lui și până la cea din urmă, înseamnă efort misionar. Lucrarea care trebuie făcută cere sacrificiu la fiecare pas înainte. Din serviciul acesta neegoist lucrătorii vor ieși curățați și înnoșiți, ca aurul încercat în foc.

Priveliștea sufletelor care pier în păcat ar trebui să ne trezească să facem eforturi mai puternice, pentru a duce lumina adevărului prezent aceluia care sunt în întuneric și, în mod deosebit, aceluia care sunt în câmpuri în care până acum s-a făcut foarte puțin pentru a înființa monumente pentru Dumnezeu. În toate părțile lumii, o lucrare care ar fi trebuit să fie de multă vreme făcută de-abia acum trebuie să înceapă și să fie dusă la capăt.

În general, frații noștri nu s-au interesat așa cum ar fi trebuit de înființarea de sanatorii în țările europene. În lucrarea din aceste țări se vor ridica cele mai grele întrebări, datorită condițiilor specifice ale fiecărui câmp. Dar din lumina ce mi-a fost dată, am văzut că se vor înființa instituții care, deși la început vor fi mici, vor deveni, prin binecuvântarea lui Dumnezeu, tot mai mari și tot mai puternice.

Instituțiile noastre din orice țară nu trebuie să fie îngrămadite într-o singură localitate. Niciodată Dumnezeu n-a intenționat ca lumina adevărului să fie restrânsă în felul acesta. Pentru un timp, națiunii iudaice i s-a cerut să se închine la Ierusalim. Dar Isus i-a spus femeii samaritene: „Crede-Mă că vine ceasul când nu vă veți închina Tatălui, nici pe muntele acesta, nici în Ierusalim”. „Vine ceasul și acum a și venit, când închinătorii adevărați se vor închina Tatălui în duh și în adevăr; fiindcă astfel de închinători dorește și Tatăl. Dumnezeu este Duh; și cine se închină Lui, trebuie să I se închine în duh și în adevăr”. (Ioan 4, 21.23.24.) Adevărul trebuie să fie sădit în orice loc unde putem pătrunde. Trebuie să fie dus în regiuni lipsite de cunoașterea lui Dumnezeu. Oamenii vor fi binecuvântați prin primirea Aceluia în care sunt concentrate toate speranțele lor de viață veșnică. Primirea adevărului așa cum este în Isus va umple inimile lor de cântece pentru Dumnezeu.

Cheltuirea unor mari sume de bani în câteva locuri este contrară principiilor creștine. Fiecare clădire trebuie să fie construită cu gândul că astfel de clădiri sunt necesare și în alte locuri. Dumnezeu cheamă pe oamenii care sunt în poziții de răspundere în lucrarea Sa, să nu blocheze calea de înaintare a lucrării prin folosirea egoistă în câteva locuri favorite sau în una sau două ramuri de lucrare, a tuturor

mijloacelor ce pot fi procurate.

În primele zile ale soliei, foarte mulți dintre membrii noștri aveau spiritul tăgăduirii și al jertfirii de sine. În felul acesta s-a făcut un bun început, iar eforturile depuse au fost încununare de succes. Dar lucrarea nu s-a dezvoltat așa cum ar fi trebuit. Prea multe s-au concentrat în Battle Creek, și în Oakland și în alte câteva locuri. În nici un caz frații noștri n-ar fi trebuit să construiască atât de mult într-un singur loc, cum au făcut la Battle Creek.

Domnul a atras atenția că lucrarea Lui trebuie dusă mai departe în același spirit în care a început. Lumea trebuie să fie avertizată. Trebuie să se pătrundă în noi câmpuri, unul după altul. Porunca ce ne-a fost dată sună astfel: „Adăugați noi teritorii; adăugați noi teritorii.” N-ar trebui oare ca noi, ca popor, prin aranjamentele noastre de afaceri, prin atitudinea noastră față de o lume nemântuită, să dăm o mărturie chiar și mai clară și mai hotărâtă decât aceea adusă de noi cu douăzeci sau treizeci de ani mai înainte?

Asupra noastră a strălucit o mare lumină cu privire la ultimele zile ale istoriei acestui pământ. Lipsa noastră de înțelepciune și energie să nu fie cumva o dovadă de orbire spirituală. Solii lui Dumnezeu trebuie să fie îmbrăcați cu putere. Pentru adevăr ei trebuie să aibă un respect deosebit pe care nu-l au acum. Solemna și sfânta solie de avertizare a Domnului trebuie să fie proclamată în câmpurile cele mai dificile și în orașele cele mai ticăloase — în orice loc unde lumina soliei îngerului al treilea nu a răsărit încă. Fiecărui trebuie să i se dea ultima invitație la ospățul nunții Mielului.

În vestirea soliei, servii lui Dumnezeu vor fi chemați să se lupte cu numeroase greutăți și să treacă peste multe piedici. Uneori lucrarea va merge greu, ca pe vremea când pionierii înființau instituțiile din Battle Creek, din Oakland și din alte locuri. Dar fiecare să facă tot ce poate mai bine, făcând din Domnul tăria lor, evitând orice egoism și făcându-i pe alții fericiți prin faptele lor bune.

Orașul New York

Pe când mă aflam la New York, în iarna anului 1901, am primit lumină cu privire la lucrarea din acel mare oraș. Noapte după noapte mi-a trecut pe dinainte calea pe care trebuie să meargă frații noștri. În marele New York, solia trebuie să înainteze ca o lampă aprinsă. Dumnezeu va ridica lucrători pentru această lucrare, iar îngerii Lui vor

merge înaintea lor. Deși marile noastre orașe ajung cu repeziciune în starea lumii dinainte de potop, deși ele sunt ca Sodoma din cauza nelegiurii, totuși în ele sunt multe suflete sincere, care, atunci când aud adevărurile uimitoare ale soliei advente, vor simți convingerea Duhului Sfânt. New York e gata de a fi lucrat. În acest mare oraș solia adevărului va fi prezentată cu puterea lui Dumnezeu. Domnul cheamă lucrători. El îi invită pe aceia care au câștigat experiență în lucrare să înceapă și să ducă mai departe în temere de El lucrarea ce trebuie să fie făcută în New York și în alte orașe mari din America. El cere, de asemenea, mijloace care să fie folosite în lucrarea Sa.

Mi-a fost arătat că noi nu trebuie să ne odihnim satisfăcuți pentru faptul că avem un restaurant vegetarian în Brooklyn, deoarece și altele ar trebui înființate în alte sectoare ale orașului. Oameni care locuiesc într-o parte a marelui New York nu știu ce se petrece în alte părți ale acestui oraș. Bărbații și femeile care mănâncă la restaurantele înființate în diferite locuri vor simți o îmbunătățire a sănătății. O dată câștigată încrederea lor, aceștia vor fi mai dispuși să primească solia specială a adevărului de la Dumnezeu.

Ori de câte ori se aduce la îndeplinire o lucrare medicală în orașele noastre mari, ar trebui să se țină și cursuri de bucătărie; și oriunde se dezvoltă o puternică lucrare școlară misionară, ar trebui să se înființeze și un restaurant oarecare igienic, care să fie o ilustrare practică a bunei alegeri și a sănătoasei pregătiri a alimentelor.

Pe când mă aflam la Los Angeles, mi-a fost arătat că nu numai în diferite sectoare ale orașului aceuia, dar și în San Diego și în alte centre turistice din California de sud, ar trebui să se înființeze restaurante igienice și săli de tratament. Eforturile noastre în direcția aceasta ar trebui să includă și marile stațiuni balneare maritime. „Pregătiți calea Domnului”, așa ar trebui să se audă glasul solilor lui Dumnezeu în marile stațiuni turistice maritime.

Statele din sud

Am adus o solie cu privire la câmpul sudic. Avem o mare lucrare de făcut în acest câmp. Starea lui este o condamnare a pretinsului nostru creștinism. Priviți la lipsa de predicatori, învățători și misionari medicali în care se află. Luați seama la ignoranța, sărăcia, mizeria și la suferința multora dintre oamenii aceștia. Și totuși, câmpul acesta se află chiar lângă ușile noastre. Cât de egoiști, cât de neatenți am fost față de semenii

noștri! Am trecut nemiloși pe lângă ei, făcând prea puțin pentru a le ușura suferințele. Dacă însărcinarea evanghelică ar fi fost studiată și ascultată de ai noștri, Sudul ar fi primit partea lui proporțională de slujire. Dacă aceia care au primit lumina ar fi umblat în lumină, și-ar fi dat seama că au marea răspundere de a cultiva această parte a viei, îndelung neglijată.

Dumnezeu invită poporul Său să-I dea mijloacele pe care li le-a încredințat, pentru ca să se poată înființa instituții în câmpurile lipsite, dar care sunt coapte pentru seceriș. El îi invită pe aceia care au bani la bancă să-i pună în circulație. Dând din avutul nostru pentru a susține lucrarea lui Dumnezeu, arătăm într-un mod practic că Îl iubim pe El mai mult decât pe oricine și pe aproapele nostru ca pe noi înșine.

Să se înființeze acum școli și sanatorii în multe locuri din statele din sud. Să se creeze centre de influență în multe din orașele sudice prin deschiderea de magazine de alimente și restaurante vegetariene. De asemenea, să se creeze înlesniri pentru fabricarea de alimente sănătoase, simple și necostisitoare. Dar să nu se îngăduie să fie aduse în lucrare motive egoiste, lumești, deoarece Dumnezeu interzice aceasta. Oameni neegoști să se apuce de lucrarea aceasta în temere de Dumnezeu și cu iubire pentru semenii lor.

Lumina pe care am primit-o este aceea că, în câmpul sudic, ca oriunde, fabricarea de alimente sănătoase ar trebui să fie condusă nu ca o speculație pentru câștig personal, ci ca o afacere pe care Dumnezeu a pus-o la cale, ca prin ea să li se poată deschide oamenilor o ușă a nădejzii. În sud ar trebui să se dea o atenție deosebită celor săraci, care au fost neglijăți în același mod îngrozitor. Oameni capabili și economi ar trebui să fie aleși pentru a se ocupa de lucrarea alimentară, deoarece trebuie să se exercite cea mai mare înțelepciune și economie, pentru ca aceasta să aibă succes. Dumnezeu dorește ca poporul Său să îndeplinească o slujbă bine primită în pregătirea de alimente sănătoase, nu numai pentru propriile lor familii, lucru care constituie prima lor răspundere, dar și pentru ajutorarea săracilor de pretutindeni. Ei trebuie să dea pe față dărnicie creștină asemenea Domnului Hristos, dându-și seama că ei Îl reprezintă pe Dumnezeu și că tot ceea ce au este o înzestrare din partea Lui.

Fraților, apucați-vă de lucrarea aceasta. Nu dați loc descurajării. Nu îi criticați pe aceia care încearcă să facă ceva în direcția cea bună, ci porniți la lucru.

În legătură cu fabrica de alimente sănătoase, ar putea să fie înființate diferite industrii, care ar fi de ajutor pentru lucrarea din câmpul sudic. Tot ce pot face oamenii ca misionari pentru Dumnezeu pot face pentru acest câmp acum; căci dacă vreun câmp a avut vreodată nevoie de lucrarea medicală misionară, acela e câmpul sudic. În decursul timpului ce s-a scurs în veșnicie, mulți ar fi trebuit să se afle în sud, lucrând împreună cu Dumnezeu, făcând lucrarea personală și prin dăruirea din mijloacele lor pentru a se susține atât pe ei, cât și pe alți lucrători, în câmpul acela.

Ar trebui să se înființeze mici sanatorii în multe locuri. Aceasta va deschide porțile pentru pătrunderea adevărului biblic și va îndepărta mare parte din prejudecățile care există împotriva acelor care consideră că negrii au și ei un suflet de mântuit, ca și albi.

Dacă s-ar fi înființat astfel de ramuri de lucrare pentru negri imediat după proclamarea libertății, cât de diferită ar fi starea lor astăzi!

În toate țările

Domnul ne cheamă pe toți să ne trezim și să ne dăm seama de răspunderile noastre. Dumnezeu a dat fiecărui om o lucrare de făcut. Fiecare poate trăi o viață de folos. Să învățăm tot ce se poate învăța și apoi să fim o binecuvântare pentru alții, făcându-le parte de cunoașterea adevărului. Fiecare să lucreze potrivit cu diversele sale capacități, ajutând bucuros la purtarea poverilor.

Pretutindeni este o lucrare de făcut pentru toate clasele societății. Trebuie să ne apropiem de cei săraci și de cei stricați, de cei căzuți din cauza necumpătării. Și în același timp nu trebuie să uităm clasele mai de sus — avocații, deservenții cultici, senatorii și judecătorii, dintre care mulți sunt sclavi ai obiceiurilor necumpătării. Nu trebuie să lăsăm nici un efort neîncercat pentru a le arăta că ei au un suflet care e vrednic de salvat, că viața veșnică e ceva care merită să ne luptăm pentru câștigarea ei. Acelora din poziții înalte trebuie să le prezentăm legământul abstenenței totale, solicitându-i să dea banii, pe care altfel i-ar fi cheltuit în pasiunea dăunătoare a băuturilor alcoolice și a tutunului, la înființarea de instituții în care copiii și tineretul să poată fi pregătiți să ocupe locuri de folos în lume.

Asupra noastră a strălucit o puternică lumină, dar cât de puțin din lumina aceasta

o reflectăm noi către lume! Îngerii din cer așteaptă ca ființele omenești să conlucreze cu ei la realizarea practică a principiilor adevărului. Mare parte din lucrarea aceasta urmează să se facă prin mijlocirea sanatoriilor noastre și a întreprinderilor noastre asemănătoare. Aceste instituții ar trebui să fie monumente ale lui Dumnezeu, unde puterea Sa vindecătoare poate ajunge la toate clasele, de sus și de jos, bogați și săraci. Fiecare dolar investit în ele pentru cauza Domnului Hristos va aduce binecuvântare atât dăătorului, cât și omenirii suferinde.

Lucrarea medicală misionară este mâna dreaptă a Evangheliei. Ea este necesară înaintării lucrării lui Dumnezeu. Atunci când bărbați și femei sunt călăuziți prin ea ca să poată vedea importanța bunelor deprinderi de viețuire, puterea mântuitoare a adevărului va fi făcută cunoscut. Pătrunderea în fiecare oraș trebuie să fie făcută de persoane pregătite să facă lucrare medicală misionară. Fiind mâna dreaptă a întregii solii îngeresti, metodele lui Dumnezeu de tratare a bolilor vor deschide porțile pentru intrarea adevărului prezent. Literatura medicală trebuie să fie răspândită în multe țări. Medicii noștri, din Europa și din alte țări, ar trebui să se trezească și să vadă necesitatea de a avea lucrări medicale pregătite de persoane de acolo, de pe teren, și care pot prezenta lucrurile la treapta la care se află oamenii, dând învățătura de care au cea mai mare nevoie.

Domnul va da prilej sanatoriilor noastre care sunt deja organizate să conlucreze cu El la sprijinirea întreprinderilor nou înființate. Fiecare fabrică nouă trebuie să fie privită ca o soră ajutătoare în marea lucrare de vestire a soliei îngerului al treilea. Dumnezeu a dat sanatoriilor noastre prilejul de a pune în mișcare o lucrare care va fi ca o piatră vie și care crește pe măsură ce este rostogolită de o mână nevăzută. Să fie pusă deci în mișcare această piatră mistică.

Domnul mi-a dat instrucțiuni să-i avertizez pe aceia care în viitor vor înființa sanatorii în locuri noi, să înceapă lucrarea lor în smerenie, consacându-și puterile în slujba Lui. Clădirile construite nu trebuie să fie mari sau costisitoare. În legătură cu școlile noastre, să se înființeze mici sanatorii. În sanatoriile acestea să fie adunați tineri și tinere, capabili și consacrați, persoane care se vor păstra în iubire și temere de Dumnezeu și care, atunci când sunt pregătite pentru absolvire, nu vor considera că știu tot ce trebuie să știe, ci vor studia cu sârguință și vor practica cu grijă învățăturile date de Domnul Hristos. Neprihănirea Domnului Hristos va merge înaintea lor, iar slava lui Dumnezeu va fi ariergarda lor.

Mi-a fost dată lumina că este recomandat ca, în multe orașe, un restaurant să fie legat de sălile de tratamente. Cele două pot conlucra la menținerea unor principii bune. În legătură cu aceasta, uneori este recomandabil să existe camere care să servească drept locuință pentru bolnavi. Aceste instituții vor servi ca furnizoare pentru sanatoriile așezate la țară și vor fi mai bine conduse în case închiriate. Noi nu trebuie să construim în orașe clădiri mari în care să ne îngrijim de bolnavi, deoarece Dumnezeu a arătat lămurit că bolnavii pot fi mai bine îngrijiți în afara orașelor. În multe locuri va fi necesar să se înceapă lucrarea medicală în orașe, dar, pe cât este cu putință, lucrarea aceasta ar trebui să fie transferată la țară, de îndată ce se poate găsi locul potrivit.

Lumina ce mi-a fost dată este aceea că, în loc să ne consumăm energiile la înălțarea câtorva instituții medicale uriașe, noi trebuie să înființăm multe altele, dar mici. Este aproape cu neputință să găsim talentele care să administreze așa cum ar trebui un sanatoriu mare. Nu toți lucrătorii sunt sub controlul Duhului lui Dumnezeu, așa cum ar trebui, și un spirit lumesc își face loc.

Tăria și bucuria de a fi de folos omenirii nu stau în clădiri costisitoare. Trebuie să nu uităm cât de mulți suferă din lipsă de hrană și de îmbrăcăminte necesară. Când înălțăm clădiri, nu trebuie să fim influențați de dorința de a ieși în evidență. Trebuie să ne facem datoria și să lăsăm rezultatele pe seama lui Dumnezeu, Singurul care poate da succes. Orice mijloace în plus pe care le putem avea trebuie să fie folosite pentru procurarea de mijloace corespunzătoare pentru refacerea sănătății. Toate sanatoriile noastre să fie construite pentru sănătate și fericire; ele să fie astfel așezate, încât pacienții să aibă binecuvântarea luminii soarelui; ele să fie în așa fel aranjate, încât să se evite orice mișcare nefolositoare.

În lucrarea aceasta este mai bine să facem începuturi mici, dar în multe locuri, și să îngăduim Providenței divine să arate cât de repede ar trebui să fie sporite mijloacele. Micile fabrici înființate se vor dezvolta în instituții mai mari. Va avea loc o distribuire a răspunderilor, iar lucrătorii vor obține în mod treptat o mai mare putere mintală și spirituală. Înființarea acestor instituții va avea ca rezultat mult bine, dacă toți cei legați de ele vor înfrânge ambiția egoistă și vor păstra pururea înaintea lor slava lui Dumnezeu. Mulți dintre ai noștri ar trebui să lucreze în câmpuri noi, dar nimeni să nu umble după popularitate și renume. Mentea lucrătorilor trebuie să fie sfințită.

În toată lucrarea noastră, să ne aducem aminte că același Isus, care a hrănit mulțimea cu cinci pâini și doi peștișori, este și astăzi în stare să ne dea rodul ostanelilor noastre. Acela care a spus pescarilor din Galilea: „Aruncați plasele în apă” și care, atunci când au ascultat, le-a umplut plasele până să se rupă, dorește ca poporul Lui să vadă în aceasta o dovadă de ceea ce va face El astăzi pentru ei. Același Dumnezeu care a dat copiilor lui Israel mana din ceruri încă mai trăiește și stăpânește. El Își va călăuzi poporul și îi va da îndemânare și pricepere în lucrarea pe care sunt chemați să o facă. Drept răspuns la rugăciunea fierbinte, El va da înțelepciune celor care se străduiesc să-și facă datoria în mod conștiincios și inteligent. Sub binecuvântarea Lui, lucrarea de care sunt legați va crește tot mai mult și mulți se vor deprinde să fie purtători de poveri, iar eforturile lor vor fi încununare de succes.

Capitolul 12

Cunoașterea principiilor sănătății

Am ajuns într-un timp când fiecare membru al bisericii ar trebui să se ocupe de lucrarea medicală misionară. Lumea este un spital plin cu victime ale bolilor fizice și spirituale. Pretutindeni, oamenii pier din cauza necunoașterii adevărurilor care ne-au fost încredințate. Membrii bisericii au nevoie să fie treziți, ca să-și dea seama de răspunderea pe care o au, să facă și altora cunoscute aceste adevăruri. Aceia care au fost luminați prin adevăr trebuie să fie purtători de lumină în lume. A ascunde adevărul în timpul de față înseamnă a face o greșală grozavă. Solia pentru poporul lui Dumnezeu de astăzi este: „Ridică-te și luminează-te, căci lumina ta a venit și slava Domnului a răsărit asupra ta.”

În toate locurile îi vedem pe cei care, deși au avut multă lumină și cunoștință, în mod voit aleg răul în locul binelui. Nefăcând nici un efort de îndreptare, ei merg din rău în mai rău. Dar poporul lui Dumnezeu nu trebuie să umble în întuneric. Ei trebuie să umble în lumină deoarece sunt reformatori.

Înainte adevăratului reformator, lucrarea medicală misionară va deschide multe uși. Nimeni să nu aștepte până e chemat în vreun câmp îndepărtat, ca de-abia atunci să înceapă să-i ajute pe alții. Oriunde vă aflați, puteți începe de îndată. Ocaziile sunt la îndemâna oricui. Începeți lucrarea pentru care sunteți răspunzători, lucrare ce trebuie să fie făcută în căminul și în vecinătatea voastră. Nu așteptați ca alții să vă îndemne la lucru. În temere de Dumnezeu, porniți înainte fără întârziere, gândindu-vă la răspunderea voastră individuală față de Acela care și-a dat viața pentru voi. Lucrați așa ca și cum L-ați auzi pe Hristos chemându-vă personal ca să faceți cât puteți mai mult în slujba Lui. Nu vă uitați să vedeți cine mai e gata să lucreze. Dacă voi sunteți cu adevărat consacrați, Dumnezeu îi va aduce și pe alții la adevăr prin voi, oameni pe care El îi poate folosi ca instrumente prin care să ducă lumina la mulți oameni care bâjbâie în întuneric.

Toți pot face câte ceva. Încercând să se scuze, unii zic: „Obligațiile mele familiale, copiii mei, cer banii și timpul meu.” Părinților, copiii voștri ar trebui să fie ajutoarele voastre, sporind puterile și capacitatea voastră de a lucra pentru Domnul.

Copiii sunt membri mai tineri ai familiei Domnului. Ei ar trebui să fie conduși să se consacre lui Dumnezeu, ai Căruia sunt prin creațiune și prin mântuire. Ei ar trebui să fie învățați că toate puterile lor — corporale, mintale și sufletești — sunt ale Lui. Ei ar trebui să fie formați pentru a da ajutor în diferite ramuri de slujire neegoistă. Nu lăsați ca acești copii să vă fie o piedică. Împreună cu voi, copiii ar trebui să poarte atât poverile spirituale, cât și pe cele fizice. Ajutându-i pe alții, ei își sporesc propria lor fericire și capacitate de a fi folositori.

Poporul nostru să arate că are un interes viu față de lucrarea medicală misionară. Ei să se pregătească pentru a fi de folos, studiind cărțile care au fost scrise spre învățătura noastră în direcția aceasta. Aceste cărți merită mult mai multă atenție și apreciere decât au primit până acum. Multe lucruri care sunt de folos pentru toți ca să le înțeleagă au fost scrise cu scopul special de a da învățatură despre principiile sănătății. Aceia care studiază și practică aceste principii vor fi foarte mult binecuvântați, atât fizic, cât și spiritual. O înțelegere a filozofiei sănătății va fi o pavăză față de multe rele care sporesc fără încetare.

Mulți dintre cei care doresc să obțină cunoștințe în domeniul lucrării medicale misionare au obligații familiale care uneori îi vor împiedica să se adune împreună cu alții spre a studia. Aceștia pot învăța mult în propriile lor familii despre voia lui Dumnezeu exprimată cu privire la aceste ramuri ale lucrării misionare, sporindu-și astfel capacitatea de a-i ajuta pe alții. Taților și mamelor, obțineți tot folosul cu putință din studierea cărților și publicațiilor noastre. Citiți revista Good Health (O bună sănătate), deoarece este plină de sfaturi folositoare. Luați-vă timp pentru a le citi copiilor voștri din cărțile medicale și din alte cărți care tratează mai ales subiecte religioase. Învățați-i însemnătatea îngrijirii corpului lor și a casei în care trăiesc. Formați un cerc de lectură în care fiecare membru al familiei, lăsând la o parte grijile chinuitoare ale zilei, să se unească la studiu. Taților, mamelor, fraților, surorilor, dedicați-vă cu râvnă lucrării acesteia și veți vedea dacă nu va propăși foarte mult biserica din familia voastră....

Îndeosebi tinerii care au fost deprinși să citească romane și literatură ieftină vor avea de câștigat din participarea la studiul de seară în familie. Tinerilor și tinerelor, citiți literatura care vă va da adevărata cunoștință, iar lucrul acesta va fi de ajutor pentru întreaga familie. Ziceți hotărât: „Nu voi irosi clipele prețioase citind ceea ce nu-mi va fi de folos și care doar mă va descalifica să fiu de ajutor altora. Îmi voi consacra timpul și gândirea mea spre a mă pregăti pentru a-I sluji lui Dumnezeu. Îmi voi închide ochii în

fața lucrurilor frivole și păcătoase. Urechile mele sunt ale Domnului și nu voi asculta la subtilele raționamente ale vrăjmașului. Glasul meu nu va fi cu nici un chip supus unei voințe care nu este sub influența Duhului lui Dumnezeu. Trupul meu este templul Duhului Sfânt și orice putere a corpului meu va fi consacrată unor realizări merituoase”

Domnul a rânduit ca tineretul să-I fie de ajutor. Dacă în fiecare comunitate acesta s-ar consacra Lui, dacă ar practica lepădarea de sine în familie, ușurând poverile mamei apăsate de griji, mama ar putea găsi timp pentru a face vizite la vecini, iar când se ivește prilejul, ei înșiși ar putea da ajutor, făcând mici servicii cu bunăvoință și iubire. Cărți și reviste care tratează subiecte de sănătate și temperanță s-ar putea plasa în multe familii. Răspândirea unei astfel de literaturi este ceva însemnat; deoarece în felul acesta se pot transmite cunoștințe prețioase cu privire la tratarea bolilor — cunoștințe care vor fi o mare binecuvântare pentru aceia care nu-și pot îngădui să plătească vizita unui doctor.

Părinții ar trebui să caute să le trezească interesul copiilor lor în vederea studierii fiziologiei. Numai puțini tineri au o cunoaștere precisă a tainelor vieții. Studiarea minunatului organism omenesc, legătura și dependența complicatelor lui părți, e ceva de care mulți părinți se interesează prea puțin. Cu toate că Dumnezeu le spune: „Prea iubitele, doresc ca toate lucrurile tale să-ți meargă bine, și sănătatea ta să sporească așa cum sporește sufletul tău”, totuși ei nu înțeleg influența trupului asupra minții și a minții asupra trupului. Mărunțișuri nefolositoare le ocupă atenția și apoi dau vina pe lipsa de timp, ca scuză că nu pot avea cunoștințele necesare pentru a-și instrui copiii așa cum se cuvine.

Dacă toți ar ajunge să-și însușească cunoștințe despre acest subiect, și ar simți importanța punerii lor în practică, am vedea o stare de lucruri mai bună. Părinților, învățați-i pe copiii voștri să judece de la cauză la efect. Arătați-le că, dacă vor călca legile sănătății, va trebui ca ei să suporte pedeapsa prin suferință. Arătați-le că nepăsarea cu privire la sănătatea corpului duce la nepăsare în morală. Copiii voștri cer o grijă răbdătoare și credincioasă. Nu e de ajuns să-i hrăniți și să-i îmbrăcați; ar trebui, de asemenea, să le dezvoltați și puterile mintale și să le sădiți în inimă principii bune. Dar de câte ori frumusețea de caracter și dragălalșenia temperamentului nu sunt pierdute din vedere datorită dorinței nerăbdătoare după o înfățișare exterioară! O, părinților, nu fiți stăpâniți de părerea lumii, nu vă străduiți pentru a ajunge la standardul ei. Hotărâți voi înșivă care este ținta principală a vieții și apoi depuneți toate eforturile pentru atingerea acestei ținte. Voi nu puteți neglija educația cuvenită copiilor voștri fără să fiți pedepsiți.

Caracterul lor defectuos va face cunoscut pretutindeni necredincioșia voastră. Relele pe care voi le îngăduiți să treacă necorectate, manierele necioplite, bădărane, lipsa de respect și de ascultare, deprinderile de lenevie și de neatentie, vor aduce necinste asupra numelui vostru și amărăciune în viața voastră. Destinul copilului vostru stă în mare măsură în mâinile voastre. Dacă nu vă faceți datoria, îi așezați în rândurile vrăjmașului și-i faceți agenți ai lui pentru ruina altora; pe de altă parte, dacă îi învățați cu credincioșie, dacă în propria voastră viață le puneți înainte un exemplu evlavios, îi puteți conduce la Hristos, iar ei, la rândul lor, îi vor influența pe alții, și în felul acesta mulți pot fi mântuiți prin mijlocirea voastră.

Taților și mamelor, vă dați voi seama de importanța răspunderii ce zace asupra voastră? Vă dați voi seama de necesitatea de a-i feri pe copiii voștri de obiceiul nepăsării și decăderii morale? Îngăduiți-le copiilor voștri să-și facă numai prieteni care pot avea o influență bună asupra caracterului lor. Nu îngăduiți ca ei să nu fie seara acasă, în afară de cazul că știți unde sunt și ce fac. Învățați-i principiile curăției morale. Dacă ați neglijat să-i învățați rând după rând, învățatură după învățatură, puțin aici și puțin acolo, începeți de îndată să vă faceți datoria. Luați-vă în primire răspunderea și lucrați pentru viața aceasta și pentru veșnicie. Nu lăsați să mai treacă o zi fără să vă mărturisiți neglijența față de copiii voștri. Spuneți-le că vreți ca acum să vă faceți lucrarea rânduită de Dumnezeu. Cereți-le să se apuce de reformă împreună cu voi. Faceți eforturi sânguincioase pentru a răscumpăra trecutul. Nu rămâneți mai departe în starea bisericii laodiceene. În Numele Domnului, invit fiecare familie să-și fixeze adevărata ei poziție. Reformați biserica din propria voastră familie.

Când vă faceți datoria în mod credincios, tatăl ca preot al casei, mama ca misionar în familie, sporiți posibilitățile de a face bine în afara căminului. Sporindu-vă puterile, deveniți tot mai capabili să lucrați în biserică și în vecinătate. Legându-i pe copiii voștri de voi și de Dumnezeu, tații, mamele și copiii devin împreună lucrători cu Dumnezeu.

Viața adevăratului credincios dă pe față un Mântuitor ce locuiește înăuntru. Urmașul lui Isus este asemenea cu Hristos în spirit și purtare. Asemenea lui Hristos, el este blând și umil. Credința lui lucrează prin iubire și curăță sufletul. Întreaga lui viață este o mărturie despre puterea harului lui Hristos. Doctrinile curate ale Evangheliei niciodată nu-l degradează pe primitor, niciodată nu-l fac necioplit, bădăran sau necurtenitor. Evanghelia curăță, înobilează și înalță, sfințind cugetarea și influențând

întreaga viață.

Dumnezeu nu va îngădui ca vreunul dintre lucrătorii Săi sinceri să fie părăsit, să se lupte singur împotriva unor mari necazuri și să fie înfrânt. El îi păstrează, ca pe o bijuterie prețioasă pe toți aceia a căror viață este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu. Cu privire la fiecare din aceștia, El zice: „Te voi păstra ca pe o pecete; căci Eu te-am ales, zice Domnul oștirilor”. (Hagai 2, 23.)

Capitolul 13

Înalta chemare a lucrătorilor noștri din sanatorii

Lucrătorii noștri din sanatorii au o chemare înaltă și sfântă. Ei au nevoie să se trezească la înțelegerea sfințeniei lucrării lor. Caracterul acestei lucrări și întinderea influenței ei cere eforturi pline de râvnă și o consacrare fără rezervă.

În sanatoriile noastre, bolnavii și suferinzii trebuie să fie ajutați să-și dea seama că au nevoie atât de ajutor spiritual, cât și de refacere fizică. Lor trebuie să li se ofere orice avantaj pentru refacerea sănătății fizice; și, de asemenea, trebuie să li se arate ce înseamnă a fi binecuvântați cu lumina și viața Domnului Hristos, ce înseamnă a fi legați de El. Trebuie să fie conduși să poată vedea că harul Domnului Hristos lucrând în suflet înalță întreaga ființă. Și pe nici o altă cale mai bună nu pot să cunoască viața lui Hristos, decât când o văd dată pe față în viața urmașilor Lui.

Lucrătorul credincios își păstrează privirea ațintită la Domnul Hristos. Aducându-și aminte că nădejdea lui de viață veșnică se datorează crucii lui Hristos, el este hotărât să nu dezonoare niciodată pe Acela care și-a dat viața pentru el. El are un profund interes față de omenirea suferindă. El se roagă și lucrează, veghind asupra sufletelor ca unul care trebuie să dea socoteală, știind că sufletele pe care Dumnezeu le aduce în contact cu adevărul și neprihănirea sunt vrednice să fie mântuite.

Lucrătorii noștri din sanatorii sunt angajați într-o luptă sfântă. Ei trebuie să prezinte adevărul așa cum este el în Isus celor bolnavi și suferinzi ; trebuie să-l prezinte în toată solemnitățile lui, și totuși cu o așa simplitate și duioșie, încât sufletele să fie atrase la Mântuitorul. Totdeauna, în cuvânt și faptă, trebuie să-L țină pe El înălțat ca fiind nădejdea de viață veșnică. Nici un cuvânt aspru să nu se rostescă, nici o faptă egoistă să nu se săvârșească. Lucrătorii trebuie să îi trateze pe toți cu amabilitate. Cuvintele lor să fie delicate și iubitoare. Aceia care dau pe față adevărata modestie și curtoazie creștină vor câștiga suflete la Hristos.

Noi trebuie să ne străduim să redăm sănătatea fizică și spirituală aceluia care vin la sanatoriile noastre. De aceea, să facem pregătiri pentru a-i sustrage un timp din mediul care îi îndepărtează de Dumnezeu și să-i aducem într-o atmosferă mai curată. În

aer liber, înconjurați de lucrurile frumoase pe care le-a făcut Dumnezeu, respirând aerul proaspăt, dătător de sănătate, bolnavilor li se poate spune cel mai bine despre viața cea nouă în Hristos. Aici pot fi făcute cunoscut cuvintele lui Dumnezeu. Aici poate străluci în inimile întunecate de păcat lumina neprihănilor Domnului Hristos. Cu răbdare și cu simpatie conduceți pe bolnavi să vadă nevoia lor de Mântuitorul. Spuneți-le că El dă putere celui ce cade în leșin și că acelora care n-au putere El le sporește forțele.

Avem nevoie să apreciem mai pe deplin însemnătatea cuvintelor: „Cu ... drag stau la umbra lui”. (Cântarea Cântărilor 2, 3.) Cuvintele acestea nu aduc în mintea noastră tabloul unei treceri grăbite, ci al unei odihne liniștite. Mulți așa-ziși creștini sunt îngrijorați și deprimați, mulți sunt atât de copleșiți de o activitate atât de intensă, încât nu-și pot găsi timp să se odihnească liniștiți în făgăduințele lui Dumnezeu, purtându-se în așa fel ca și cum nu și-ar putea permite să aibă pace și liniște. Tuturor acestora Domnul Hristos le face invitația: „Veniți la Mine, ... și vă voi da odihnă”. (Matei 11, 28.)

Să ne abatem de la căile pline de praf și dogoritoare ale vieții și să ne odihnim la umbra iubirii Domnului Hristos. Aici câștigăm tărie pentru luptă. Aici învățăm cum să mai ușurăm truda și chinul și cum să vorbim și să cântăm spre lauda lui Dumnezeu. Cei oboșiți și împovărați să învețe de la Hristos lecția încrederii liniștite. Ei trebuie să șadă la umbra Lui dacă vor să aibă pacea și odihna Lui.

Aceia care se angajează în lucrare la sanatoriu ar trebui să aibă o comoară plină de experiențe bogate, deoarece adevărul este sădit în inimă și ca ceva sfânt este îngrijit și hrănit prin harul lui Dumnezeu. În rădăcinați și întemeiați în adevăr, ei trebuie să aibă o credință care lucrează prin iubire și purifică sufletul. Cerând fără încetare binecuvântări, ei ar trebui să țină ferestrele sufletului închise către pământ, ca să nu pătrundă atmosfera bolnavă a lumii, și deschise către cer, pentru a primi razele strălucitoare ale Soarelui Neprihănilor.

Cine se pregătește să pornească cu pricepere la lucrarea medicală misionară? Prin lucrarea aceasta, mintea acelora care vin la sanatoriile noastre pentru tratament trebuie să fie călăuzită la Hristos și învățată să unească slăbiciunea lor cu tăria Lui. Fiecare lucrător ar trebui să aibă pricepere eficientă. Atunci, într-un sens înalt și larg, poate prezenta adevărul așa cum este în Isus.

Lucrătorii din sanatoriile noastre sunt fără încetare expuși la ispite. Ei vin în legătură cu necredincioși, iar cei care nu sunt tari în credință vor avea de suferit de pe urma acestei legături. Dar cei care rămân în Hristos îi vor întâmpina pe cei necredincioși așa cum i-a întâmpinat El, refuzând să fie abătuți de la ascultarea lor, dar totdeauna gata să rostească un cuvânt la timp, totdeauna gata să semene semințele adevărului. Ei vor veghea în vederea rugăciunii, menținându-și cu putere integritatea și arătând zilnic trăinicia religiei lor. Influența unor astfel de lucrători este o binecuvântare pentru mulți. Printr-o viață bine ordonată, ei atrag suflete la cruce. Un creștin sincer Îl recunoaște totdeauna pe Hristos. El e totdeauna voios, totdeauna gata să-i spună cuvinte de nădejde și mângâiere celui suferind.

„Frica Domnului este începutul științei”. (Proverbe 1, 7.) O propoziție din Scripturi este de mai mare valoare decât zece mii de idei sau argumente omenești. Aceia care refuză să meargă pe calea lui Dumnezeu vor primi în cele din urmă sentința: „Depărtați-vă de la Mine”. Dar dacă ne supunem căii lui Dumnezeu, Domnul Isus ne călăuzește mintea și ne umple gura cu asigurarea mântuirii. Noi putem fi tari în Domnul și în puterea tăriei Lui. Primindu-L pe Hristos, suntem îmbrăcați cu puterea Lui. Un Salvator locuind înăuntru face din puterea Lui proprietatea noastră. Adevărul devine capitalul nostru. Nici un fel de fapte de nedreptate nu se văd în viață. Suntem capabili să rostim la timp cuvinte către aceia care nu cunosc adevărul. Prezența în inimă a Domnului Hristos este o putere vitalizantă, întărind întreaga ființă.

Am fost instruită să spun lucrătorilor din sanatoriile noastre că necredința și mulțumirea de sine sunt primejdiile de care trebuie să se ferească fără încetare. Ei trebuie să ducă lupta împotriva răului cu atâta râvnă și devotament, încât bolnavii să simtă influența înălțătoare a eforturilor lor neegoiste.

Nici o umbră de egoism nu ar trebui să mânjească slujba noastră. „Nu puteți sluji și lui Dumnezeu și lui mamona.” Înălțați-L pe El, pe Omul Golgotei. Înălțați-L pe El prin trăirea credinței în Dumnezeu, pentru ca rugăciunile voastre să poată fi biruitoare. Ne dăm noi seama cât de mult Se va apropia Domnul Isus de noi? El ne vorbește la fiecare în parte, El Se va descoperi oricui e gata să fie îmbrăcat cu haina neprihănirii Sale. El spune: „Eu te țin de mâna ta cea dreaptă”. Să ne așezăm dar în situația ca El să ne poată ține de mână, ca noi să-L putem auzi spunând cu certitudine și autoritate: „Eu sunt Cel viu. Am fost mort și iată că sunt viu în vecii vecilor”.

Capitolul 14

O solie pentru medicii noștri

Medicul creștin trebuie să fie pentru bolnavi un sol al îndurării, aducându-le leac vindecător atât pentru sufletul bolnav de păcat, cât și pentru corpul bolnav. Atunci când folosește remedii simple pe care Dumnezeu le-a prevăzut pentru ușurarea suferințelor fizice, el trebuie să vorbească despre puterea Domnului Hristos de a vindeca bolile sufletului.

Cât de necesar este deci ca medicul să trăiască în strânsă comuniune cu Mântuitorul! Bolnavii și suferinzii de care se ocupă au nevoie de ajutorul pe care numai Domnul Hristos îl poate da. Ei au nevoie de rugăciuni inspirate de Duhul Său. Cel bolnav se lasă în seama înțelepciunii și îndurării medicului, a cărui iscusință și credincioșie poate fi unica lui nădejde. Medicul să fie deci un administrator credincios al harului lui Dumnezeu, un păzitor atât al sufletului, cât și al trupului.

Medicul care a primit înțelepciune de sus, care știe că Hristos este Mântuitorul său personal, deoarece el însuși a fost condus la Refugiu, știe cum să se poarte cu sufletele tremurânde, vinovate, bolnave de păcat, care se îndreaptă către el după ajutor. El poate răspunde plin de siguranță la întrebarea: „Ce să fac ca să fiu mântuit?” El poate povesti despre iubirea Răscumpărătorului. El poate vorbi din experiență despre puterea pocăinței și a credinței. Stând lângă patul suferindului, străduindu-se să-i spună cuvinte care îi vor aduce ajutor și mângâiere, Domnul lucrează cu el și prin el. Atunci când mintea bolnavului este ațintită la Vindecătorul cel puternic, pacea lui Hristos îi umple inima; iar sănătatea spirituală care i se dă o folosește ca un mijloc ajutător al lui Dumnezeu pentru refacerea sănătății trupului.

Prețioase sunt ocaziile pe care le are medicul să trezească în inimile celor cu care vine în contact un simțământ al mării lor nevoi după Hristos. El trebuie să scoată din comoara inimii sale lucruri noi și vechi, spunând cuvinte de mângâiere și învățătură după care tânjește. El trebuie să semene fără încetare semințele adevărului, nu prezentând subiecte doctrinale, ci vorbind despre iubirea Mântuitorului care iartă păcatele. El nu trebuie să se rezume la a da învățătură din Cuvântul lui Dumnezeu, învățătură după învățătură, sfat după sfat; ci trebuie să-și amestece învățătura cu

lacrimile sale și să o întărească cu rugăciunile sale, pentru ca sufletul să poată fi salvat de la moarte.

În grija lor zeloasă și febrilă de a evita primejdiile trupului, medicii sunt în pericol de a pierde din vedere primejdiile sufletului. Medicilor, fiți atenți; deoarece la scaunul de judecată al lui Hristos voi trebuie să dați ochi cu aceia lângă al căror pat de moarte vă aflați acum.

Solemnitatea lucrării medicului, contactul lui permanent cu bolnavii și cu muribunzii cer ca, atât cât e cu putință, el să fie eliberat de obligațiile de altă natură pe care alții le pot îndeplini. Asupra lui să nu fie puse poveri care nu sunt necesare, pentru ca să aibă timp să facă cunoștință cu nevoile spirituale ale pacienților săi. Minte lui trebuie să fie pururea sub influența Duhului Sfânt, pentru ca să poată fi în stare să spună la timp cuvinte care să trezească speranța și credința.

La patul muribundului nu trebuie să se rostească nici un cuvânt de doctrină sau de controversă. Suferindul trebuie să fie îndreptat către Acela care este gata să mântuiască pe toți aceia care vin la El în credință. Cu râvnă și cu duioșie străduiți-vă să ajutați sufletul care se află între viață și moarte.

Medicul niciodată n-ar trebui să-i facă pe pacienții lui să-și fixeze atenția la el. El trebuie să-i învețe să apuce cu mâna credinței mâna întinsă a Mântuitorului. Atunci mintea va fi iluminată de lumina care radiază de la Soarele neprihăririi. Ceea ce încearcă medicii să facă Domnul Hristos a făcut în faptă și adevăr. Ei se străduiesc să salveze viața; El este viața însăși.

Străduința medicului de a îndrepta mintea pacienților săi spre o acțiune sănătoasă trebuie să fie liberată de orice amăgiri omenești. El nu trebuie să le îndrepte atenția spre cele ale firii omenești, ci să se avânte în sus către cele spirituale, apucând cele veșnice.

Medicul nu trebuie să fie făcut un obiect al criticilor lipsite de amabilitate. Faptul acesta aduce asupra lui poveri care nu sunt necesare. El are de purtat răspunderi grele și are nevoie de simpatia celor legați cu el în lucrare. El trebuie să fie susținut prin rugăciune. Faptul că se știe apreciat îi va da nădejde și curaj.

Medicul creștin inteligent înțelege tot mai profund legătura dintre păcat și boală.

El se străduiește să vadă tot mai clar legătura dintre cauză și efect. El se îngrijește ca persoanele care urmează cursul de infirmieri să ajungă să cunoască profund principiile reformei sanitare; să fie deprinși cu o strictă cumpătare în toate privințele, deoarece nepăsarea cu privire la legile sănătății este de nescuzat la aceia care sunt puși să-i învețe pe alții cum să trăiască.

Când un medic vede că un pacient suferă de ceva datorită faptului că mănâncă și bea cum nu trebuie, și cu toate acestea neglijează să-i spună lucrul acesta și să-i arate nevoia de reformă, el aduce un prejudiciu semenului său. Bețivii, maniacii și aceia care se lasă în voia pasiunilor animalice — toți strigă către medic să declare clar și lămurit că suferința este urmarea păcatului. Noi am primit multă lumină cu privire la reforma sanitară. Atunci, pentru ce nu suntem mai hotărâți și plini de râvnă în străduința de a lupta împotriva cauzei care produce boala? Văzând veșnica luptă cu durerea, lucrând fără încetare să ușureze suferința, cum pot medicii să fie liniștiți? Se pot ei abține să nu ridice glasul pentru a avertiza? Sunt ei generoși și miloși dacă nu susțin stricta cumpătare ca un remediu împotriva bolii?

Medicilor, studiați avertismentul pe care îl dă Pavel romanilor: „Vă îndemn dar, fraților, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu: aceasta va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească. Să nu vă potriviți chipului veacului acestuia, ci să vă prefaceți, prin înnoirea minții voastre, ca să puteți deosebi bine voia lui Dumnezeu; cea bună, plăcută și desăvârșită”. (Romani 12, 1.)

Lucrarea spirituală din sanatoriile noastre nu trebuie să fie sub controlul medicilor. Lucrarea aceasta cere gândire, tact și o adâncă cunoaștere a Bibliei. Predicatorii care posedă calificativele acestea trebuie să fie în legătură cu sanatoriile noastre. Ei ar trebui să înalțe stindardul temperanței dintr-un punct de vedere creștin, arătând că trupul este templul Duhului Sfânt, făcându-i pe oameni să înțeleagă răspunderea pe care o au, ca proprietate a lui Dumnezeu răscumpărată de El, să facă tot ce pot ca mintea și corpul să fie un templu sfânt, pregătit pentru locuirea în el a Duhului Sfânt. Dacă temperanța va fi prezentată ca o parte a Evangheliei, mulți vor vedea nevoia lor de reformă. Vor vedea răul care e în băuturile îmbătătoare și că abstenența totală este unica platformă pe care poporul lui Dumnezeu poate sta cu conștiința împăcată. Dacă se dă învățătura aceasta, oamenii vor ajunge să se intereseze și de alte puncte ale studiului biblic.

Capitolul 15

Valoarea viețuirii în aer liber

Marile instituții medicale din orașele noastre, numite sanatorii, fac numai o mică parte din binele pe care l-ar putea face dacă ar fi așezate acolo unde pacienții ar putea avea avantajele viețuirii în aer liber. Am fost instruită că sanatoriile trebuie să fie așezate în multe locuri la țară și că lucrarea acestor instituții va face să înainteze foarte mult cauza sănătății și a neprihăririi.

Lucrurile naturii sunt binecuvântările lui Dumnezeu, prevăzute pentru a da sănătate corpului, minții și sufletului. Ele sunt date celor sănătoși pentru a-i păstra sănătoși și celor bolnavi pentru a-i face sănătoși. Împreună cu tratamentul cu apă, ele sunt mai cu efect în refacerea sănătății decât toate medicamentele din lume.

La țară, bolnavii pot găsi multe lucruri care să le sustragă atenția de la sine și de la suferințele lor. Pretutindeni pot privi la lucrurile frumoase ale naturii și se pot bucura de ele; florile, holdele, pomii roditori încărcăți cu comoara lor bogată, copacii pădurii dând umbra lor încântătoare, precum și dealurile și văile cu verdeța lor felurită și cu multele lor forme de viață.

Și nu numai că ei sunt plăcut impresionați de aceste lucruri înconjurătoare, dar în același timp învață și lecții spirituale de cea mai mare însemnătate. Înconjurați de minunatele opere ale lui Dumnezeu, mintea lor este înălțată de la cele văzute la cele nevăzute. Frumusețea naturii îi conduce să se gândească la frumusețile neîntrecute ale pământului înnoit, unde nu va fi nimic care să întunece frumusețea, nimic care să întineze sau să distrugă, nimic care să îmbolnăvească sau să aducă moarte.

Natura este medicul lui Dumnezeu. Aerul curat, lumina veselă a soarelui, frumusețea florilor, a copacilor, livezile și viile și exercițiul, mișcarea în aer liber, în mijlocul acestor lucruri, sunt dătătoare de sănătate — elixirul vieții. Viețuirea în aer liber este unicul leac de care mulți bolnavi au nevoie. Influența ei e puternică pentru a vindeca boala cauzată de viața la modă, o viață care slăbește și nimicește puterile fizice, mintale și spirituale.

Cât de reconfortante sunt liniștea și libertatea de la țară pentru cei bolnavi și oboșiți, obișnuiți cu viața de oraș, cu strălucirea orbitoare a luminilor și cu zgomotul străzilor! Cât de avizi se întorc către priveliștile naturii! Cât de bucuroși vor fi de avantajele unui sanatoriu la țară, unde pot să stea în aer liber, să se bucure de lumina soarelui și să respire parfumul pomilor și al florilor! În balsamul pinului și în parfumul cedrului și al bradului sunt însușirile dătătoare de viață. Și mai sunt și alți copaci care ajută la sănătate. Nici un astfel de pom să nu fie tăiat fără milă. Îngrijiți-i cu drag acolo unde sunt din abundență și sădiți mulți alții acolo unde nu sunt decât puțini.

Pentru bolnavul cronic, nimic nu tinde să-i refacă sănătatea și fericirea ca trăirea în mijlocul lucrurilor atractive de la țară. Aici, și cei mai slabi și fără putere pot fi așezați pe scaune sau culcați la lumina soarelui sau la umbra pomilor. Ei n-au decât să-și înalțe privirile și să vadă deasupra lor frunzișul frumos. Ei se minunează că n-au observat până acum cât de grațios se pleacă ramurile, formând un baldachin viu deasupra lor, dându-le exact umbra de care au nevoie. Au un simțământ plăcut de odihnă și de înviorare când ascultă adierea șoptitoare a aerului. Spiritul istovit reînvie. Puterea pe sfârșite e recâștigată. Pe neștiute mintea se liniștește, pulsul febril se face mai calm și mai regulat. Pe măsură ce bolnavii se întăresc, ei vor îndrăzni să facă câțiva pași spre a culege câteva flori frumoase — mesageri scumpi ai iubirii lui Dumnezeu pentru suferinda Lui familie de aici, de jos.

Încurajați-i pe pacienți să petreacă mult timp în aer liber. Faceți planuri pentru a-i ține afară din casă, unde, prin natură, ei pot să comunice cu Dumnezeu. Așezați sanatoriile pe întinderi mari de pământ, unde, prin cultivarea pământului, pacienții pot avea ocazia să facă mișcări sănătoase în aer liber. Exercițiul de felul acesta, combinat cu un tratament sănătos, va săvârși minuni în ce privește refacerea și înviorarea corpurilor bolnave și împrospătarea minții istovite și oboșite. În mijlocul unor condiții atât de favorabile, pacienții nu vor cere atât de multă îngrijire ca dacă ar fi închiși într-un sanatoriu din oraș. Și iarăși, în natură nu vor fi atât de mult înclinați spre nemulțumire și iritare. Ei vor fi gata să învețe lecții despre iubirea lui Dumnezeu, gata să recunoască faptul că Acela care Se îngrijește atât de minunat de păsări și de flori Se va îngriji și de făpturile create după chipul Său. În felul acesta, se dă prilej medicilor și ajutoarelor lor să se apropie de suflete, înălțându-L pe Dumnezeul naturii înaintea acelor care caută refacerea sănătății.

În timpul nopții mi-a fost arătată priveliștea unui sanatoriu la țară. Instituția nu

era mare, dar era completă. Era înconjurată de copaci și arbuști frumoși, dincolo de care se aflau livezi și dumbrăvi. În jurul locului erau grădini, în care pacientele, atunci când voiau, puteau să cultive tot felul de flori, fiecare alegându-și o porțiune de care să se îngrijească. Munca în aer liber în grădinile acestea era prescrisă ca o parte a tratamentului obișnuit.

Scenă după scenă mi-a trecut pe dinainte. Într-una din scene, un număr de suferinzi abia venise la unul din sanatoriile noastre. În alta am văzut aceeași grupă, dar cât de schimbată le era înfățișarea! Boala fugise, pielea era curată, privirea voioasă; trupul și mintea păreau animate de o viață nouă.

De asemenea, am fost instruită că, atunci când aceia care au fost bolnavi sunt vindecați în sanatoriile noastre de la țară și se reîntorc în familiile lor, ei vor fi o pildă vie și mulți alții vor fi impresionati în mod favorabil de transformarea care a avut loc în ei. Mulți dintre cei bolnavi și suferinzi se vor întoarce de la orașe la viața de la țară, refuzând să se conformeze deprinderilor, obiceiurilor și modelor vieții de oraș; ei vor căuta să recâștige sănătatea în unul din sanatoriile noastre de la țară. În felul acesta, cu toate că vom fi la treizeci sau patruzeci de kilometri departe de orașe, vom putea să-i influențăm pe oameni, iar aceia care doresc sănătate vor avea prilej să o recâștige în condițiile cele mai favorabile.

Dumnezeu va săvârși minuni pentru noi dacă vom conlucra cu El în credință. Să mergem dar pe o cale înțeleaptă, pentru ca eforturile noastre să poată fi binecuvântate de cer și să fie încoronate cu succes.

Pentru ce nu ar avea tinerii și tinerele care caută să obțină cunoștințele necesare pentru îngrijirea bolnavilor, și aceasta în modul cel mai generos, avantajul resurselor minunate ale naturii? Pentru ce n-ar fi ei învățați în modul cel mai sărguincios să aprecieze și să folosească aceste resurse?

În așezarea sanatoriilor mediciei noastre au dat greș. Ei n-au folosit resursele naturii așa cum ar fi trebuit. Dumnezeu dorește ca locurile alese pentru așezarea sanatoriilor să fie frumoase, ca pacienții să fie înconjurați de tot ce încântă privirea. Bunul Dumnezeu să ne ajute să facem cât se poate mai mult ca să folosim puterea dătătoare de viață a soarelui și a aerului proaspăt. Apoi, când, ca popor, vom urmări îndeaproape planul Domnului în lucrarea sanatoriilor noastre, atunci resursele naturii vor fi apreciate.

Capitolul 16

Afară din orașe

Aceia care se ocupă cu așezarea sanatoriilor noastre ar trebui să studieze cu multă rugăciune caracterul și scopul lucrării noastre medicale. Ei ar trebui să aibă totdeauna în minte că lucrează pentru refacerea chipului lui Dumnezeu în om. Într-o mână ei trebuie să poarte remediile pentru alinarea suferințelor fizice, iar în cealaltă, Evanghelia pentru alinarea sufletelor împovărate de păcat. În felul acesta, ei trebuie să lucreze ca adevărați misionari medicali. În multe inimi ei trebuie să semene semințele adevărului.

Nici un egoism, nici o ambiție personală nu trebuie îngăduită să pătrundă în lucrarea de selecție a așezării sanatoriilor noastre. Hristos a venit în lumea aceasta pentru a ne arăta cum să trăim și să lucrăm. Să învățăm de la El să nu alegem pentru sanatoriile noastre locurile cele mai plăcute gustului nostru, ci acele locuri care sunt cele mai corespunzătoare lucrării noastre.

Mi-a fost dată lumina că în lucrarea medicală misionară noi am pierdut mari avantaje prin faptul că nu am ajuns să ne dăm seama de nevoia de schimbare în planurile noastre cu privire la așezarea sanatoriilor. E voia lui Dumnezeu ca aceste instituții să fie așezate în afara orașelor. Ele trebuie să fie situate la țară, în mijlocul unor locuri cât mai atrăgătoare cu putință. În natură — grădina lui Dumnezeu — bolnavii vor găsi totdeauna ceva care să le abată atenția de la propria lor persoană și să le îndrepte gândurile la Dumnezeu.

Am fost învățată că bolnavii trebuie să fie îngrijiți departe de îmbulzeala orașelor, departe de zgomotul automobilelor și de huruitul continuu al căruțelor și al camioanelor. Oamenii care vin la sanatoriile noastre din căminurile lor de la țară vor aprecia un loc liniștit, iar în singurătate, pacienții vor fi mai ușor influențați de Duhul lui Dumnezeu.

Grădina Edenului, căminul primilor noștri părinți, era nespus de frumoasă. Arbusti plini de grație și flori delicate mângâiau privirea ori încotro se întorcea. În grădină erau arbori de tot felul, iar printre ei, pomi încărcăți cu fructe parfumate și delicioase. Pe ramurile lor, păsările ciripeau cântecele lor de laudă. Adam și Eva, în puritatea lor, se delectau cu priveliștile și sunetele Edenului. Iar astăzi, cu toate că

păcatul și-a azvârlit umbra peste pământ, Dumnezeu dorește ca ei, copiii Săi, să găsească plăcere în lucrările mâinilor Sale. A așeza sanatoriile în mijlocul scenelor naturii înseamnă a urma planul lui Dumnezeu; și cu cât se urmează planul acesta mai de aproape, cu atât mai minunat va lucra El ca să refacă neamul omenesc suferind. Pentru instituțiile noastre de educație și medicale, ar trebui să se aleagă locuri unde, departe de norii întunecați ai păcatului care atârnă peste orașele mari, Soarele neprihănirii să poată răsări, „cu vindecarea sub aripile Sale”. (Maleahi 4, 2.)

Conducătorii lucrării noastre trebuie să-i învețe pe membri că sanatoriile trebuie să fie așezate în mijlocul unor locuri cât mai plăcute, în locuri care nu sunt tulburate de frământarea orașului — locuri în care prin îndrumări înțelepte cugetele pacienților să poată fi unite cu ale lui Dumnezeu. Fără încetare am descris asemenea locuri, dar se pare că n-au fost urechi să audă. De curând, mi-a fost prezentat, în chipul cel mai clar și mai convingător cu putință, avantajul așezării instituțiilor noastre, îndeosebi a sanatoriilor și școlilor noastre, în afara orașelor.

Pentru ce medicii noștri sunt atât de dornici ca sanatoriile să fie așezate în orașe? Însăși atmosfera orașelor este poluată. În ele, pacienții care au de biruit poftă nenaturală nu pot fi bine apărați. Pentru pacienții care sunt victime ale băuturilor tari, cârciumile unui oraș sunt o continuă ispită. A așeza sanatoriile noastre acolo unde sunt înconjurate de nelegiuire înseamnă a lucra împotriva eforturilor făcute pentru a reface sănătatea pacienților.

În viitor, starea de lucruri în orașe va deveni tot mai neplăcută și influența împrejurimilor din oraș va fi recunoscută ca fiind nefavorabilă lucrării pe care o au de făcut sanatoriile noastre.

Din punct de vedere al sănătății, fumul și praful din orașe sunt foarte dăunătoare. Iar pacienții care pentru o mare parte a timpului sunt închiși între patru pereți, adesea au sentimentul că sunt deținuți în camerele lor. Când privesc pe fereastră, ei nu văd altceva decât case, case și iar case. Aceia care sunt legați în felul acesta de camerele lor sunt pedepsiți să se ocupe întruna de suferința și întristarea lor. Uneori bolnavul e otrăvit de propria sa respirație.

Multe alte rele vin de pe urma așezării marilor instituții medicale în orașele mari.

Pentru ce să fie lipsiți pacienții de binecuvântările refacerii sănătății ce se află în viețuirea în aer liber? Am fost învățată că, atunci când bolnavii sunt încurajați să iasă din camere și să petreacă timpul în aer liber, cultivând flori sau făcând o altă lucrare ușoară și plăcută, mintea lor va fi distrasă de la propria lor persoană la ceva mai dătător de sănătate. Mișcarea în aer liber ar trebui să fie prescrisă ca o necesitate binefăcătoare, dătătoare de sănătate. Cu cât vor putea fi ținuți pacienții mai mult în aer liber, cu atât mai puțină îngrijire vor cere. Cu cât lucrurile în mijlocul cărora se află vor fi mai vesele, cu atât mai plini de nădejde vor fi ei. Înconjurați-i cu lucrurile frumoase ale naturii; așezați-i acolo unde pot să vadă florile care cresc și să audă păsările care cântă și inima lor va izbucni într-o cântare în armonie cu cântecul păsărilor. Închideți-i în camere și, oricât de elegantă ar fi mobila din aceste camere, ei vor deveni nervoși și triști. Dați-le binecuvântările vieții în aer liber; în felul acesta sufletul lor se va înălța. Mintea și corpul vor primi ajutor.

„Afară din oraș”, aceasta e solia mea. Medicii noștri ar fi trebuit să fie atenți la aceasta cu mult mai înainte. Nădăjduiesc, mă rog și cred că acum ei se vor trezi, dându-și seama de importanța ieșirii din oraș și mergerii la țară.

S-a apropiat timpul când orașele vor fi lovite de judecățile lui Dumnezeu. Peste puțin timp, orașele acestea vor fi zguduite în chip îngrozitor. Indiferent cât de mari și cât de tari ar fi aceste clădiri, indiferent câte măsuri s-au luat împotriva focului, să se atingă numai Dumnezeu de aceste clădiri și în câteva minute sau în câteva ore ele ar fi în ruină.

Nelegiuitele orașe ale lumii noastre vor fi măturate de mătura nimicirii. În nenorocirile care se abat acum asupra unor clădiri mari sau asupra unor mari părți de oraș, Dumnezeu ne arată ce se va întâmpla cu întregul pământ. El ne-a spus: „De la smochin învățați pilda lui. Când îi frăgezește și înfrunzește mlădița, știți că vara este aproape. Tot așa, și voi, când veți vedea toate aceste lucruri, să știți că Fiul omului este aproape, este chiar la ușă”. (Matei 24, 32.33.)

Construcțiile de cărămidă și de piatră nu sunt cele mai de dorit pentru un sanatoriu, deoarece acestea de obicei sunt reci și umede. Se poate spune că o clădire de cărămidă prezintă o înfățișare mai atrăgătoare și că trebuie să fie atrăgătoare. Dar avem nevoie de clădiri spațioase; și dacă cărămida este prea scumpă, trebuie să construim din lemn. Economia trebuie să fie grija noastră. Aceasta este o necesitate, datorită mărimii lucrării ce trebuie făcută în multe ramuri ale viei morale a lui Dumnezeu.

S-a dat ideea că pacienții nu s-ar simți apărați de foc într-o construcție de lemn. Dar dacă suntem la țară, și nu în orașe, unde clădirile sunt îngrămădite, un foc ar izbucni dinăuntru, nu din afară, deci cărămida nu ar fi o apărare. Trebuie să se arate pacienților că, pentru sănătate, o clădire din lemn e mai de preferat decât una de cărămidă.

De ani de zile mi s-a dat o lumină specială cu privire la faptul că nu trebuie să ne concentrăm lucrarea în orașe. Agitația și zăpăceala de care sunt pline orașele acestea, stările de lucruri aduse de uniunile muncitorești și de greve, se dovedesc a fi o mare piedică pentru lucrarea noastră. Oamenii caută să aducă pe aceia care sunt angajați în diferite meserii sub robia unor anumite uniuni. Nu este planul lui Dumnezeu acesta, ci planul unei puteri pe care noi în nici un caz nu ar trebui să o recunoaștem. Cuvântul lui Dumnezeu se împlinește; nelegiuții se leagă în mănunchiuri gata să fie arse.

Noi trebuie să folosim acum toate puterile cu care am fost înzestrați pentru a face cunoscută lumii ultima solie de avertizare. În lucrarea aceasta noi trebuie să ne păstrăm individualitatea. Nu trebuie să ne unim cu societăți secrete sau cu uniuni muncitorești. Noi trebuie să fim liberi în Dumnezeu, privind pururea la Hristos pentru a primi învățătură. Toate mișcările noastre trebuie făcute cu înțelegerea însemnătății lucrării ce trebuie făcută pentru Dumnezeu.

Mi-a fost dată lumină cu privire la faptul că orașele vor fi pline de tulburări, violențe și crime, iar lucrurile acestea se vor înmulți până la sfârșitul istoriei pământului.

Capitolul 17

La țară

În august 1901, pe când participam la o adunare în tabără, la Los Angeles, am fost luată în viziune de noapte, într-o ședință de comitet. Problema ce se examina era înființarea unui sanatoriu în California de Sud. Unii susțineau că sanatoriul acesta trebuia să fie construit în orașul Los Angeles și erau prezentate obiecțiunile împotriva stabilirii lui afară din oraș. Alții vorbeau despre avantajele unei așezări la țară.

Era între noi Cineva care prezenta problema aceasta foarte clar și cu cea mai mare simplitate. El ne-a spus că ar fi o greșeală să se înființeze un sanatoriu în interiorul orașului. Un sanatoriu ar trebui să aibă avantajul unui teren întins, așa încât bolnavii să poată lucra în aer liber. Pentru bolnavii nervoși, triști, slabi, munca în aer liber este de neprețuit. Ei ar trebui să aibă straturi de flori de care să se îngrijească. În folosirea greblei, sapei și cazmalei, vor afla ușurare de multe din bolile lor. Nelucrarea este cauza multor boli.

Viețuirea în aer liber este bună și pentru corp, și pentru minte. Ea este medicamentul lui Dumnezeu pentru refacerea sănătății. Aerul curat, apa bună, lumina soarelui, locurile frumoase din natură, toate acestea sunt mijloacele Lui pentru refacerea sănătății bolnavilor pe căi naturale. Pentru bolnav este mai de preț decât mult aur sau mult argint să stea la lumina soarelui sau la umbra pomilor.

La țară, sanatoriile noastre pot fi înconjurate cu flori și cu pomi, cu livezi și vii. Aici este ușor pentru medici și pentru infirmieri să scoată din natură învățături care vorbesc despre Dumnezeu. Ei trebuie să-i îndrepte pe pacienți la Acela ale Cărui mâini au făcut arborii cei falnici, iarba ce răsare și florile frumoase, încurajându-i să vadă în mugurele ce se desface și bobocul ce înflorește o expresie a iubirii Lui pentru copiii Săi.

E voința expresă a lui Dumnezeu ca sanatoriile noastre să fie stabilite atât de departe de orașe cât se consideră că e bine. Pe cât este cu putință, instituțiile acestea să fie așezate în locuri liniștite, izolate, unde se va oferi pacienților ocazia de primă învățatură cu privire la iubirea lui Dumnezeu și cu privire la căminul edenic al primilor noștri părinți, care urmează să fie pus din nou la îndemâna omului, prin jertfa Domnului

Hristos.

În străduința de a le reda sănătatea celor bolnavi, trebuie să se facă uz de lucrurile frumoase ale creațiunii lui Dumnezeu. Privirea florilor, culesul fructelor coapte, ascultarea cântecului fericit al păsărelelor, toate au un efect deosebit, înveselitor, asupra sistemului nervos. De la viața în aer liber, bărbații, femeile și copiii câștigă dorința de a fi curați și fără ascunzișuri. Prin influența însușirilor înviorătoare, însuflețitoare, dătătoare de viață ale marilor resurse medicinale ale naturii, funcțiile corpului sunt întărite, intelectul e trezit, imaginația înviorată, duhul întărit, iar mintea e pregătită să aprecieze frumusețea Cuvântului lui Dumnezeu.

Sub influențele acestea, combinate cu influența unui tratament atent și a unor alimente sănătoase, bolnavul află sănătate. Pasul slab își regăsește elasticitatea. Ochiul își recapătă strălucirea. Cel deznădăjduit ajunge plin de nădejde. Figura care pe vremuri era tristă poartă o expresie de voie bună. Sunetele plângărețe ale vocii fac loc unor sunete de mulțumire. Cuvintele exprimă credința: „Dumnezeu este adăpostul și sprijinul nostru, un ajutor care nu lipsește niciodată în nevoi”. (Psalmii 46, 1.) Nădejdea umbrită a creștinului este luminată. Credința se reîntoarce. Se aude cuvântul: „Chiar dacă ar fi să umblu prin valea umbrei morții, nu mă tem de nici un rău, căci Tu ești cu mine. Toiagul și nuiua Ta mă mângâie”. (Psalmii 23, 4.) „Sufletul meu mărește pe Domnul și mi se bucură duhul în Dumnezeu, Mântuitorul meu”, „El dă tărie celui obosit, și mărește puterea celui ce cade în leșin”. (Psalmii 23, 4; Luca 1, 46.47; Isaia 40, 29.) Recunoașterea bunătății lui Dumnezeu în procurarea acestor binecuvântări dă vigoare minții. Dumnezeu e foarte aproape și Îi face plăcere să vadă că darurile Lui sunt apreciate.

Când a fost creat, pământul era sfânt și frumos. Dumnezeu a declarat că e foarte bun. Fiecare floare, fiecare arbust, fiecare pom, răspundea scopului Creatorului lui. Toate cele asupra cărora se opreau privirile erau plăcute și umpleau mintea cu gânduri despre iubirea lui Dumnezeu. Prin ispitirea omului la păcat, Satana nădăjduia să împiedice ca valul iubirii divine să se reverse către neamul omenesc; dar, în loc să se întâmple așa, lucrarea lui a avut ca rezultat atragerea la acțiune a unor noi și mai profunde manifestări ale îndurării și bunătății lui Dumnezeu.

N-a fost planul lui Dumnezeu ca poporul Lui să fie îngrămădit în orașe, ca oamenii să fie aruncați claie peste grămadă în etaje și apartamente. La început, El i-a

așezat pe primii noștri părinți într-o grădină, în mijlocul priveliștilor frumoase și sunetelor atrăgătoare ale naturii, și El dorește ca oamenii să se bucure și astăzi de aceste priveliști și de aceste sunete. Cu cât ajungem mai aproape, mai în armonie cu planul original al lui Dumnezeu, cu atât mai favorabilă va fi poziția noastră față de vindecare și păstrarea sănătății.

Capitolul 18

Nu printre bogați

Poate că ni s-ar părea că ar fi cel mai bine să alegem pentru sanatoriile noastre locuri printre cei bogați; că lucrul acesta ar da prestigiu lucrării noastre și ar asigura un sprijin pentru instituțiile noastre. Dar în părerea aceasta nu e lumină. „Domnul nu se uită la ce se uită omul”. (1 Samuel 16, 7.) Omul se uită la înfățișarea exterioară; Dumnezeu Se uită la inimă. Cu cât sunt mai puține clădirile grandioase din jurul instituțiilor noastre, cu atât vom fi mai puțin tulburați. Mulți dintre bogații posesori de proprietăți sunt nereligioși și necuviincioși. Minte lor e plină de gânduri lumești. Timpul le este ocupat cu distracții, petreceri și veselie lumească. Mijloacele lor sunt absorbite de extravaganta în îmbrăcăminte și trai luxos. Solii cerești nu sunt bineveniți în căminul lor. Ei doresc ca Dumnezeu să fie cât mai departe. Umilința este o lecție greu de învățat pentru natura omenească și e deosebit de dificilă pentru cei bogați și care caută să-și împlinească poftele. Aceia care nu socotesc că au să dea socoteală lui Dumnezeu pentru tot ceea ce posedă sunt ispitiți să înalțe eul, ca și cum bogățiile formate din pământuri și depozitate la bancă i-ar face independenți de Dumnezeu. Plini de mândrie și prețuire de sine, ei își dau importanță pe măsura averii lor.

Sunt mulți bogați care înaintea lui Dumnezeu sunt văzuți ca administratori necredincioși. În felul în care și-au adunat și folosit averea, El vede jefuire. Ei au trecut cu vederea pe Marele Proprietar al tuturor lucrurilor și nu au folosit bunurile care le-au fost încredințate pentru a ușura greutățile celor suferinzi și apăsați. Ei au îngrădădit pentru ei o comoară de mânie pentru ziua mâniei; deoarece Dumnezeu va răsplăti pe fiecare om după faptele lui. Oamenii aceștia nu se închină lui Dumnezeu; eul este idolul lor. Ei îndepărtează din minte dreptatea și mila, înlocuindu-le cu zgârcenia și cearta. Dumnezeu zice: „Să nu-i pedepsesc Eu pentru aceste lucruri?” (Ieremia 9, 9.)

Dumnezeu nu dorește ca vreuna din instituțiile Lui să fie așezată într-o astfel de localitate, oricât de mari ar fi avantajele ei aparente. Oamenii bogați și egoiști au o influență modelatoare asupra minții altora și vrăjmașul ar lucra prin ei pentru a pune piedici în calea noastră. Întovărășirile rele sunt totdeauna dăunătoare pentru evlavie și devoțiune și principiile care sunt aprobate de Dumnezeu pot fi subminate de astfel de întovărășiri. Dumnezeu nu vrea ca noi să ajungem ca Lot, care a ales să-și așeze

căminul într-un loc în care el și familia lui erau aduși continuu în contact cu răul. Lot a mers în Sodoma ca om bogat; a plecat de acolo neavând nimic, dus de mână de un înger, în timp ce solii mâniei așteptau să toarne flăcările care aveau să-i mistuie pe locuitorii aceluia oraș foarte favorizat și să desființeze frumusețea lui ademenitoare, făcând pustiu și gol un loc pe care Dumnezeu îl făcuse odată foarte frumos.

Sanatoriile noastre n-ar trebui să fie situate aproape de locuințele celor bogați, unde ar fi privite ca o inovație și ceva neplăcut la vedere și despre care se va comenta nefavorabil, deoarece primesc oameni suferinzi din toate clasele. Religia curată și neîntinată face din aceia care sunt copii ai lui Dumnezeu o singură familie, legați la un loc cu Hristos în Dumnezeu. Dar spiritul lumii este mândru, părtinitor, exclusivist, favorizând numai pe câțiva.

Când ne construim clădirile, trebuie să ne ținem departe de locuințele celor mari ai lumii, lăsându-i să caute ajutorul de care au nevoie, retrăgându-se dintre tovarășii lor și venind în locuri mai retrase. Noi nu vom fi plăcuți lui Dumnezeu când construim sanatoriile printre oamenii extravagănți în îmbrăcăminte și viețuire, care sunt atrași către aceia care pot face o mare risipă.

Capitolul 19

Atenție la clădiri

Ca popor ales al lui Dumnezeu, noi nu putem copia obiceiurile, năzuințele, practicile sau modelele lumii. Noi n-am fost lăsați în întuneric pentru a avea nevoie să ne luăm după modelele lumești și să depindem de înfățișarea exterioară pentru a avea succes. Domnul ne-a spus de unde vine tăria noastră: „Acesta e Cuvântul Domnului către Zorobabel și sună astfel: Lucrul acesta nu se va face nici prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu, zice Domnul oștirilor!” (Zaharia 4, 6.) Așa cum vede Domnul de bine, El împarte acelor care țin calea Lui, putere care îi face în stare să exercite o influență puternică spre bine. Ei sunt dependenți de Dumnezeu și Lui urmează să-I dea socoteală de felul cum folosesc talanții pe care li i-a încredințat. Ei trebuie să-și dea seama că sunt administratorii lui Dumnezeu și trebuie să caute să mărească Numele Lui.

Aceia ale căror sentimente sunt prinse de Dumnezeu vor izbândi. Privind la Hristos, ei vor pierde din vedere eul lor personal, iar atracțiile lumești nu vor avea putere să-i ademenească de la ascultarea lor. Ei își vor da seama că împodobirile și fastul exterior nu dau tărie. Nu lucrurile bătătoare la ochi, nu înfățișarea exterioară, dau o reprezentare corectă a lucrării pe care o avem de făcut, ca popor ales al lui Dumnezeu. Aceia care sunt în legătură cu lucrarea sanatoriilor noastre ar trebui să fie împodobiți cu harul lui Hristos. Aceasta le va da cea mai mare influență spre bine.

Domnul Se poartă în mod cinstit cu noi. Făgăduințele Lui ne sunt date cu condiția ca să facem voia Lui cu credincioșie; de aceea, la clădirea sanatoriilor El trebuie să fie considerat ca fiind cel dintâi, cel din urmă și cel mai bun în toate.

Toți aceia care sunt legați de slujirea lui Dumnezeu să ia aminte ca nu cumva, prin dorința lor după fast, să înduplece și pe alții să se dedea la împlinirea poftelor și la înălțare de sine. Dumnezeu nu dorește ca vreunul dintre slujitorii Săi să se implice în vreo întreprindere costisitoare și nenesară, care împovărează poporul cu datorii mari, aduce poveri grele de datorii asupra poporului, lipsindu-l astfel de mijloace, care altfel ar procura multe lucruri necesare pentru lucrarea Domnului. Atâta vreme cât aceia care pretind a crede adevărul pentru timpul acesta umblă pe calea Domnului, spre a face ce este drept și rațional, pot aștepta ca Domnul să le dea prosperitate. Dar, atunci când aleg

să se abată de la calea cea strâmtă, ei atrag ruină asupra propriei lor persoane și asupra acelor care vin la ei pentru îndrumare.

Aceia care au conducerea în lucrarea de înființare a instituțiilor medicale trebuie să dea un bun exemplu. Chiar dacă banii stau la îndemână, ei nu trebuie să folosească mai mult decât este absolut necesar. Lucrarea Domnului trebuie să fie condusă cu gândul la nevoile fiecărei părți a viei Lui. Noi suntem cu toții membri ai unei singure familii, copiii ai unui singur Tată, iar veniturile Domnului trebuie să fie folosite ținând seama de interesele lucrării Sale de pe întregul pământ. Domnul privește asupra tuturor părților câmpului și via Lui trebuie să fie cultivată ca un întreg.

Noi nu trebuie să absorbim în câteva locuri toți banii tezaurului, ci trebuie să lucrăm pentru a dezvolta lucrarea în multe locuri. Teritorii noi trebuie să fie adăugate la împărăția Domnului. Alte părți ale viei Sale trebuie să fie înzestrate cu mijloace care să dea tărie lucrării. Domnul ne interzice să folosim în slujba Sa planuri egoiste. El ne interzice să adoptăm planuri care l-ar jefui pe aproapele nostru de mijloacele prin care acesta și-ar putea face lucrarea de prezentare a adevărului. Trebuie să-l iubim pe aproapele nostru ca pe noi înșine.

De asemenea, nu trebuie să uităm că lucrarea noastră trebuie să corespundă cu credința noastră. Noi credem că Domnul vine în curând și nu ar trebui oare ca realmente credința noastră să fie reprezentată prin clădirile pe care le construim? Să investim noi oare o sumă mare de bani într-o clădire care va fi curând consumată de marea conflagrație? Banii noștri înseamnă suflete și trebuie să fie în așa fel cheltuiți, încât să aducă cunoștința adevărului acelor care, din cauza păcatului, sunt sub osânda lui Dumnezeu. Atunci să ne înfrânăm planurile ambițioase; să ne ferim de extravaganta și de lipsă de prevedere, ca nu cumva tezaurul Domnului să fie golit, iar constructorii să nu aibă mijloace să facă partea ce le-a fost rânduită.

Mult mai mulți bani decât era necesar s-au cheltuit pe clădirile noastre mai vechi. Aceia care au procedat astfel au presupus că această cheltuială va da prestigiu lucrării. Dar o astfel de scuză nu poate fi un argument pentru cheltuieli care nu sunt necesare.

Dumnezeu dorește ca spiritul umil, blând și nepretențios al Domnului, care este Maiestatea cerului, Împăratul slavei, să fie întotdeauna manifestat în instituțiile noastre. Întâia venire a Domnului Hristos nu este studiată așa cum ar trebui. El a venit pentru a fi

pilda noastră în toate privințele. Viața Lui a fost o viață de strictă tăgăduire de sine. Dacă urmăm pilda Lui, niciodată nu vom cheltui mijloacele pe ceva ce nu este necesar. Niciodată nu trebuie să umblăm după un fast exterior. Manifestarea noastră trebuie să fie de o așa manieră, încât lumina adevărului să poată străluci prin faptele noastre bune, astfel încât Dumnezeu să fie proslăvit prin folosirea celor mai bune metode de a vindeca pe cei bolnavi și de a alina suferințele. Lucrării i se dă prestigiu nu prin investirea mijloacelor în clădiri mari, ci prin menținerea adevăratului standard al principiilor religioase, împreună cu o nobilă asemănare cu Hristos în caracter.

Greșelile care s-au făcut în trecut în construirea de clădiri ar trebui să fie un avertisment salvator pentru noi în viitor. Trebuie să observăm unde au greșit alții și, în loc să copiem greșelile lor, noi să îndreptăm lucrurile. În întreaga noastră lucrare de înaintare trebuie să avem în vedere nevoia de a face economii. Nu trebuie să se facă cheltuieli nenecesare. Domnul urmează să vină în curând și cheltuielile noastre pentru clădiri trebuie să fie în armonie cu credința noastră. Mijloacele noastre trebuie să fie folosite pentru a procura încăperi vesele, împrejurimi sănătoase și hrană de bună calitate.

Ideile noastre cu privire la construirea și mobilarea instituțiilor trebuie să fie modelate și cizelate de o practică și dreaptă cunoaștere a ceea ce înseamnă a umbla smerit cu Dumnezeu. Niciodată să nu se considere necesar să dăm o aparență de bogăție. Niciodată să nu se folosească aparența ca mijloc de a avea succes. Aceasta este o înșelăciune. Dorința de a da o aparență care nu este în toate privințele în acord cu lucrarea pe care ne-a dat-o Dumnezeu să o facem, o aparență care poate fi păstrată numai cheltuind o mare sumă de bani, este un tiran fără milă. Este ca un cancer care roade mereu din corpul viu.

Oamenii cu bun simț apreciază confortul mai presus de eleganță și fast. E o greșeală să presupunem că, păstrând o aparență, vor fi câștigați mai mulți pacienți și deci mai multe mijloace. Dar chiar dacă, urmându-se calea aceasta, s-ar obține susținători mai numeroși, noi nu am putea consimți să mobilăm sanatoriile noastre după ideile de lux ale vremii. Influența creștină este prea valoroasă pentru a fi sacrificată în felul acesta. Toate circumstanțele, înăuntru și în afara instituțiilor noastre, trebuie să fie în armonie cu învățăturile Domnului Hristos și cu mărturisirea credinței noastre. Lucrarea noastră, în toate ramurile ei de activitate, ar trebui să fie o ilustrație, nu de risipă și extravaganta, ci de judecată sănătoasă.

Nu clădirile mari și costisitoare, nu mobilierul bogat, nu mesele încărcate cu delicatose vor da lucrării noastre influență și succes. Credința care lucrează prin iubire și purifică sufletul, atmosfera de har care îl înconjoară pe credincios, Duhul Sfânt lucrând asupra minții și inimii, toate acestea fac din el o mireasmă de viață spre viață și Îi dă posibilitatea lui Dumnezeu să-i binecuvânteze lucrarea.

Dumnezeu poate să comunice cu poporul Său de astăzi și să-i dea înțelepciune pentru a face voia Lui, tot așa cum a comunicat cu poporul Său de pe vremuri și i-a dat înțelepciune să construiască tabernacolul. În construirea acestei clădiri, El a dat o exemplificare a puterii și maiestății Sale; și Numele Său trebuie să fie onorat în construcțiile ce se zidesc astăzi pentru El. Credincioșie, stabilitate și utilitate trebuie să se vadă peste tot.

Aceia care au în mână construirea unui sanatoriu trebuie să reprezinte adevărul lucrând în spiritul și iubirea lui Dumnezeu. După cum Noe, în zilele sale, a avertizat lumea prin construirea corăbiei, tot la fel, prin lucrarea credincioasă care se face prin înălțarea instituțiilor Domnului de astăzi, se vor ține predici și inima unora va fi convinsă și convertită. De aceea, lucrătorii să simtă cea mai mare neliniște umblând după ajutorul continuu al Domnului Hristos, pentru ca instituțiile care se înființează să nu fie în zadar. În timp ce înaintează lucrarea clădirii, ei să-și aducă aminte că, după cum, în zilele lui Noe și ale lui Moise, Dumnezeu a precizat fiecare detaliu al corăbiei și al tabernacolului, tot la fel, la construirea instituțiilor Lui de astăzi, El Însuși veghează asupra lucrării care se face. Ei să-și aducă aminte că Marele Constructor, prin cuvântul Său, prin Duhul Său și prin providența Sa, dorește să îndrume lucrarea Sa. Ei ar trebui să-și ia timp pentru a cere sfat de la El. Glasul rugăciunii și al cântării sfinte ar trebui să se înalțe ca un parfum plăcut. Toți ar trebui să-și dea seama de completa lor dependență de Dumnezeu; ei ar trebui să-și aducă aminte că înalță o instituție în care trebuie să se săvârșească o lucrare cu urmări veșnice și că, făcând lucrarea aceasta, ei trebuie să fie împreună lucrători cu Dumnezeu. „Privind la Isus” trebuie să fie pururea deviza noastră. Și asigurarea este: „Te voi învăța, și-ți voi arăta calea pe care trebuie s-o urmezi, te voi sfătui, și voi avea privirea îndreptată asupra ta”. (Psalmii 32, 8.)

Capitolul 20

Nu pentru căutătorii de plăceri

Către lucrătorii din Sanatoriul nostru din California de Sud

Am o solie hotărâtă pentru poporul nostru din California de sud. Domnul nu le cere să procure posibilități de distracție pentru turiști. Înființarea unei instituții în scopul acesta ar însemna să punem o pildă rea în fața poporului Domnului. Rezultatul nu ar justifica efortul depus.

Pentru ce înființăm noi sanatorii? Pentru ca bolnavii care vin pentru tratament să poată primi alinare la suferința lor fizică și să poată primi și ajutor spiritual. Datorită stării sănătății lor, ei sunt susceptibili la influența sfințitoare a misionarilor medicali care se ostenesc pentru vindecarea lor. Să lucrăm înțelepțește, pentru cel mai bun interes al lor.

Noi nu construim sanatorii pentru a servi drept hoteluri. Primiți în sanatoriile noastre numai pe aceia care doresc să se conformeze principiilor bune, pe aceia care acceptă alimentele pe care noi în mod conștient le putem așeza înaintea lor. Dacă am îngădui pacienților să aibă băuturi alcoolice în camerele lor sau dacă ar fi să le servim carne la masă, nu le-am putea da ajutorul pe care ar trebui să-l primească venind la sanatoriile noastre. Trebuie să facem cunoscut faptul că, din principiu, noi excludem articolele de felul acesta din sanatoriile și restaurantele noastre. Nu dorim noi să vedem pe semenii noștri scăpați de boli și infirmități și bucurându-se de sănătate și putere? Atunci, să ne străduim să fim tot atât de sinceri față de principii cum e acul magnetic față de pol.

Cei care lucrează pentru mântuirea sufletului trebuie să se păstreze neatinși, liberi față de planurile și metodele lumești. Ei nu trebuie, pentru a obține influența cuiva care este bogat, să se încurce în planuri dezonorante pentru mărturisirea lor de credință. Ei nu trebuie să-și vândă sufletul pentru câștiguri bănești. Ei nu trebuie să facă nimic ce ar întârzia lucrarea lui Dumnezeu și ar coborî nivelul neprihănirii. Noi suntem slujitorii lui Dumnezeu și trebuie să fim lucrători împreună cu El, făcând lucrarea Lui în felul Lui, pentru ca toți aceia în folosul cărora lucrăm să poată vedea că dorința noastră este de a

ajunge la o treaptă mai înaltă de sfințenie. Aceia cu care venim în contact trebuie să vadă că noi nu numai că vorbim despre tăgăduire de sine și sacrificiu, ci le și punem în practică în viața noastră. Pilda noastră trebuie să-i inspire pe aceia cu care venim în contact în lucrarea noastră, ca să ajungă să cunoască mai bine lucrurile lui Dumnezeu.

Dacă trebuie să cheltuim pentru construirea de sanatorii, ca să putem lucra la salvarea celor bolnavi și suferinzi, trebuie să ne plănuim în așa fel lucrarea, încât aceia pe care dorim să-i ajutăm să primească sprijinul de care au nevoie. Trebuie să facem tot ce este cu putință pentru vindecarea corpului, dar trebuie să facem din vindecarea sufletului ceva de mult mai mare importanță. Acelora care vin la sanatoriile noastre ca pacienți trebuie să li se arate calea mântuirii, pentru ca să se poată pocăi și să audă cuvintele: păcatele îți sunt iertate; mergi în pace și să nu mai păcătuiești.

Lucrarea misionară medicală din California de sud nu trebuie săvârșită prin înființarea unei instituții uriașe pentru buna primire și pentru distracția unei gloate dezordonate de iubitori de plăceri, care ar aduce cu ei ideile și obiceiurile lor necumpătate. O astfel de instituție ar absorbi timpul și talentul unor lucrători care sunt necesari în altă parte. Bărbații noștri capabili trebuie să depună eforturile lor în sanatorii înființate și conduse cu scopul de a pregăti mintea pentru primirea Evangheliei Domnului Hristos.

Noi nu trebuie să folosim timpul și energia unor oameni, capabili să ducă mai departe lucrarea Domnului în felul prescris de El, într-o întreprindere pentru adăpostirea și distracția căutătorilor de plăceri, a căror dorință supremă e să-și satisfacă eul. A lega lucrătorii de o astfel de întreprindere ar fi primejdios pentru siguranța lor. Să ferim pe tinerii și pe tinerele noastre de asemenea influențe primejdioase. Iar dacă frații noștri s-ar angaja într-o asemenea întreprindere, ei n-ar face ca lucrarea de câștigare de suflete să înainteze așa cum cred ei că ar face.

Sanatoriile noastre trebuie să fie înființate pentru un singur scop, înaintarea adevărului prezent. Iar ele trebuie să fie astfel conduse, încât să se facă o impresie hotărâtă în favoarea adevărului în mintea aceluia care vin pentru tratament. Comportarea lucrătorilor, de la directorul principal până la lucrătorul care ocupă cea mai modestă poziție, trebuie să vorbească în sprijinul adevărului. Instituția trebuie să fie plină de o atmosferă spirituală. Noi avem de dus lumii o solie de avertizare, iar seriozitatea și devoțiunea noastră în slujba lui Dumnezeu trebuie să-i impresioneze pe

aceia care vin la sanatoriile noastre.

Trebuie să se înființeze, cât mai curând cu putință, sanatorii în diferite locuri din California de sud. Să se înceapă în diferite locuri. Dacă e cu putință, să se cumpere terenuri pe care sunt clădiri deja ridicate. Apoi, când prosperitatea lucrării o îngăduie, să se facă dezvoltările corespunzătoare.

Noi trăim chiar la sfârșitul istoriei acestui pământ și trebuie să procedăm cu băgare de seamă, înțelegând care este voia Domnului, umpluți de Duhul Lui, făcând lucrarea care va însemna mult pentru cauza Lui, lucrare care va proclama solia de avertizare pentru o lume orbită, înșelată și care piere în păcat.

În California de sud sunt multe proprietăți de vânzare pe care sunt deja construite clădiri corespunzătoare pentru înființarea de sanatorii. Unele dintre proprietățile acestea ar trebui să fie cumpărate, iar lucrarea medicală misionară să fie făcută pe căi înțelepte, raționale. Mai multe sanatorii mici ar trebui să fie înființate în California de Sud, pentru folosul mulțimilor atrase acolo în speranța de a găsi sănătate. Mi-au fost date instrucțiuni că acum este ocazia noastră de a ne apropia de bolnavii care vin cu grămada în stațiunile balneoclimaterice ale Californiei de sud și că, de asemenea, se poate face o lucrare și pentru însoțitorii lor.

„Nu ziceți voi că mai sunt patru luni până la seceriș? Iată, Eu vă spun: ridicați-vă ochii, și priviți holdele, care sunt albe acum, gata pentru seceriș”. (Ioan 4, 35.)

De luni de zile am purtat pe sufletul meu povara lucrării medicale misionare în California de sud. De curând, mi-a fost dată multă lumină cu privire la felul în care Dumnezeu dorește ca noi să conducem lucrarea în sanatorii. Noi trebuie să-i încurajăm pe pacienți să petreacă o mare parte din timpul lor în aer liber. Am fost instruită să le spun fraților noștri să caute proprietăți bune și ieftine în locuri sănătoase, corespunzătoare pentru scopul înființării de sanatorii.

În loc de a investi într-o singură instituție medicală toate mijloacele ce s-ar putea obține, ar trebui să înființăm sanatorii mai mici în mai multe locuri. În curând, reputația stațiunilor balneoclimaterice din California de sud va fi și mai ridicată de cum e acum. Acum e timpul să pătrundem în câmpul acesta, cu scopul de a face lucrare medicală misionară.

Capitolul 21

Centralizare

St. Helena, California, 4 septembrie, 1902. Către conducătorii lucrării noastre medicale: Iubiți frați, Domnul lucrează nepărtinitor pentru fiecare parte a viei Sale. Oamenii sunt aceia care dezorganizează lucrarea Sa. El nu dă poporului Său privilegiul de a strânge atât de multe mijloace pentru a înființa instituții numai în câteva locuri, în așa fel că nu mai rămâne nimic pentru înființarea de instituții asemănătoare în alte locuri.

Multe fabrici trebuie să fie înființate în orașele Americii, și în special în orașele din sud, unde până acum s-a făcut foarte puțin. Și în țări străine trebuie să ia ființă și să fie duse la succes multe întreprinderi medicale misionare. Înființarea de sanatorii este tot atât de necesară în Europa și în alte țări străine, ca și în America.

Domnul dorește ca poporul Său să aibă o înțelegere clară a lucrării pe care o are de făcut și, ca slujitori credincioși, să procedeze cu înțelepciune la investirea de mijloace. Când urmează să se înalțe o clădire, El dorește ca ei să calculeze costul, să vadă dacă au destui bani ca să o termine. El dorește, de asemenea, ca ei să-și aducă aminte că n-ar trebui ca în mod egoist să strângă toate mijloacele cu puțință pentru ca să le investească în vreo câteva locuri, ci că ar trebui să lucreze gândindu-se și la celelalte multe locuri unde trebuie să se înființeze instituții.

Din lumina dată mie, administratorii tuturor instituțiilor noastre, și în mod deosebit ai sanatoriilor nou înființate, trebuie să fie atenți să facă economii în cheltuirea mijloacelor pentru a putea fi în situația de a ajuta instituții asemănătoare care trebuie să fie înființate și în alte părți ale lumii. Chiar dacă au o mare sumă de bani în tezaur, ei trebuie să facă fiecare plan în concordanță cu nevoile marelui câmp misionar al lui Dumnezeu.

Nu e voia Domnului ca poporul Lui să înalțe sanatorii uriașe oriunde. Trebuie să se înființeze multe sanatorii. Ele nu trebuie să fie mari, dar destul de complete pentru a face o lucrare bună și cu succes.

Am fost avertizată cu privire la lucrarea de pregătire de infirmieri și de misionari evangheliști medicali. Nu trebuie să concentrăm lucrul acesta într-un singur loc. În fiecare sanatoriu înființat, tinere și tineri să fie instruiți să devină misionari medicali. Domnul va deschide calea înaintea lor atunci când pornesc să lucreze pentru El.

Dovezile ce ne stau în față cu privire la împlinirea profeției ne declară că sfârșitul tuturor lucrurilor s-a apropiat. O mare și importantă lucrare urmează să se facă în afară și departe de locurile în care în trecut s-a concentrat mult lucrarea noastră.

Când aducem un curent de apă într-o grădină pentru a o uda, nu ne îngrijim de udarea numai a unei singure părți, lăsând celelalte părți uscate și goale, ca să strige: „Dați-ne apă” și totuși, aceasta reprezintă felul în care a fost dusă lucrarea numai în vreo câteva locuri, neglijând câmpul cel mare. Oare locurile pustii să rămână pustii? Nu! Faceți astfel încât curentul de apă să curgă prin fiecare loc, aducând cu el veselie și fertilitate.

Niciodată să nu ne bazuim pe lauda lumii și pe treapta socială înaltă la care am tinde. Niciodată, când înființăm instituții, să nu încercăm să ne luăm la întrecere cu instituțiile lumii în mărime și splendoare. Noi trebuie să câștigăm biruința, nu prin înălțarea de construcții masive, în rivalitate cu vrăjmașii noștri, ci cultivând un duh creștinesc — un duh de blândețe și smerenie. E mult mai bine să porți crucea și să nu-ți realizezi visurile, dar să ai în final viața veșnică, decât să trăiești ca un prinț și să pierzi cerul.

Mântuitorul omenirii S-a născut din părinți umili, într-o lume nelegiuită, sub blestemul păcatului. El a fost crescut în obscuritate în Nazaret, un târgușor din Galilea. Și-a început lucrarea în sărăcie și fără rang lumesc înalt. În felul acesta a introdus Dumnezeu Evanghelia, într-un chip cu totul diferit de felul în care mulți din zilele noastre consideră înțelept să proclame aceeași Evanghelie.

Chiar la începutul dispensațiunii Evangheliei, El și-a învățat biserica să se sprijine nu pe rang lumesc și splendoare, ci pe puterea credinței și ascultării. Favoarea lui Dumnezeu este de mai mare valoare decât aurul și argintul. Puterea Duhului Său are o valoare ce nu se poate arăta în cuvinte.

Așa zice Domnul: „Clădirile vor da prestigiu lucrării Mele numai când aceia care

le înalță urmează instrucțiunile Mele cu privire la înființarea de instituții. Dacă aceia care au administrat și susținut lucrarea în trecut ar fi fost totdeauna stăpâniți de principii curate și neegoiste, niciodată nu ar fi fost o concentrare egoistă a unei mari părți a mijloacelor Mele în unul sau două locuri. S-ar fi înființat instituții în multe localități. Semintele adevărului, semănate în mult mai multe câmpuri, ar fi răsărit și ar fi adus roade spre slava Mea.”

„Locurile care au fost neglijate trebuie să primească acum atenția. Poporul Meu are de făcut o lucrare precisă și grabnică. Aceia care în curăția scopului urmărit Mi se consacră pe deplin, trup, suflet și spirit, vor lucra în felul rânduit de Mine și în Numele Meu. Fiecare să stea la locul lui, privind la Mine, Călăuza și Sfătuitorul lui.

Îl voi învăța pe cel neștiutor și voi unge cu alifie cerească ochii multora care acum sunt în întuneric spiritual. Voi ridica unelte care vor face voia Mea, pregătind un popor care să stea înaintea Mea în timpul sfârșitului. În multe locuri, care cu multă vreme mai înainte ar fi trebuit să fie înzestrate cu sanatorii și școli, voi înființa instituțiile Mele, iar instituțiile acestea vor deveni centre de educație pentru formare de lucrători”.

Domnul va lucra asupra minții oamenilor în locuri neașteptate. Unii care în aparență sunt vrăjmași ai adevărului, prin providența lui Dumnezeu vor investi mijloacele lor pentru dezvoltarea de proprietăți și vor zidi case. Cu timpul, aceste proprietăți vor fi oferite spre vânzare la un preț mult sub costul lor. Poporul nostru va recunoaște mâna Providenței în ofertele acestea și va procura proprietăți valoroase pentru a fi folosite în lucrarea educațională. Ei vor plănui și administra cu umilință, lepădare de sine și sacrificiu de sine. În felul acesta oamenii, dispunând de mijloace, pregătesc inconștient unelte ajutătoare care vor sprijini poporul lui Dumnezeu să facă să înainteze cu repeziciune lucrarea Lui.

În diferite locuri, urmează să fie cumpărate proprietăți spre a fi folosite pentru sanatorii. Poporul nostru trebuie să caute ocazii de a cumpăra proprietăți departe de orașe, pe care sunt construite deja clădiri și livezi pe rod. Pământul e o posesiune valoroasă. În legătură cu sanatoriile noastre, ar trebui să fie terenuri din care mici porțiuni pot fi folosite pentru locuințe ale persoanelor care dau ajutor și ale acelor care se instruiesc pentru lucrarea misionară medicală.

Mi s-a arătat în repetate rânduri că nu e înțelept să ridicăm instituții uriașe. Nu prin întinderea unei instituții se realizează lucrarea cea mai mare pentru suflete. Un sanatoriu uriaș pretinde mulți lucrători. Și acolo unde sunt atât de mulți, este peste măsură de greu să se mențină o înaltă treaptă de spiritualitate. Într-o instituție mare se întâmplă adesea că locurile de răspundere sunt ocupate de lucrători nespirtuali, care nu exercită înțelepciune atunci când se ocupă de persoane care, dacă ar fi tratate cu înțelepciune, s-ar trezi, s-ar convinge și s-ar pocăi.

Nu s-a făcut nici măcar un sfert din lucrarea care se putea face, de a prezenta Scripturile celor bolnavi, și lucrul acesta s-ar fi făcut în sanatoriile noastre dacă lucrătorii înșiși ar fi primit învățătură temeinică în cele religioase.

Acolo unde sunt adunați mulți lucrători într-un singur loc, se cere cultivarea unei spiritualități mult mai înalte decât s-a menținut în sanatoriile noastre mari.

Suntem pe pragul lumii veșnice. Judecățile lui Dumnezeu au și început să cadă peste locuitorii pământului. Dumnezeu trimite judecățile acestea pentru a face pe bărbați și pe femei să-și vină în simțiri. El are un scop în tot ceea ce îngăduie să aibă loc în lumea noastră și El dorește ca să fim atât de spiritali, încât să putem pricepe acțiunea Sa în evenimentele atât de neobișnuite din trecut, dar care acum au loc aproape zilnic.

Ne stă înaintea o lucrare mare — încheierea lucrării de vestire a ultimei solii de har a lui Dumnezeu către o lume păcătoasă. Dar ce am făcut noi pentru a vesti solia aceasta? Priviți, vă rog, la multele, multele locuri în care nici măcar nu s-a intrat până acum. Priviți la lucrătorii noștri care calcă iarăși și iarăși același teritoriu, în timp ce în jurul lor este o lume neglijată, zăcând în nelegiuire și stricăciune — o lume ce este încă neavertizată. Pentru mine este un tablou îngrozitor. Ce nepăsare izbitoare manifestăm față de o lume ce pier!

Capitolul 22

Semnul distinctiv al ordinului nostru

Mi-a fost arătat că instituțiile noastre medicale urmează să dea mărturie pentru Dumnezeu. Ele sunt înființate pentru a-i ajuta pe cei bolnavi și suferinzi, pentru a trezi spiritul de cercetare, pentru a răspândi lumină și pentru a face să înainteze reforma. Instituțiile acestea, dacă sunt bine conduse, vor fi mijlocul prin care se vor face cunoscute reformele necesare pentru a pregăti un popor în vederea venirii Domnului, în felul acesta ajungând la mulți oameni, la care, de altfel, ar fi cu neputință să ajungem.

Mulți pacienți din instituțiile noastre medicale au idei înalte cu privire la prezența lui Dumnezeu în instituția pe care o vizitează și sunt susceptibili la influențele spirituale care predomină acolo. Dacă ar umbla cu înțelepciune înaintea lui Dumnezeu, toți medicii, infirmierele și ajutoarele ar avea o putere mai mult decât omenească atunci când se ocupă de bărbații și femeile acestea. Fiecare instituție ai cărei asistenți sunt consacrați este străbătută de putere divină, iar pacienții nu numai că află vindecare de infirmitățile corporale, dar află și un balsam vindecător pentru sufletele lor bolnave de păcat.

Conducătorii din poporul nostru trebuie să scoată în evidență necesitatea de a menține o puternică influență religioasă în instituțiile noastre medicale. Domnul intenționează ca acestea să fie locuri în care El să fie onorat în cuvânt și faptă, locuri în care Legea Lui să fie înălțată, iar adevărilor biblice să li se dea locul de frunte. Misionarii medicali urmează să facă o lucrare mare pentru Dumnezeu. Ei trebuie să fie treji și vigilenți, îmbrăcați cu toată armura creștină și luptând bărbătește. Ei trebuie să fie credincioși față de Conducătorul lor, ascultând poruncile Lui, inclusiv aceea prin care arată semnul distinctiv al ordinului lor.

Păzirea Sabatului este semnul dintre Dumnezeu și poporul Său. Să nu ne fie rușine să purtăm semnul care ne deosebește de lume. Cercetând lucrul acesta acum, de curând, în timpul nopții, Cineva cu autoritate ne sfătuia să studiem învățătura dată izraeliților cu privire la Sabat. „Să nu care cumva să nu țineți Sabatele Mele”, le-a declarat Domnul; „căci acesta va fi între Mine și voi, și urmașii voștri, un semn, după care se va cunoaște că Eu sunt Domnul, care vă sfințesc. Să țineți Sabatul, căci el va fi

pentru voi ceva sfânt.... Să lucrezi șase zile, dar a șaptea este Sabatul, ziua de odihnă, închinată Domnului. Cine va face vreo lucrare în ziua Sabatului va fi pedepsit cu moartea. Copiii lui Israel să păzească Sabatul, prăznuindu-l, ei și urmașii lor, ca un legământ necurmat. Acesta va fi între Mine și copiii lui Israel un semn veșnic”. (Exod 31, 13-17.)

Sabatul este pururea semnul care îi deosebește pe cei ascultători de cei neascultători. Satana a lucrat cu putere vicleană ca să facă nulă și fără valoare porunca a patra ca semnul lui Dumnezeu să fie pierdut din vedere. Lumea creștină a călcat în picioare Sabatul Domnului și a ținut un sabbat instituit de vrăjmașul. Dar Dumnezeu are un popor care Îi este credincios. Lucrarea Lui trebuie făcută pe căile cele drepte. Poporul care poartă semnul Lui urmează să înființeze biserici și instituții ca monumente de aducere aminte pentru El. Aceste monumente de aducere aminte, oricât de umile ar fi în aparență, vor mărturisi fără încetare împotriva sabbatului fals instituit de Satana și în favoarea Sabatului instituit de Domnul în Eden, când stelele dimineții cântau laolaltă și toți fiii lui Dumnezeu scoteau strigăte de bucurie.

Este tendința ca în sanatoriile noastre să vină un duh de lipsă de respect și de neglijență cu privire la ținerea Sabatului. Asupra persoanelor care poartă răspunderea în lucrarea misionară medicală planează obligația de a da instrucțiuni medicilor, infirmierelor și ajutoarelor lor cu privire la sfîntirea zilei celei sfinte a lui Dumnezeu. În mod deosebit, fiecare medic ar trebui să se străduiască să dea un exemplu bun. Natura obligațiilor sale tinde în mod natural să-l facă să se simtă îndreptățit să facă în Sabat multe lucruri de la care ar trebui să se abțină. Pe cât este cu putință, el ar trebui să-și planifice lucrarea în așa fel, încât să poată lăsa la o parte obligațiile sale obișnuite.

Adesea medicii și infirmierele sunt chemați în cursul Sabatului să servească bolnavilor și uneori le este cu neputință să-și ia timp să se odihnească și să participe la serviciile divine. Nevoile omenirii suferinde nu trebuie să fie niciodată trecute cu vederea. Mântuitorul, prin pilda Sa, ne-a arătat că e bine să-i vindeci pe cei suferinzi în Sabat. Dar lucrările care nu sunt necesare, ca de pildă tratamentele obișnuite și operațiile care pot fi amânate, ar trebui lăsate pe altă zi. Pacienții trebuie să înțeleagă că medicii și ajutoarele lor trebuie să aibă o zi de odihnă. Ei să înțeleagă că lucrătorii se tem de Dumnezeu și doresc să sfîntească ziua pe care El a pus-o deoparte pentru ca urmașii Lui să o țină ca un semn între El și ei.

Educatorii și cei educați în instituțiile noastre medicale trebuie să-și aducă aminte că ținerea Sabatului așa cum trebuie înseamnă mult și pentru ei, și pentru pacienți. ținând Sabatul, despre care Dumnezeu declară că trebuie sfințit, ei prezintă semnul distinctiv al ordinului lor, arătând lămurit că ei sunt de partea Domnului.

Acum și întotdeauna noi trebuie să stăm ca un popor deosebit și aparte, liberi de metodele lumești, neîmpiedicați de alinierea cu aceia care nu au înțelepciunea de a deosebi cerințele lui Dumnezeu arătate atât de clar de Legea Lui. Toate instituțiile noastre medicale sunt înființate ca instituții ale adventiștilor de ziua a șaptea, pentru a reprezenta diferitele faze ale lucrării evanghelice misionare medicale și a pregăti în felul acesta calea pentru venirea Domnului. Noi trebuie să arătăm că ne străduim să lucrăm în armonie cu cerul. Noi trebuie să mărturisim la toate neamurile, popoarele și limbile că suntem un popor care Îl iubește pe Dumnezeu și se teme de El, un popor care sfințește monumentele de aducere aminte al creațiunii, semnul dintre El și copiii Lui ascultători, că El îi sfințește. Și trebuie să arătăm lămurit credința noastră în apropiata venire a Domnului nostru pe norii cerului.

Ca popor, noi am fost greu umiliți prin purtarea pe care unii din frații noștri din posturi de răspundere au adoptat-o, depărtându-se de la vechile semne de hotar. Există unii care, pentru a-și realiza planurile, au tăgăduit credința lor prin cuvinte. Lucrul acesta arată cât de puțină bază se poate pune pe înțelepciunea și pe judecata omenească. Acum, ca niciodată mai înainte, avem nevoie să vedem primejdia de a fi duși, din lipsă de ocrotire, departe de ascultarea de poruncile lui Dumnezeu. E nevoie să ne dăm seama că Dumnezeu ne-a dat o solie de avertizare hotărâtă pentru lume, așa după cum El i-a dat lui Noe o solie de avertizare pentru antediluvieni. Poporul nostru să se ferească să minimalizeze importanța Sabatului, în scopul de a se lega cu necredincioșii. Să se ferească să se îndepărteze de la principiile credinței noastre, făcând să pară că nu e rău să ne conformăm lumii. Să se teamă să asculte sfatul vreunui om, oricare ar fi poziția lui, care lucrează exact invers de ceea ce Dumnezeu a făcut pentru a ține poporul Său separat de lume.

Domnul pune la încercare pe poporul Său, ca să vadă cine va rămâne credincios la principiile adevărului Său. Lucrarea noastră trebuie să vestească lumii cele trei solii îngerești. În împlinirea datoriilor noastre, noi nu trebuie nici să disprețuim pe vrăjmașii noștri, nici să ne temem de ei. Nu e planul lui Dumnezeu să ne legăm prin contracte cu persoane care nu sunt de credința noastră. Noi trebuie să-i tratăm cu amabilitate și

curtoazie pe aceia care refuză să fie loiali față de Dumnezeu, dar niciodată, niciodată nu trebuie să ne unim cu ei la sfat cu privire la interesele vitale ale lucrării Lui. Punându-ne încrederea în Dumnezeu, noi trebuie să mergem fără încetare înainte, făcând lucrarea Lui fără egoism, în dependență umilă de El, predând cu umilință persoana noastră și toate cele privitoare la prezentul și viitorul nostru providenței Lui, ținând cu tărie până la capăt începutul credinței noastre, aducându-ne aminte că noi nu primim binecuvântările cerului datorită vredniciei noastre, ci datorită vredniciei Domnului Hristos pentru că acceptăm harul îmbelșugat al lui Dumnezeu, prin credința în El.

Mă rog ca frații mei să-și dea seama că solia îngerului al treilea înseamnă mult pentru noi și că ținerea adevăratului Sabat trebuie să fie un semn care îi deosebește pe aceia care Îi slujesc lui Dumnezeu de aceia care nu-I slujesc. Aceia care au devenit somnoroși și nepăsători ar trebui să se trezească. Noi suntem chemați să fim sfinți și ar trebui să evităm cu grijă să dăm impresia că e de mică importanță că păstrăm sau nu particularitățile credinței noastre. Noi avem solemnă obligație de a lua o poziție mai hotărâtă pentru adevăr și neprihănire de cum am făcut în trecut. Linia de demarcație dintre aceia care țin poruncile lui Dumnezeu și aceia care nu le țin trebuie să fie dată pe față cu o claritate ce nu poate da greș. Noi trebuie să Îl onorăm conștiincios pe Dumnezeu, folosind cu sârguință fiecare mijloc prin care putem păstra legătura cu El, pentru ca să putem primi binecuvântările Lui — binecuvântări atât de esențiale pentru poporul care urmează să fie atât de sever încercat. A da impresia că religia noastră, credința noastră, nu este o putere dominantă în viața noastră înseamnă a-L dezonoara mult pe Dumnezeu. În felul acesta ne abatem de la poruncile Sale, care sunt viața noastră, tăgăduind că El este Dumnezeul nostru și că noi suntem poporul Lui.

Noi trebuie să-i invităm pe toți — pe cei de sus și pe cei de jos, pe bogați și pe săraci, toate sectele și toate clasele — să beneficieze de instituțiile noastre medicale. Noi primim în instituțiile noastre oameni din toate denomi-națiunile religioase. Dar în ce ne privește, suntem în mod strict denomi-naționali; noi suntem în mod sacru numiți de Dumnezeu și ne aflăm sub teocrația Lui. Dar nu trebuie să impunem neînțelepțește nimănui punctele specifice ale credinței noastre.

Pentru ca oamenii să nu-L uite pe adevăratul Dumnezeu, Iehova le-a dat un semn de aducere aminte a puterii și iubirii Lui — Sabatul. El zice: „Să nu cumva să nu țineți Sabatele Mele, deoarece ele sunt un semn între Mine și voi”. (Exod 31, 13.)

Cu privire la Israel, Domnul a declarat: „Un popor care să locuiască deoparte și să nu facă parte dintre neamuri”. (Numeri 23, 9.) Și nouă ni se aplică aceste cuvinte ca și vechiului Israel. Poporul lui Dumnezeu trebuie să rămână singur deoparte. Ținerea Sabatului zilei a șaptea urmează să fie un semn între ei și Dumnezeu, arătând că ei sunt un popor aparte, separat de lume prin obiceiuri și practici. Prin ei Dumnezeu va lucra ca să adune din toate neamurile un popor care să fie al Său.

Capitolul 23

Lucrarea medicală misionară în orașe

San Francisco, California, 12 decembrie 1900. Este lucrare de făcut în California — o lucrare care a fost neglijată în chip straniu. Să nu mai fie amânată lucrarea aceasta. Când se deschid uși pentru prezentarea adevărului, să fim gata ca să intrăm pe ele. O oarecare lucrare s-a făcut în marele oraș San Francisco, dar când cercetăm câmpul, vedem lămurit că s-a făcut numai un început. Cât mai curând cu putință, să se depună eforturi bine organizate în diferite sectoare ale acestui oraș ca și în Oakland. Nelegiuirea orașului San Francisco încă nu a ajuns la culme. Lucrarea noastră în orașul acesta trebuie să se lărgească și să se adâncească. Dumnezeu vede în el multe suflete de salvat.

În San Francisco s-a deschis un restaurant igienic, un magazin de alimente și săli de tratamente. Acestea fac o lucrare bună, dar influența lor trebuie să se extindă mai mult. Alte restaurante asemănătoare cu cel din Market Street ar trebui să fie deschise în San Francisco și în Oakland. Cu privire la efortul care se face acum în direcțiile acestea putem spune: amin și iarăși amin! În curând vor fi înființate și alte ramuri ale lucrării care vor fi o binecuvântare pentru oameni. Lucrarea evanghelistică misionar-medicală trebuie adusă la îndeplinire într-un chip înțelept și desăvârșit. Lucrarea solemnă și sfântă de salvare de suflete trebuie să înainteze modest și totuși totdeauna la o treaptă înaltă.

Unde sunt forțele lucrătoare? Bărbați și femei pe deplin convertiți, bărbați și femei cu discernământ și cu o vie putere de prevedere ar trebui să activeze ca directori. Trebuie să se facă uz de o bună judecată la întrebuintarea de persoane pentru a face această lucrare specială — persoane care Îl iubesc pe Dumnezeu și umblă înaintea Lui în deplină smerenie, persoane care vor fi instrumente eficiente în mâna lui Dumnezeu pentru realizarea obiectivului pe care El îl are în vedere — înălțarea și salvarea ființelor omenești.

Lucrarea evanghelistică misionar-medicală va putea face o excelentă lucrare de pionierat. Lucrarea pastorului ar trebui să se contopească pe deplin cu aceea a evanghelistului medical misionar. Medicul creștin ar trebui să considere lucrarea sa ca fiind pe aceeași treaptă cu a deserventului cultic. El poartă o îndoită răspundere, deoarece în el sunt combinate însușirile atât ale medicului, cât și ale slujitorului

Evangeliei. Lucrarea lui este o lucrare grandioasă, sfântă și foarte necesară.

Medicul și pastorul ar trebui să-și dea seama că ei sunt angajați în aceeași lucrare. Ei ar trebui să lucreze în armonie desăvârșită. Ei ar trebui să se consfătuiască. Prin unirea lor ei vor da mărturie că Dumnezeu a trimis în lume pe unicul Său Fiu pentru a-i mântui pe toți aceia care cred în El ca Mântuitor al lor personal.

Medicii ale căror însușiri profesionale le întrec pe ale doctorului de rând ar trebui să se angajeze în slujba lui Dumnezeu în marile orașe. Ei ar trebui să se apropie de înalta societate. Ceva se face în direcția aceasta în San Francisco, dar ar trebui să se facă mult mai mult. Să nu existe păreri greșite cu privire la natura și importanța acestor întreprinderi. San Francisco este un câmp mare și o parte însemnată a viei Domnului.

Misionarii medicali care lucrează în ramura evanghelică fac o lucrare de o calitate tot atât de înaltă ca și colegii lor pastori. Strădaniile acestor lucrători nu trebuie să se mărginească numai la clasele mai sărace. Clasele înaltei societăți au fost neglijate în chip straniu. Printre cei din înalta societate se vor afla mulți care vor răspunde pozitiv în fața adevărului deoarece este temeinic, pentru că poartă sigiliul înaltului caracter al Evangheliei. Nu puțini oameni capabili, câștigați în felul acesta pentru lucrare, vor intra în mod energic în lucrarea Domnului.

Domnul îi invită pe aceia care sunt în locuri de încredere, pe aceia cărora le-a încredințat darurile Sale prețioase, să folosească talanții intelectului și mijloacelor lor în slujba Sa. Lucrătorii noștri ar trebui să prezinte înaintea acestor oameni o expunere clară a planului nostru de lucru, arătându-le ce ne trebuie pentru a-i ajuta pe cei săraci și nevoiași și pentru a așeza lucrarea aceasta pe o temelie tare. Unii dintre aceștia vor fi determinați de Duhul Sfânt să investească mijloacele Domnului într-un mod care va face să înainteze lucrarea Sa. Ei vor realiza planul Lui, ajutând să se creeze centre de influență în orașele mari. Lucrători interesați vor fi îndemnați să se ofere pentru diferite ramuri de eforturi misionare. Se vor înființa restaurante igienice. Dar cu câtă grijă ar trebui să se facă lucrarea aceasta!

Fiecare restaurant igienic ar trebui să fie o școală. Lucrătorii atașați lui ar trebui să studieze și să experimenteze fără încetare, pentru ca să poată face îmbunătățiri în pregătirea alimentelor dătătoare de sănătate. În orașe, lucrarea aceasta de educație în această direcție poate fi făcută pe o scară mult mai mare decât în localitățile mai mici.

Dar oriunde este o comunitate, ar trebui să se dea instrucțiuni cu privire la pregătirea unor alimente simple, dătătoare de sănătate pentru folosul aceluia care doresc să trăiască în armonie cu principiile reformei sanitare. Iar membrii comunității ar trebui să transmită celor din vecinătatea lor lumina pe care ei o primesc cu privire la subiectul acesta.

Elevii (studenții) din școlile noastre ar trebui să fie învățați cum să gătească. În această ramură de învățământ să se dea pe față tact și îndemnare. Cu toată înșelăciunea nedreptății, Satana se străduiește să abată picioarele celor tineri pe căile ispitei pentru a-i duce la ruină. Noi trebuie să-i întărim și să-i ajutăm să reziste la ispitele care trebuie să fie întâmpinate din toate părțile în ce privește lăsarea în voia apetitului. A-i învăța știința trăirii sănătoase înseamnă a face lucrare misionară pentru Domnul.

Școli de gătit trebuie să se înființeze în multe locuri. Lucrarea aceasta poate începe în mod umil, dar atunci când bucătari inteligenți fac tot ce pot mai bine pentru a lumina pe alții, Domnul le va da îndemnare și pricepere. Cuvântul Domnului este: „Nu-i opriți; căci Eu Mă voi descoperi lor ca Învățător”. El va lucra cu aceia care aduc la îndeplinire planurile Sale învățându-i pe oameni cum să facă o reformă în dietă, prin pregătirea de alimente ieftine, dar dătătoare de sănătate. În felul acesta, cei săraci vor fi încurajați să adopte principiile reformei sanitare; ei vor fi ajutați să devină harnici și în stare să se bazeze pe propria lor pricepere.

Mi-a fost arătat că bărbați și femei capabili erau învățați de Dumnezeu cum să prepare alimente sănătoase și gustoase într-un mod acceptabil. Mulți dintre aceștia erau tineri, dar erau și dintre cei mai vârstnici. Mi-au fost date instrucțiuni de a încuraja înființarea și funcționarea de școli de gătit în toate locurile unde se face lucrare medicală misionară. Orice motive care ar îndemna pe oameni să facă reformă trebuie prezentate în fața lor. Faceți ca să strălucească asupra lor cât mai multă lumină cu putință. Învățați-i să facă orice îmbunătățire cu putință în pregătirea alimentelor și încurajați-i să facă cunoscut și altora ceea ce învață.

Să nu facem noi oare tot ce este cu putință pentru a duce mai departe lucrarea în toate orașele noastre mari? Mii și mii de persoane care trăiesc în apropiere de noi au nevoie de ajutor în diferite feluri. Slujitorii Evangheliei să-și aducă aminte că Domnul Isus Hristos a spus ucenicilor Săi: „Voi sunteți lumina lumii. O cetate așezată pe un munte, nu poate să rămână ascunsă”. „Voi sunteți sarea pământului. Dar dacă sarea își

pierde gustul, prin ce își va căpăta iarăși puterea de a săra?” (Matei 5, 13.14.)

Domnul Isus va săvârși minuni pentru poporul Său. În capitolul șaisprezece din Marcu, citim: „Domnul Isus, după ce a vorbit cu ei, S-a înălțat la cer și a șezut la dreapta lui Dumnezeu. Iar ei au plecat și au propovăduit pretutindeni. Domnul lucra împreună cu ei, și întărea Cuvântul prin semnele, care-l însoțeau”. (Ver 19.20.) Aici avem asigurarea că Domnul îi califică pe servii Săi aleși să facă lucrarea misionară medicală după înălțarea Sa la cer.

Din cele raportate cu privire la minunile Domnului, când a procurat vin la nuntă și când a hrănit mulțimea, putem scoate o învățătură de mare însemnătate. Preocuparea de alimente dătătoare de sănătate este unul din instrumentele Domnului de a face față nevoilor omenirii. Cerescul Dătător al tuturor alimentelor nu va lăsa în neștiință pe poporul Său cu privire la pregătirea celor mai bune alimente pentru toate timpurile și toate ocaziile.

Capitolul 24

Lucrarea în restaurante

Trebuie să facem mult mai mult decât am făcut pentru a ne apropia de locuitorii orașelor. Nu trebuie să construim clădiri mari în orașe, dar de repetate ori mi-a fost dată lumina că trebuie să înființăm, în toate orașele noastre, mici instituții care vor fi centre de influență.

Domnul are o solie pentru orașele noastre, solie pe care noi trebuie să o vestim în adunările în tabără și prin alte eforturi publice, precum și prin publicațiile noastre. Pe lângă aceasta, trebuie să se înființeze în orașe restaurante igienice și prin ele trebuie să se proclame solia cumpătării. Trebuie să se facă aranjamente pentru a ține adunări în legătură cu restaurantele noastre. Oriunde lucrul acesta e cu putință, să fie amenajată o cameră unde clienții pot fi invitați să asculte conferințe cu privire la știința sănătății și a cumpătării creștine, unde ei pot să primească instrucțiuni cu privire la pregătirea alimentelor dătătoare de sănătate și asupra altor subiecte importante. În adunările acestea ar trebui să fie rugăciune, cântare și vorbiri, nu numai cu subiecte despre sănătate și cumpătare, dar și despre subiecte biblice corespunzătoare. Atunci când oamenii sunt învățați cum să-și păstreze sănătatea fizică, se vor găsi multe prilejuri de a semăna semințele Evangheliei împărăției.

Subiectele ar trebui să fie în așa fel prezentate, încât să-i impresioneze favorabil pe oameni. În adunări să nu fie nimic de natură teatrală. N-ar trebui să cânte doar câțiva. Toți cei prezenți ar trebui să fie încurajați în privința aceasta. Sunt persoane care au un dar special de a cânta și sunt împrejurări când se aduce o solie specială de cineva care cântă singur sau de câțiva care se unesc să cânte. Dar rareori e cazul ca să cânte numai câțiva. Însușirea de a cânta este un talent cu influență, pe care Dumnezeu dorește ca toți să-l cultive și să-l folosească spre slava Numelui Său.

Acelora care vin la restaurantele noastre ar trebui să li se pună la îndemână material de citit. Atenția lor ar trebui să fie atrasă spre literatura noastră cu privire la cumpătare și reformă alimentară și ar trebui, de asemenea, să li se dea și broșuri cuprinzând învățături despre Domnul Hristos. Povara procurării acestui material de citit ar trebui să fie suportată de întregul nostru popor. Tuturor aceluia care vin trebuie să li

se dea ceva de citit. S-ar putea ca mulți să lase broșura necitită, dar unii dintre aceia în mâna cărora o puneți s-ar putea să caute adevărul. Ei vor citi și vor studia ceea ce le dați și le vor da mai departe la alții.

Lucrătorii din restaurantele noastre ar trebui să trăiască în așa strânsă legătură cu Dumnezeu, încât să recunoască îndemnul Duhului Său de a vorbi personal cu privire la cele spirituale cu persoanele care vin la restaurant. Când eul este răstignit, iar Hristos a luat chip în noi, nădejdea slavei, noi vom da pe față, în gândire, cuvânt și faptă, realitatea credinței noastre în adevăr. Domnul va fi cu noi și prin noi Duhul Sfânt va lucra pentru a mișca pe aceia care sunt fără Hristos.

Domnul mi-a arătat că aceasta este lucrarea care trebuie să se facă prin cei care conduc restaurantele noastre. Zorul și graba treburilor n-ar trebui să ducă la neglijarea lucrării de salvare de suflete. E bine să slujești pentru împlinirea nevoilor trupești ale semenilor noștri, dar, dacă nu se găsesc căi de a face ca lumina Evangheliei să strălucească pentru aceia care vin zi după zi pentru hrana lor, cum e slăvit Dumnezeu prin lucrarea noastră?

Când s-a început această lucrare, se aștepta ca ea să fie un mijloc de a ajunge la multe persoane cu solia adevărului prezent. Și-a ajuns scopul?

Cineva cu autoritate i-a întrebat pe lucrătorii din restaurantele noastre: „La câți ați vorbit cu privire la mântuirea lor? Cât de mulți au auzit din gura voastră apeluri călduroase de a-L primi pe Hristos ca Mântuitor personal? Cât de mulți au fost determinați prin cuvintele voastre să se abată de la păcat pentru a servi pe viul Dumnezeu?”

Atunci când oamenii sunt serviți în restaurantele noastre cu hrana corporală, lucrătorii noștri să nu uite că atât ei, cât și aceia pe care îi servesc trebuie să fie continuu aprovizionați cu pâinea cerească. Ei să caute fără încetare prilejuri de a vorbi despre adevăr acelora care nu-L cunosc.

Grijă pentru personalul ajutător

Administratorii restaurantelor noastre trebuie să lucreze pentru mântuirea angajaților lor. Ei nu trebuie să se istovească muncind, deoarece, făcând lucrul acesta,

nici înclinație de a-i ajuta din punct de vedere spiritual pe lucrători. Ei trebuie să devoteze cele mai bune puteri ale lor pentru instruirea angajaților lor în cele spirituale, explicându-le Scripturile și rugându-se cu ei și pentru ei. Ei trebuie să apere interesele religioase ale ajutoarelor lor tot așa cum părinții trebuie să apere interesele spirituale ale copiilor lor. Cu răbdare și duioșie trebuie să vegheze asupra lor, făcând tot ce le stă în putere pentru a ajuta la ducerea la desăvârșire a caracterului lor creștin. Cuvintele lor ar trebui să fie ca niște mere de aur în panere de argint; purtarea lor să fie liberă de orice urmă de egoism și de asprime. Ei trebuie să stea ca niște bravi ostași, veghind asupra sufletelor ca unii care au să dea socoteală. Ei trebuie să se străduiască să păstreze pe ajutoarele lor pe un teren avantajos, unde curajul lor să devină din ce în ce mai puternic și credința lor în Dumnezeu să sporească continuu.

Dacă restaurantele noastre nu sunt conduse în modul acesta, va fi necesar să avertizăm poporul nostru să nu-și trimită la ele copiii lor ca lucrători. Mulți dintre aceia care formează clientela restaurantelor noastre nu aduc cu ei îngeri ai lui Dumnezeu; ei nu doresc însoțirea acestor ființe sfinte. Ei aduc cu ei o influență lumească, iar pentru a rezista acestei influențe, lucrătorii au nevoie să fie strâns legați cu Dumnezeu. Va trebui ca administratorii restaurantelor noastre să facă mai mult pentru a salva tineretul din serviciul lor. Ei trebuie să depună eforturi mai puternice pentru a-i păstra vii spiritual, așa ca mintea lor tânără să nu fie furată de spiritul lumesc cu care vin în contact fără încetare. Fetele și femeile tinere care lucrează în restaurantele noastre au nevoie de un păstor. Fiecare dintre ele are nevoie să fie ocrotită de către influența familiei.

Există primejdia ca tinerii, intrând în instituțiile noastre ca fiind credincioși și doritori să ajute în lucrarea lui Dumnezeu, să ajungă să fie obosiți și descurajați, pierzându-și râvna și curajul, devenind reci și nepăsători. Nu putem să îngrădăm tineretul acesta în camere mici și întunecoase și să-l lipsim de privilegiile vieții de familie și apoi să așteptăm să aibă o bună și sănătoasă experiență religioasă.

E important să se facă planuri pentru purtarea de grijă față de ajutoarele din instituțiile noastre și îndeosebi pentru cei folosiți în restaurantele noastre. Ar trebui să se asigure personal ajutător bun și să se procure orice lucru care-i va face să crească în har și în cunoașterea lui Hristos. Ei nu trebuie să fie lăsați la voia întâmplării, fără timp regulat de rugăciune și fără timp de studiu al Bibliei. Dacă sunt lăsați așa, ei devin neatenți și nepăsători, indiferenți față de cele veșnice.

La fiecare restaurant ar trebui să fie asociat un bărbat cu soția lui și ei să acționeze ca tutori ai personalului ajutător, un bărbat și o femeie care umblă pe calea Domnului și care iubesc pe Mântuitorul și sufletele pentru care El a murit.

Femeile tinere ar trebui să fie sub grija unei supraveghetoare înțelepte și cu judecată, o femeie pe deplin pocăită, care le va supraveghea cu grijă pe lucrătoare, mai ales pe cele tinere.

Lucrătorii ar trebui să simtă că au un cămin. Ei sunt elemente ajutătoare ale lui Dumnezeu și trebuie să fie tratați cu aceeași grijă și gingășie cu care Domnul Hristos a spus că trebuie să fie tratat copilașul pe care l-a pus în mijlocul ucenicilor Săi. „Pentru oricine va face să păcătuiască”, a zis El, „pe unul din acești micuți, care cred în Mine, ar fi mai de folos să i se atârne de gât o piatră mare de moară și să fie înecat în adâncul mării”. „Feriți-vă să nu defăimați nici măcar pe unul din acești micuți; căci vă spun că îngerii lor în ceruri văd pururea fața Tatălui Meu care este în ceruri”. (Matei 18, 6.10.) Grija care trebuie să fie avută față de acești angajați este unul din motivele pentru care ar trebui să avem într-un oraș mare mai multe restaurante mici, în loc de unul mare. Dar acesta nu este unicul motiv pentru care ar trebui să înființăm mai multe restaurante mici în diferite părți ale orașelor noastre mari. Restaurantele mai mici vor recomanda principiile reformei sanitare tot așa de bine ca și întreprinderile mai mari și vor fi mult mai ușor administrate. Noi n-am fost însărcinați să hrănim lumea, ci suntem instruiți să-i educăm pe oameni. În restaurantele mai mici nu va fi atât de mult de lucru, iar personalul ajutător va avea mai mult timp pentru a-l devota studierii Cuvântului, mai mult timp pentru a studia cum să-și facă lucrarea bine și mai mult timp pentru a răspunde la întrebările clienților care sunt doritori să cunoască mai mult din principiile reformei sanitare.

Dacă realizăm planul lui Dumnezeu în lucrarea aceasta, neprihănirea lui Hristos va merge înaintea noastră, iar slava lui Dumnezeu va fi ariergarda noastră. Dar dacă nu se câștigă suflete, dacă însuși personalul ajutător nu este câștigat spiritual, dacă ei nu Îl proslăvesc pe Dumnezeu în cuvânt și fapte, pentru ce ar fi nevoie să înființăm astfel de întreprinderi? Dacă nu putem conduce restaurantele noastre spre slava lui Dumnezeu, dacă nu putem exercita prin ele o puternică influență religioasă, ar fi mai bine să le închidem și să folosim talentele tineretului nostru în alte ramuri de lucrare. Dar restaurantele noastre pot fi în așa fel conduse, încât să fie mijloace de salvare de suflete. Să-L căutăm pe Domnul cu seriozitate pentru a avea smerenia inimii, pentru ca El să ne

poată învăța cum să umblăm în lumina sfatului Său, cum să înțelegem cuvântul Său, cum să-l primim și cum să-l punem în practică.

Există primejdia ca restaurantele noastre să fie în așa fel conduse, încât personalul nostru ajutător să lucreze din greu zi după zi și săptămână după săptămână și totuși să nu fie în stare să arate spre vreun lucru bine îndeplinit. Lucrul acesta cere o îngrijită considerație. Nu avem dreptul de a lega tineretul nostru de o lucrare care nu aduce roade spre slava lui Dumnezeu.

E primejdia ca lucrarea aceasta, deși considerată ca un mijloc minunat și de succes de a face bine, să fie condusă în așa fel, încât să promoveze numai buna stare trupească a acelor pe care îi servim. O lucrare ar putea în mod aparent să poarte trăsăturile unei supreme valori, dar să nu fie bună înaintea lui Dumnezeu decât numai dacă e săvârșită cu dorința fierbinte de a face voia Lui și a împlini scopurile Lui. Dacă Dumnezeu nu e recunoscut ca autorul și desăvârșitorul acțiunilor noastre, ele sunt cântărite în balanța sanctuarului și aflate prea ușoare.

Închiderea restaurantelor noastre în Sabat

S-a pus întrebarea: „Să fie deschise restaurantele noastre în Sabat? «Răspunsul meu este: Nu, nu! Ținerea Sabatului este mărturia noastră despre Dumnezeu — marca, sau semnul, între El și noi că suntem poporul Lui. Marca aceasta să nu se șteargă niciodată.

Dacă lucrătorii din restaurantele noastre ar urma să-i servească în Sabat pe oameni la fel ca în cursul săptămânii, unde ar mai fi ziua lor de odihnă? Ce prilej ar mai avea ei să-și refacă forțele fizice și spirituale?

Nu de mult, mi-a fost dată o lumină specială cu privire la acest subiect. Mi-a fost arătat că se vor face eforturi pentru a dărâma standardul nostru de ținere a Sabatului; că oamenii se vor ruga stăruitor ca restaurantele noastre să fie deschise în Sabat, dar lucrul acesta nu trebuie să se facă niciodată.

O scenă mi-a trecut pe dinainte. Mă aflu într-unul din restaurantele noastre din San Francisco. Era vineri. Diferiți lucrători erau foarte ocupați să pregătească pachete cu alimente care puteau fi duse ușor de oameni acasă la ei; iar un număr de persoane

așteptau să primească aceste pachete. Am întrebat ce înseamnă aceasta și lucrătorii mi-au spus că unii dintre clienții lor erau agitați pentru că, datorită închiderii restaurantului în Sabat, nu puteau obține alimente de același fel cu acelea pe care le foloseau în cursul săptămânii. Dându-și seama de valoarea alimentelor dătătoare de sănătate pe care le obțineau de la restaurant, ei protestau împotriva faptului că nu li se dădeau în ziua a șaptea și stăruiau de aceia care aveau răspunderea conducerii restaurantului să-l țină deschis în toate zilele săptămânii, arătând că ei vor suferi dacă lucrul acesta nu se va face. „Ce vedeți”, spuneau lucrătorii, „este răspunsul nostru la cererea de alimente dătătoare de sănătate pentru ziua de Sabat. Oamenii aceștia iau de vinerea alimente care rezistă în ziua de Sabat și în felul acesta evităm să fim acuzați că refuzăm să deschidem restaurantul în Sabat”

Linia de demarcație dintre poporul nostru și lume trebuie să fie totdeauna păstrată clar, astfel încât să nu fie greșit înțeleasă. Platforma noastră este Legea lui Dumnezeu, în care ni se cere să păzim Sabatul; deoarece, după cum e clar arătat în capitolul 31 din Exod, ținerea Sabatului este un semn între Dumnezeu și poporul Său. „Să nu care cumva să nu țineți Sabatele Mele”, declară El, „căci acesta va fi între Mine și voi, și urmașii voștri, un semn după care se va cunoaște că Eu sunt Domnul, care vă sfințesc. Să țineți Sabatul, căci el va fi pentru voi ceva sfânt.... Acesta va fi între Mine și copiii lui Israel un semn veșnic; căci în șase zile a făcut Domnul cerurile și pământul, iar în ziua a șaptea S-a odihnit și a răsuflat”.

Noi urmează să ascultăm de un „Așa zice Domnul”, chiar dacă prin ascultarea noastră pricinuim mari inconveniente aceluia care nu au respect pentru Sabat. Pe de o parte, avem presupusele nevoi ale omului; pe de alta, poruncile lui Dumnezeu. Care din ele au cea mai mare greutate pentru noi?

În sanatoriile noastre, familia pacienților împreună cu medicii, infirmierele și personalul ajutător trebuie să fie hrăniți în Sabat, ca oricare altă familie, cu cât mai puțină muncă cu putință. Dar restaurantele noastre nu ar trebui să fie deschise în Sabat. Lucrătorii să fie asigurați că vor avea ziua aceasta pentru a se închina lui Dumnezeu. Faptul că ușile sunt închise în Sabat dovedește că restaurantul este un monument de aducere aminte de Dumnezeu și că în el nu trebuie să se facă nici o lucrare care nu este necesară.

Am fost instruită că unul din principalele motive pentru care restaurante igienice

și săli de tratament trebuie înființate în centrele marilor orașe este ca prin mijlocul acesta să fie atrasă atenția oamenilor de frunte la solia îngerului al treilea. Observând că aceste restaurante sunt conduse într-un mod cu totul deosebit de felul în care sunt conduse restaurantele obișnuite, oamenii inteligenți vor începe să întrebe care sunt motivele pentru care există o deosebire între metodele de afaceri și vor cerceta principiile care ne determină să servim o hrană superioară. În felul acesta vor fi călăuziți să ia cunoștință de solia pentru acest timp.

Când bărbații care gândesc află că restaurantele noastre sunt închise în Sabat, ei se vor interesa de principiile care ne determină să închidem ușile restaurantelor sâmbăta. Răspunzând la întrebările lor, vom avea ocazie să le descoperim motivele credinței noastre. Le putem da exemplare din revistele și broșurile noastre, așa încât să poată înțelege deosebirea dintre „cei care servesc lui Dumnezeu și cei care nu-I servesc”.

Nu tot poporul nostru este atent așa cum ar trebui să fie la ținerea Sabatului. Bunul Dumnezeu să le ajute să facă reformă. Se cuvine ca bărbatul, capul fiecărei familii, să așeze solid piciorul pe platforma ascultării.

Capitolul 25

Alimente dătătoare de sănătate

Cooranbong, N. S. W., 10 martie 1900. În cursul nopții trecute mi-au fost descoperite multe lucruri. Fabricarea și vânzarea de alimente dătătoare de sănătate va cere o examinare îngrijită și cu rugăciune.

Sunt multe minți în multe locuri cărora cu siguranță Domnul le va da pricepere cu privire la felul cum să pregătească alimente care sunt sănătoase și gustoase, dacă El vede că ei vor folosi cunoștințele acestea așa cum se cuvine. Animalele devin tot mai bolnave și nu va mai dura mult până când hrana de natură animală va fi dată la o parte de mulți alții în afară de adventiștii de ziua a șaptea. Trebuie să se pregătească alimente care sunt sănătoase și susținătoare ale vieții, așa încât bărbații și femeile să nu aibă nevoie să consume carne.

Domnul va învăța pe mulți din toate părțile lumii să combine fructele, cerealele și legumele pentru a face din ele alimente care să susțină viața, și să nu producă boală. Aceia care n-au văzut niciodată rețetele pentru alimentele sănătoase care sunt acum pe piață vor lucra inteligent, experimentând produsele alimentare ale pământului, și li se va da lumină cu privire la folosirea acestor produse. Domnul le va arăta ce să facă. El, care dă iscusință și pricepere poporului Său dintr-o parte a lumii, va da iscusință și pricepere poporului Său din alte părți ale lumii. Intenția Lui este ca toate comorile alimentare ale fiecărei țări să fie în așa fel pregătite, încât să poată fi folosite în țările pentru care sunt potrivite. După cum Dumnezeu a dat mana din cer pentru a susține pe copiii lui Israel, așa va da El poporului Său din diferite locuri iscusință și înțelepciune pentru a folosi produsele acestor țări la pregătirea de alimente care să ia locul cărnii. Alimentele acestea ar trebui să fie făcute în diferite țări, deoarece transportul lor dintr-o țară în alta le va face să fie atât de scumpe, încât săracii nu și le vor putea procura. Niciodată nu va fi convenabil să se depindă de America pentru a procura alimente sănătoase pentru alte țări. Se va vedea că e o mare dificultate să comercializeze bunurile importate fără pierderi financiare.

Toți cei care se ocupă de comercializarea alimentelor sănătoase trebuie să lucreze în mod neegoist pentru binele semenilor lor. Dacă oamenii nu îngăduie ca Domnul să le

îndrume mintea, se vor ivi dificultăți nemaipomenite atunci când diferite persoane se angajează în lucrarea aceasta. Când Domnul dă iscusință sau pricepere cuiva, acela să-și aducă aminte că înțelepciunea aceasta nu i-a fost dată numai pentru folosul său personal, ci pentru ca prin ea să poată ajuta altora.

Nimeni să nu creadă că are toate cunoștințele posibile cu privire la pregătirea de alimente sănătoase sau că are dreptul unic de a folosi comorile pământului și ale pomilor ce sunt ai Domnului în lucrarea aceasta. Nimeni să nu se considere liber să folosească după propria sa plăcere știința pe care i-a dat-o Dumnezeu cu privire la acest subiect. „În dar ați primit, în dar să dați”. (Matei 10, 8.)

Este înțelepciunea noastră să pregătim alimente sănătoase, simple și necostisitoare. Mulți dintre ai noștri sunt săraci și trebuie să fie procurate alimente sănătoase care pot fi date la prețuri pe care săracii își pot îngădui să le plătească. Este intenția Domnului ca și cei mai săraci oameni de oriunde să fie aprovizionați cu alimente sănătoase necostisitoare. Trebuie să se înființeze în multe locuri întreprinderi pentru fabricarea acestor alimente. Ceea ce este o binecuvântare pentru lucrarea lui Dumnezeu într-un loc va fi o binecuvântare și în alt loc, unde banii se câștigă mult mai greu.

Dumnezeu lucrează în favoarea poporului Său. El nu dorește ca ei să fie fără resurse. El îi aduce înapoi la dieta dată la început omului. Dieta lor trebuie să constea din alimente făcute din materiale pe care El le-a lăsat. Materialele principale folosite în aceste alimente vor fi fructele, cerealele și nucile, dar vor fi folosite și felurite rădăcinoase.

Profitul de pe urma acestor alimente urmează să vină mai ales de la cei din lume decât de la poporul lui Dumnezeu. Poporul lui Dumnezeu trebuie să susțină lucrarea Lui; ei trebuie să pătrundă în câmpuri noi și să înființeze comunități. Asupra lor zace povara multor întreprinderi misionare. Nici un fel de povară nenecesară nu trebuie să fie așezată asupra lor. Pentru poporul Său, Dumnezeu este un ajutor prezent în orice vreme de nevoie.

Cei care pregătesc rețete alimentare pentru revistele noastre de sănătate trebuie să aibă multă grijă. Unele dintre alimentele speciale preparate acum pot fi îmbunătățite, iar planurile noastre cu privire la întrebuițarea lor urmează să fie modificate. Unii au

folosit prea abundent preparatele din nuci. Mulți mi-au scris: „Nu pot folosi preparatele alimentare din nuci; ce să folosesc în locul cărnii?” Într-o noapte mi se părea că stăteam în fața unei grupe de oameni, spunându-le că nucile sunt folosite prea abundent în preparatele lor alimentare, că organismul nu le poate mistui când sunt folosite așa cum se arată în unele dintre rețetele culinare date; și că, dacă sunt folosite mai cu economie, rezultatul va fi mult mai satisfăcător.

Domnul dorește ca aceia care trăiesc în țări unde se pot obține fructe proaspete în cea mai mare parte a anului să se trezească și să folosească binecuvântarea pe care o au în fructele acestea. Cu cât depindem mai mult de fructele proaspete așa cum sunt, culese din pom, cu atât mai mare va fi și binecuvântarea.

Unii, după ce au adoptat o dietă vegetariană, se întorc la folosirea cărnii. Lucrul acesta într-adevăr e lipsit de înțelepciune și dovedește o lipsă de cunoștință în procurarea alimentelor corespunzătoare în locul cărnii.

Școli de gătit, conduse de profesori înțelepți, trebuie să se țină atât în America, cât și în alte țări. Tot ce se poate face trebuie să fie făcut pentru a arăta poporului valoarea reformei în dietă.

Capitolul 26

Fabrica de alimente sănătoase

St.Helena, Cal., 16 februarie 1901. Noaptea trecută părea că vorbesc alor noștri, spunându-le că, în calitate de adventiști de ziua a șaptea, noi trebuie să cultivăm iubirea, răbdarea și adevărata curtoazie. Isus îi va întări pe conducătorii poporului Său dacă ei vor învăța de la El. Poporul lui Dumnezeu trebuie să se străduiască să ajungă la treapta cea mai înaltă de dezvoltare. Îndeosebi aceia care sunt misionari medicali ar trebui să dovedească prin spiritul, cuvântul și caracterul lor că Îl urmează pe Isus Hristos, Modelul divin al lucrării misionare medicale.

Am dorința cea mai vie ca pretutindeni lucrarea să fie adusă la îndeplinire în armonie cu poruncile Lui. Văd în față greutăți înalte ca munții pentru poporul nostru, datorită felului în care se fac acum unele lucruri și îndeosebi cu privire la întreprinderea de alimente. Pe măsură ce înaintăm, vom avea de întâmpinat probleme grele datorită născocirilor omenești care vor aduce mult necaz. Uneltirea tinde spre necinste.

Cu multă iscusință și cu eforturi chinuitoare, dr. Kellogg și asociații săi au pregătit un fel special de alimente sănătoase. Scopul lor principal a fost de a face bine omenirii, iar binecuvântarea lui Dumnezeu a fost asupra eforturilor lor. Dacă rămân la sfatul lui Dumnezeu, dacă umblă potrivit cu exemplul Domnului Hristos, ei vor continua să înainteze; deoarece Dumnezeu va da iscusință și pricepere celor care-L caută în mod neegoist. În multe privințe se pot face îmbunătățiri la alimentele sănătoase livrate de fabricile noastre. Domnul va învăța pe slujitorii Săi să pregătească hrana într-un mod cât mai simplu și mai ieftin. Sunt mulți aceia pe care El îi va învăța în această ramură a lucrării, dacă vor asculta de sfatul Lui și vor fi în armonie cu frații lor.

Fraților noștri din toate țările

Domnul m-a îndrumat să spun că El nu a restrâns la câteva persoane toată lumina care urmează să fie primită cu privire la pregătirea cea mai bună a alimentelor sănătoase. El va da multor minți din multe locuri tact și iscusință, care-i va face în stare să pregătească alimente sănătoase corespunzătoare pentru țările în care trăiesc.

Dumnezeu este autorul a toată înțelepciunea, a toată inteligența și al oricărui talent. El Își va mări Numele prin aceea că va da multor minți înțelepciune pentru pregătirea alimentelor sănătoase. Iar când face aceasta, alcătuirea acestor noi alimente nu trebuie să fie considerată ca o încălcare a drepturilor acelor care mai înainte au fabricat alimente sănătoase, cu toate că în unele privințe alimentele lucrate de diferiți alții ar putea fi asemănătoare. Dumnezeu va lua oameni obișnuiți și le va da iscusință și pricepere în folosirea roadelor pământului. El Se poartă nepărtinitor cu servii Săi. Nici unul nu e trecut cu vederea de El. El îi va convinge pe oamenii de afaceri care țin Sabatul să înființeze fabrici care vor da de lucru poporului Său. El îi va învăța pe servii Săi să prepare alimente sănătoase mai puțin costisitoare, care pot fi cumpărate de săraci.

În toate planurile noastre ar trebui să ne amintim că lucrarea cu alimente sănătoase este proprietatea lui Dumnezeu și că nu trebuie să se facă din ea o speculație financiară pentru câștig personal. Ea este darul lui Dumnezeu pentru poporul Său, iar profiturile trebuie să fie folosite spre binele omenirii suferinde de pretutindeni.

Îndeosebi în statele din sud ale Americii de Nord, se vor inventa multe lucruri și se vor procura multe înlesniri, pentru ca săracii și cei în lipsă să se poată susține prin fabricile de alimente sănătoase. Sub învățători care lucrează la mântuirea sufletelor lor, ei vor fi învățați cum să cultive și să pregătească pentru hrană acele lucruri care cresc mai bine în localitatea lor.

O lucrare rea

Unii dintre frații noștri au făcut ceva ce a adus mare vătămare lucrării. Știința metodelor de fabricare a alimentelor sănătoase, pe care Dumnezeu a dat-o poporului Său ca un mijloc de a ajuta la susținerea lucrării Sale, oamenii aceștia au destăinuit-o oamenilor de afaceri din lume, care o folosesc pentru câștig personal. Aceia care au destăinuit secretele care erau în posesia lor cu privire la prepararea alimentelor sănătoase au abuzat de încrederea dată lor de Dumnezeu. Când vor vedea rezultatele acestei trădări a celor încredințate lor, unii vor regreta cu amar că nu și-au păstrat propriul lor sfat și nu au așteptat ca Domnul să-i conducă pe servii Săi și să realizeze propriile Sale planuri. Unii dintre cei care obțin secretele acestea vor unelti și vor pune piedici în calea lucrării noastre cu alimente de sanatoriu și prin înșelăciune își vor amăgi clienții spre răul lor.

Fabricarea de alimente sănătoase nu ar trebui să fie nici împrumutată, nici furată de la aceia care, prin administrarea ei, se străduiesc să dezvolte și să facă să înainteze lucrarea. Dr. Kellogg a studiat, cu ajutorul altora, cu o mare cheltuială de bani, procesele de pregătire a unor anumite alimente speciale și a procurat aparate costisitoare pentru fabricarea lor. Lucrarea aceasta a consumat mult timp prețios; căci a fost nevoie să se facă multe experimentări. Și e drept ca aceluia care au lucrat în felul acesta și au investit mijloacele lor, să li se permită să culeagă roadele muncii lor. Ca econom al lui Dumnezeu, dr. Kellogg ar trebui să aibă permisiunea de a hotărî asupra unei părți rezonabile din venitul produselor speciale pe care el, prin binecuvântarea lui Dumnezeu, fost capabil să le producă, pentru a avea mijloace din care să aloce pentru înaintarea lucrării lui Dumnezeu așa cum ar cere ocazia. Nimeni din cei care au ajuns să cunoască secretele compoziției lor să nu se apuce să pregătească aceste alimente speciale și să le vândă pentru folos personal. Nimeni să nu aibă impresia că are acordul aceluia care de prima dată au pregătit aceste alimente pentru vânzare, când de fapt nu e așa. Nimeni nu are dreptul să se apuce de fabricarea acestor alimente în mod egoist. Noi toți să ne apropiem de Domnul și cu inimi smerite să-L proslăvim în orice faptă.

Am o avertizare pentru aceia care cunosc metodele de fabricare a alimentelor sănătoase speciale ce se produc în fabricile noastre. Ei nu trebuie să folosească aceste cunoștințe în scopuri egoiste sau într-un chip care va reprezenta rău lucrarea. Nici nu trebuie să dea în vileag aceste informații. Comunitățile să ia cunoștință de lucrul acesta și să arate acestor frați că o astfel de purtare este o trădare a încrederii și că va aduce ocară asupra lucrării.

Aceia care sunt sau care au fost folosiți în lucrarea de fabricare a alimentelor sănătoase preparate de prima dată de dr. Kellogg, sau de oricare alt pionier în lucrarea aceasta, să nu destăinuie secretele fabricării acestor alimente speciale; deoarece în felul acesta ei jefuiesc lucrarea de ceea ce ar fi trebuit să fie folosit pentru înaintarea ei. Vă rog, frații mei, să faceți urme drepte cu picioarele voastre, pentru ca cel ce șchiopătează să nu fie abătut din cale. Nu puneți informații în mâna aceluia care, din lipsă de conștiințioasă apreciere a reformei sanitare, pot pune pe piață articole lipsite de puritate, dându-le drept alimente sănătoase.

Stați de partea neprihănirii în toate tranzacțiile voastre; atunci nu veți fi în dezavantaj înaintea lui Dumnezeu sau a omului. Nu vă lăsați în voia nici unor practici necinstite. Aceia care se apucă de fabricarea de alimente sănătoase pentru profit

personal își iau o libertate la care n-au dreptul. În felul acesta se pricinuieste o mare confuzie. Unii fabrică și vând acum mărfuri despre care se spune că sunt alimente sănătoase, dar care conțin ingrediente nesănătoase. De asemenea, alimentele au adesea o calitate atât de proastă, încât se face mult rău prin vânzarea lor, iar aceia care le cumpără consideră că toate alimentele date drept sănătoase sunt asemănătoare.

Nimeni nu are vreun drept să se folosească de aranjamentele comerciale ce au fost făcute cu privire la alimentele sănătoase de sanatoriu. Aceia care comercializează alimentele inventate de dr. Kellogg cu mari cheltuieli ar trebui mai întâi să ajungă la înțelegere cu el sau cu alții care lucrează împreună cu el și să cunoască metodele cele mai bune de a comercializa aceste alimente. Acela care intră în mod egoist în această lucrare, dând în același timp clienților săi impresia că veniturile de la mărfurile pe care le vinde sunt folosite pentru lucrări de binefacere, când în realitate sunt folosite pentru interes personal, se află sub condamnarea lui Dumnezeu. În curând negustoria lui va da faliment, iar el însuși va aduce lucrurile într-o așa stare de lucruri, încât va trebui ca frații lui de credință să cheltuiască în numele lui mulți bani pentru a scăpa lucrarea de ocară.

Domnul are o mare neplăcere când slujba Lui este dezonorată de egoismul celor angajați în ea. El dorește ca fiecare parte a lucrării Sale să fie în armonie cu toate celelalte părți; parte fiind legată cu parte. Domnul dorește ca poporul Său să stea cu mult mai presus de interesele egoiste. El dorește ca ei să biruiască ispitele pe care le întâlnesc. El cheamă la unirea sfinților. El dorește ca lucrătorii Săi să stea sub supravegherea Lui. El va nivela și lustrui materialul pentru templul Său, pregătind fiecare piesă pentru a corespunde exact celeilalte, așa încât clădirea să poată fi desăvârșită și întreagă, fără să-i lipsească ceva.

Cerul trebuie să înceapă de pe pământ. Când poporul Domnului va fi plin de blândețe și duiosie, ei își vor da seama că stindardul Lui de deasupra lor este iubire, iar roada ei va fi dulce pentru gustul lor. Ei vor face un cer aici, jos, în care să se pregătească pentru cerul de sus.

Capitolul 27

Educați poporul

St. Helena, California, 20 august 1902. Oriunde se proclamă adevărul ar trebui să se dea instrucțiuni cu privire la pregătirea de alimente sănătoase. Dumnezeu dorește ca pretutindeni oamenii să fie educați să folosească cu înțelepciune produsele care pot fi obținute ușor. Profesori iscusiți ar trebui să arate poporului cum să folosească în modul cel mai bun produsele pe care ei le pot cultiva sau procura în partea locului. În felul acesta și cei săraci, și cei cu o stare mai bună pot învăța să trăiască sănătos.

De la începerea lucrării de reformă sanitară, am văzut că e necesar a educa, a educa și iarăși a educa. Dumnezeu dorește ca noi să continuăm lucrarea aceasta de educație a poporului. Nu trebuie să o neglijăm de teama efectului pe care-l va avea asupra vânzării alimentelor sănătoase preparate în fabricile noastre. Acesta nu e lucrul cel mai important. Lucrul nostru este să arătăm oamenilor cum pot obține și prepara hrana cea mai sănătoasă și cum pot conlucra cu Dumnezeu în refacerea chipului Său moral în propria lor persoană.

Lucrătorii ar trebui să-și folosească ingeniozitatea la pregătirea alimentelor sănătoase. Nimeni nu trebuie să se vâre în secretele dr. Kellogg; dar toți ar trebui să înțeleagă că Domnul învață multe minți în multe locuri să facă alimente sănătoase. Sunt multe produse care, dacă sunt bine preparate și combinate, pot fi transformate în alimente care vor fi o binecuvântare pentru aceia care nu-și pot permite să cumpere alimentele special preparate și care sunt mai scumpe. Acela care la clădirea tabernacolului a dat iscusință și pricepere în tot felul de lucrări iscusite, va da iscusință și pricepere poporului Său la combinarea de produse alimentare naturale, arătându-le în felul acesta cum să procure o dietă sănătoasă.

Știința pregătirii alimentelor sănătoase este proprietatea lui Dumnezeu și a fost dată omului pentru ca el să o comunice semenilor săi. Spunând aceasta, nu mă refer la preparatele speciale pe care dr. Kellogg și alții le-au perfecționat printr-un studiu asiduu și multe cheltuieli. Mă refer la preparatele simple pe care fiecare le poate face pentru sine, cu privire la care ar trebui să se dea în mod gratuit instrucțiuni celor care doresc să trăiască sănătos și îndeosebi săracilor.

Este planul lui Dumnezeu ca în orice loc bărbații și femeile să fie încurajați să-și dezvolte talentele în pregătirea de alimente sănătoase din produsele naturale ce se găsesc în partea locului. Dacă se îndreaptă către Dumnezeu, folosind iscusința și ingeniozitatea lor sub călăuzirea Duhului Sfânt, ei vor învăța cum să prepare produsele naturale, făcând din ele alimente sănătoase. În felul acesta, ei vor fi în stare să-i învețe pe cei săraci să-și procure singuri alimentele care vor înlocui carnea. Cei instruiți în felul acesta, la rândul lor, vor instrui pe alții. O astfel de lucrare va fi făcută cu zel și energie sfântă. Dacă ar fi fost făcută mai înainte, ar fi mult mai mulți oameni la adevăr și mult mai mulți ar putea da învățătură. Să ne cunoaștem datoria și apoi să căutăm să o îndeplinim. Nu trebuie să fim dependenți și neajutorați, așteptând ca alții să facă lucrarea pe care Dumnezeu ne-a încredințat-o nouă.

În folosirea alimentelor noi trebuie să uzăm de un sănătos bun simț. Când vedem că un anumit aliment nu corespunde pentru noi, nu e nevoie să scriem scrisori ca să întrebăm care este cauza tulburării. Schimbați dieta, folosiți cantități mai mici din anumite alimente, încercați alte preparate. În curând vom ști care este efectul anumitor combinații asupra noastră. Ca ființe omenești inteligente, să studiem principiile individuale și să folosim experiența și judecata noastră pentru a hotărî care sunt alimentele cele mai bune pentru noi.

Alimentele folosite ar trebui să corespundă cu ocupația pe care o avem și cu climatul în care trăim. Unele alimente corespunzătoare într-o țară nu merg în alta.

Sunt unii care ar avea un mai mare folos dacă s-ar abține de la mâncare o zi sau două pe săptămână decât de la oricât de mult tratament sau sfat medical. Pentru ei ar fi de cel mai mare folos să postească o zi pe săptămână.

Am fost instruită să spun că alimentele pregătite din nuci sunt adesea folosite fără înțelepciune, că se folosește o proporție prea mare de nuci, că unele nuci nu sunt tot atât de bune pentru sănătate ca altele. Migdalele sunt de preferat față de alunele americane; dar alunele americane (arahidele) în cantitate limitată pot fi folosite în combinație cu cerealele, pentru a da un aliment hrănitor și digerabil.

Măslinile pot fi în așa fel pregătite, încât să poată fi consumate cu bune rezultate la fiecare masă. Avantajele urmărite prin folosirea untului pot fi obținute prin

consumarea măslinelor bine pregătite. Uleiul din măslina vindecă constipația, dar pentru cei cu tendințe de slăbire și pentru aceia care au stomacul inflammat și iritat, e mai bun decât orice leac. Ca aliment, e mai bun decât orice grăsime animală, de la a doua mână.

Ar fi bine pentru noi să gătim mai puțin și să consumăm mai multe fructe în starea lor naturală. Să-i învățăm pe oameni să mănânce din belșug struguri, mere, pere, piersici proaspete, cum și tot felul de alte fructe ce pot fi procurate. Acestea să fie pregătite pentru iarnă prin conservare, folosind sticlele, pe cât posibil, în locul cutiilor de tablă.

Cu privire la carne, ar trebui să-i educăm pe oameni să nu o folosească. Folosirea ei este contrarie celei mai bune dezvoltări a puterilor fizice, mintale și morale. Și ar trebui să dăm o mărturie limpede împotriva folosirii ceaiului negru și a cafelei. Este la fel de bine să se renunțe la deserturile bogate. Laptele, ouăle și untul nu ar trebui să fie puse în aceeași categorie cu carnea. În unele cazuri, întrebuințarea ouălor este folositoare. N-a venit încă timpul să se spună că trebuie să se renunțe cu totul la folosirea laptelui și a ouălor. Sunt familii sărace a căror dietă constă mai ales din pâine și lapte. Au fructe puține și nu-și pot permite să cumpere alimente fabricate din nuci. În propovăduirea reformei sanitare, ca și în toate celelalte lucrări de evanghelizare, trebuie să-i întâmpinăm pe oameni acolo unde sunt. Până când nu îi învățăm cum să prepare alimente oferite de reforma sanitară și care sunt gustoase, hrănitoare și totuși necostisitoare, noi nu avem libertatea de a prezenta cele mai avansate propuneri cu privire la dieta oferită de reforma sanitară.

Reforma dietei să fie progresivă. Oamenii să fie învățați cum să prepare alimente fără a folosi lapte sau unt. Spuneți-le că va veni în curând timpul când nu va fi siguranță în folosirea ouălor, a laptelui, a smântânii sau a untului, deoarece bolile la animale sporesc în proporție cu creșterea nelegiurii între oameni. Se apropie timpul când, datorită stricăciunii neamului omenesc decăzut, întreaga creație animală va geme sub bolile cu care este blestemat pământul nostru.

Dumnezeu va da poporului Său îndemânare și tact pentru a pregăti alimente sănătoase fără aceste lucruri. Poporul nostru trebuie să renunțe la orice rețetă nesănătoasă. Ei să învețe cum să trăiască sănătos, făcând și altora cunoscut ceea ce au învățat. Ei să împartă cunoștința aceasta așa cum ar face cu învățătura din Biblie. Să învețe poporul să-și păstreze sănătatea și să-și sporească puterea, evitând prea multa

gătire care a umplut lumea cu bolnavi cronici. Prin învățătură și exemplu, lămuriți că hrana pe care Dumnezeu i-a dat-o lui Adam în starea lui de nevinovăție este cea mai bună pentru folosul omului atunci când el se străduiește să recâștige starea aceea de nevinovăție.

Aceia care propagă principiile reformei sanitare ar trebui să cunoască bolile și cauzele lor, înțelegând că orice acțiune a instrumentului omenesc ar trebui să fie în perfectă armonie cu legile vieții. Lumina pe care Dumnezeu a dat-o cu privire la reforma sanitară este spre mântuirea noastră și spre mântuirea lumii. Bărbații și femeile trebuie să fie informați cu privire la ființa umană, pregătită de Creatorul nostru ca locaș al Său de locuit și peste care El dorește ca noi să fim administratori credincioși. „Căci noi suntem Templul Dumnezeului celui viu, cum a zis Dumnezeu: «Eu voi locui și voi umbla în mijlocul lor; Eu voi fi Dumnezeul lor, și ei vor fi poporul Meu»”. (2 Corinteni 6, 16.)

Păstrați principiile reformei sanitare și lăsați ca Domnul să-i conducă pe cei cu inima sinceră. Prezentați principiile cumpărării în forma lor cea mai atrăgătoare. Răspândiți cărți care dau învățătură cu privire la viețuirea sănătoasă.

Oamenii au o dureroasă lipsă de lumina care să strălucească de pe paginile cărților și revistelor noastre medicale. Dumnezeu dorește să folosească aceste cărți și reviste ca mijloace prin care străfulgerări de lumină să atragă atenția oamenilor și să-i facă să ia seama la avertizarea soliei îngerului al treilea. Revistele noastre medicale sunt instrumente pe teren pentru a face o lucrare specială, răspândind lumina pe care locuitorii lumii trebuie să o aibă în acest timp de pregătire acordat de Dumnezeu. Ele au o nespusă influență în favoarea reformei, a cumpărării și a purității sociale și vor face mult bine prin prezentarea acestor subiecte într-un fel corespunzător și în adevărata lor lumină înaintea oamenilor.

Domnul ne-a trimis învățătură după învățătură, iar dacă noi lepădăm principiile acestea, nu lepădăm solul care le propovăduiește, ci pe Acela care ne-a dat principiile.

O reformă continuă trebuie să se păstreze înaintea poporului, iar prin exemplul nostru noi trebuie să întărim învățătura noastră. Adevărata religie și legile sănătății merg mână în mână. Este cu neputință să lucrăm la salvarea bărbaților și femeilor fără a le prezenta nevoia de a o rupe cu satisfacțiile păcătoase care distrug sănătatea, degradează

sufletul și împiedică adevărul divin de a impresiona mintea. Bărbați și femei trebuie să fie învățați să cerceteze cu grijă fiecare obicei și fiecare practică și să îndepărteze imediat ceea ce cauzează o stare nesănătoasă a corpului și care în felul acesta aruncă o umbră întunecoasă asupra minții. Dumnezeu dorește ca purtătorii Săi de lumină să păstreze un standard înalt în fața lor. Prin învățatură și exemplu ei trebuie să țină standardul lor desăvârșit, cu mult deasupra standardului fals al lui Satana, care, dacă e urmat, va duce la mizerie, degradare, boală și moarte atât pentru trup, cât și pentru suflet. Aceia care au dobândit o cunoaștere a felului în care trebuie să mănânce, să bea și să se îmbrace ca să-și păstreze sănătatea trebuie să împartă și altora această cunoștință. Săracilor să li se propovăduiască Evanghelia sănătății dintr-un punct de vedere practic, pentru ca ei să știe cum să se îngrijească bine de trup, care este templul Duhului Sfânt.

Scopul lui Dumnezeu cu casele noastre de editură

Martori pentru adevăr

„Voi sunteți martorii Mei — zice Domnul”, „pentru a vesti robilor slobozenia și prinșilor de război izbăvirea; pentru a vesti un an de îndurare al Domnului și o zi de răzbunare a Dumnezeului nostru.”

Lucrarea noastră de publicații a fost înființată prin îndrumarea lui Dumnezeu și sub speciala Lui supraveghere. Ea a fost plănuită să realizeze un anume scop. Adventiștii de ziua a șaptea au fost aleși de Dumnezeu ca un popor aparte, despărțit de lume. Prin marea pană despicătoare a adevărului El i-a scos din cariera lumii, tăindu-i de acolo, și i-a adus în legătură cu Sine. A făcut din ei reprezentanții Săi și i-a chemat să fie ambasadorii Săi în ultima lucrare de mântuire. Cel mai mare belșug de adevăr care a fost vreodată încredințat celor muritori, avertismentele cele mai solemne și cele mai înspăimântătoare ce au fost vreodată trimise omului de către Dumnezeu le-au fost încredințate lor pentru a fi date lumii; iar la realizarea acestei lucrări casele noastre de editură sunt printre cele mai eficiente mijloace.

Instituțiile acestea trebuie să stea ca martori pentru Dumnezeu, învățători ai neprihănirii pentru popor. De la ele adevărul trebuie să pornească asemenea unei lămpi aprinse. Ca o lumină mare într-un far pe o coastă primejdioasă, ele trebuie să trimită fără încetare raze de lumină, în întunericul lumii, pentru a avertiza pe oameni de primejdiile care-i amenință cu distrugerea.

Publicațiile scoase din tiparnițele noastre au rostul de a pregăti un popor care să-L întâmpine pe Dumnezeu. În toată lumea ele trebuie să îndeplinească aceeași lucrare pe care a făcut-o Ioan Botezătorul pentru națiunea iudaică. Prin solii mișcătoare de avertizare, profetul lui Dumnezeu i-a trezit pe oameni din visul lor lumesc. Prin el Dumnezeu a chemat la pocăință pe Israelul apostaziat. Prin prezentarea adevărului el a dat în vileag rătăcirile populare. În contrast cu teoriile false ale timpului, adevărul din învățăturile lui apărea ca o certitudine veșnică. „Pocățiți-vă, căci Împărăția cerurilor este aproape”, era solia lui Ioan. (Matei 3, 2.) Exact aceeași solie, prin publicațiile ieșite din

tiparnițele noastre, urmează să fie prezentată lumii de astăzi.

Profeția pe care a împlinit-o misiunea lui Ioan schițează lucrarea noastră: „Pregătiți calea Domnului, neteziți-i cărările”. (Matei 3, 2.3.) După cum Ioan a pregătit calea pentru prima venire a Mântuitorului, tot la fel urmează să pregătim calea pentru a doua venire a Mântuitorului. Casele noastre de editură trebuie să înalțe cerințele Legii lui Dumnezeu călcate în picioare. Stând înaintea lumii ca reformatori, ele trebuie să arate că Legea lui Dumnezeu este temelia oricărei reforme durabile. În linii clare și distincte, ele trebuie să prezinte necesitatea ascultării de toate poruncile Sale. Mânate de dragostea lui Hristos, ele trebuie să conlucreze cu El, refăcând locurile pustii și înălțând iarăși temeliile străbune. Ele trebuie să stea ca dregători de spărturi, reconstructori ai căilor pentru a face țara bună de locuit. Prin mărturia lor, Sabatul poruncii a patra trebuie să stea ca o mărturie, ca un veșnic monument de aducere aminte a lui de Dumnezeu, pentru a atrage atenția și a trezi cercetarea care să îndrume mintea oamenilor la Creatorul lor.

Să nu se uite niciodată că instituțiile acestea trebuie să conlucreze cu slujitorii Evangheliei, delegați ai cerului. Ele fac parte din grupul instrumentelor reprezentate prin îngerul care zboară „prin mijlocul cerului, cu o Evanghelie veșnică, pentru ca s-o vestească locuitorilor pământului, oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui norod, zicând cu glas tare: «Temeți-vă de Dumnezeu, și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecării Lui»”. (Apocalipsa 14, 6.7.)

De la ele trebuie să pornească teribila denunțare: „A căzut, a căzut Babilonul, cetatea cea mare, care a adăpat toate neamurile din vinul mâniei curviei ei!” (Apocalipsa 14, 8.)

Ele sunt reprezentate prin îngerul al treilea care a urmat „zicând cu glas tare: «Dacă se închină cineva fiarei și icoanei ei, și primește semnul ei pe frunte sau pe mână, va bea și el din vinul mâniei lui Dumnezeu»”. (Apocalipsa 14, 8.9.)

Iar într-o mare măsură, prin casele noastre de editură urmează să se realizeze lucrarea celui alt înger care se coboară din cer cu o putere mare și care luminează pământul cu slava lui.

Solemnă este răspunderea care zace asupra caselor noastre de editură. Aceia care

conduc aceste instituții, aceia care editează revistele și pregătesc cărțile stând în lumina planului lui Dumnezeu și care sunt chemați să dea lumii avertizarea, sunt socotiți de Dumnezeu răspunzători de sufletele semenilor lor. și lor, ca și slujitorilor Cuvântului, li se aplică solia dată de Dumnezeu profetului Său din vechime: „Fiul omului, te-am pus străjer peste casa lui Israel. Tu trebuie să ascuți Cuvântul care iese din gura Mea și să-i înștiințezi din partea Mea. Când zic celui rău: «Răule, vei muri negreșit!» Și tu nu-i spui, ca să-l întorci de la calea lui cea rea, răul acela va muri în nelegiuirea lui, dar sângele lui îl voi cere din mâna ta”. (Ezechiel 33, 7.8.)

Niciodată solia aceasta nu s-a aplicat cu o mai mare putere ca astăzi. Tot mai mult lumea disprețuiește cerințele lui Dumnezeu. Oamenii au devenit îndrăzneți în păcatele lor. Nelegiuirea locuitorilor lumii aproape că a umplut măsura nedreptății lor. Pământul acesta a ajuns aproape de punctul când Dumnezeu va îngădui pierzătorului să-și îndeplinească lucrarea asupra lui. Substituirea legilor omenești Legii lui Dumnezeu, înălțarea prin simplă autoritate omenească a duminicii în locul Sabatului biblic este ultimul act din dramă. Atunci când substituirea aceasta devine universală, Dumnezeu Se va descoperi. El Se va ridica în maiestatea Sa pentru a zgudui teribil pământul acesta. El Se va ridica din locul Său pentru a pedepsi pe locuitorii lumii pentru nedreptatea lor, iar pământul va da pe față sângele lui și nu va mai acoperi pe ucișii săi.

Foarte curând, marele conflict pe care Satana l-a declanșat în curțile cerești urmează să ia sfârșit și va trebui ca toți locuitorii pământului să se decidă, să ia poziție fie pentru, fie împotriva conducerii cerești. Acum, ca niciodată mai înainte, Satana își exercită puterea înșelătoare pentru a rătăci și a nimici orice suflet neatent. Suntem chemați să-i trezim pe oameni să se pregătească în vederea marilor evenimente finale ce le stau în față. Trebuie să-i avertizăm pe aceia care stau chiar în pragul ruinei. Poporul lui Dumnezeu trebuie să-și adune toate puterile pentru a combate înșelăciunile lui Satana și pentru a-i dărâma întăriturile. Fiecărei ființe omenești din lumea întreagă care vrea să ia aminte, noi trebuie să-i explicăm principiile în dezbateri în marea luptă — principii de care depinde destinul veșnic al sufletului. Noi trebuie să punem oamenilor de pretutindeni următoarea întrebare: „Îl urmați voi pe marele apostat în neascultare de Legea lui Dumnezeu, sau Îl urmați pe Fiul lui Dumnezeu, care a declarat: Eu am ținut poruncile Tatălui Meu?”

Aceasta e lucrarea care ne stă în față; în acest scop au fost înființate casele noastre de editură; aceasta e lucrarea pe care Dumnezeu o așteaptă din partea lor.

O demonstrare a principiilor creștine

Noi nu trebuie doar să publicăm teoria adevărului, ci să și prezentăm o ilustrare practică a lui în caracter și în viață. Instituțiile noastre de publicații trebuie să stea în fața lumii ca o întrupare a principiilor creștine. În instituțiile acestea, dacă se realizează planul lui Dumnezeu pentru ele, Domnul Hristos Însuși stă în fruntea forțelor lucrătoare. Îngeri sfinți supraveghează lucrarea din fiecare secțiune. Și tot ce se face în orice departament trebuie să poarte inscripția cerului și să se dea pe față superioritatea caracterului divin.

Dumnezeu a rânduit ca lucrarea Lui să fie prezentată lumii în linii sfinte și distincte. El dorește ca poporul Său să arate prin viața lor avantajele viețuirii creștine față de spiritul lumesc. Prin harul Său s-au luat toate măsurile în favoarea noastră ca să demonstrăm în toate ramurile lucrării noastre superioritatea principiilor cerului față de principiile lumii. Trebuie să arătăm că nivelul nostru de lucru este mai înalt decât al celorlalți. În toate lucrurile trebuie să manifestăm curăție de caracter, să arătăm că adevărul primit și ascultat face din cei care l-au primit fii și fiice ale lui Dumnezeu, copii ai Împăratului ceresc, și ca atare ei sunt cinstiți în tranzacțiile lor, credincioși, sinceri și drepecți atât în cele mărunte, cât și în lucrurile cele mari ale vieții.

În toată lucrarea noastră, până și în cea tehnică, Dumnezeu dorește să se manifeste desăvârșirea caracterului Său. Exactitatea, iscusința, îndemânarea, înțelepciunea și desăvârșirea pe care El le-a cerut la clădirea tabernacolului pământesc, El dorește să fie puse în tot ce se face în slujba Sa. Orice tranzacție în care intră slujitorii Săi trebuie să fie tot atât de curată și de scumpă înaintea Sa ca și aurul, tămâia și smirna pe care înțelepții din răsărit le-au adus Pruncului Mântuitor într-o credință sinceră și curată.

În felul acesta, în afacerile lor, urmașii Domnului Hristos trebuie să fie purtători de lumină în lume. Dumnezeu nu le cere să facă vreun efort ca să strălucească. El nu aprobă străduința mulțumirii de sine prin a da pe față o bunătate superioară. El dorește ca sufletul lor să fie pătruns de principiile cerești și apoi, când vin în contact cu lumea, să dea pe față lumina care este în ei. Cinstea, integritatea și credincioșia lor stăruitoare în fiecare act al vieții vor fi mijloace de a ilumina.

Împărăția lui Dumnezeu nu vine cu arătare din afară. Ea vine prin blândețea inspirației Cuvântului Său, prin lucrarea lăuntrică a Duhului Său, prin comuniunea sufletului cu El care este viața lui. Cea mai mare manifestare a puterii ei se vede în natura omenească adusă la desăvârșirea de caracter a Domnului Hristos.

O înfățișare de bogăție sau de rang înalt, arhitectură sau mobilier costisitor, nu sunt esențiale pentru înaintarea lucrării lui Dumnezeu; tot la fel nici realizările care câștigă aplauzele oamenilor și slujesc vanitatea. Risipa luminează, oricât de impunătoare, n-are nici o valoare la Dumnezeu.

Chiar dacă datoria noastră este de a căuta desăvârșirea în cele exterioare, trebuie totdeauna să ținem minte că ținta aceasta trebuie să nu fie totul. Ea trebuie să fie subordonată intereselor mai înalte. Mai presus de cele văzute și trecătoare, Dumnezeu apreciază cele nevăzute și veșnice. Primele au valoare numai dacă le exprimă pe celelalte. Cele mai alese obiecte de artă n-au nici o frumusețe care să se poată compara cu frumusețea de caracter care este rodul lucrării Duhului Sfânt în suflet.

Când Dumnezeu a dat lumii pe Fiul Său, a înzestrat ființele omenești cu bogății nepieritoare — bogății față de care bogățiile acumulate de oameni de la începutul lumii sunt nimic. Domnul Hristos a venit pe pământ și a stat înaintea copiilor oamenilor cu comoara iubirii veșnice, și aceasta este comoara pe care, prin legătura noastră cu El, trebuie să o primim, să o facem cunoscut și să o împărtășim și altora.

Instituțiile noastre vor da prestigiu lucrării lui Dumnezeu în măsura devoțiunii și a consacrării lucrătorilor — dând pe față puterea harului lui Hristos de a transforma viața. Noi trebuie să fim deosebiți de lume datorită faptului că Dumnezeu a pus sigiliul Său asupra noastră, datorită faptului că El descoperă în noi propriul Său caracter de iubire. Răscumpărătorul nostru ne acoperă cu neprihănirea Lui.

Când alege bărbați și femei pentru slujba Sa, Dumnezeu nu întreabă dacă ei posedă învățătură, elocvență sau bogăție lumească. El întreabă: „Umblă ei într-o așa umilință ca Eu să-i pot învăța calea Mea? Pot pune cuvintele Mele pe buzele lor? Mă vor reprezenta ei pe Mine?”

Dumnezeu poate folosi orice persoană numai în măsura în care poate pune Duhul Său în templul sufletului. Lucrarea pe care El o va accepta este lucrarea care reflectă

chipul Său. Urmașii Lui urmează să poarte, ca scrisoare a lor de acreditare în fața lumii, caracteristicile de neșters ale principiilor Lui nemuritoare.

Agenții misionare

Casele noastre de editură sunt centre rânduite de Dumnezeu și prin ele urmează să se săvârșească o lucrare a cărei mărime încă nu s-a realizat. Sunt direcții de lucru și de influență pe care ele aproape că nu le-au atins, la care Dumnezeu cere conlucrarea lor.

Pe măsură ce adevărul înaintea în câmpuri noi, planul lui Dumnezeu este ca lucrarea de înființare de noi centre să meargă fără încetare înainte. Pretutindeni în lume poporul Său urmează să înalțe monumente ale Sabatului Său — semnul dintre El și ei, că El este Acela care-i sfințește. În diferite puncte în țările misionare, trebuie să se înființeze case de editură. Pentru a întări lucrarea, pentru a fi centre de efort și influență, pentru a atrage atenția oamenilor, pentru a dezvolta talentele și capacitățile credincioșilor, pentru a unifica noile comunități, pentru a seconda eforturile lucrătorilor, oferindu-le posibilitatea de a comunica mai bine cu comunitățile și pentru o răspândire mai grabnică a soliei — toate acestea și multe alte considerații pledează în favoarea înființării de centre editoriale în câmpurile misionare.

Instituțiile noastre, existente deja, au privilegiul, ba chiar datoria, de a participa la această lucrare. Instituțiile acestea au fost întemeiate prin jertfire de sine. Ele au fost construite prin darurile cu jertfire de sine ale poporului lui Dumnezeu și prin munca neegoistă a slujitorilor Săi. Dumnezeu intenționează ca ele să manifeste același duh de jertfire de sine și să facă aceeași lucrare, ajutând la înființarea de noi centre în alte câmpuri.

Atât pentru instituții, cât și pentru persoane în mod individual, aceeași lege se dovedește a fi valabilă. Ele nu trebuie să devină egoiste. Atunci când o instituție s-a întemeiat bine și sporește în putere și influență, nu trebuie să tot caute să-și sporească mai mult avantajele. Atât cu privire la fiecare instituție, cât și cu privire la persoane în mod individual, este adevărat că noi primim pentru a da. Dumnezeu dă pentru ca noi să putem da. De îndată ce o instituție a ajuns să fie de sine stătătoare, ar trebui să caute să ajute alte instrumente ale lui Dumnezeu, care sunt într-o mai mare nevoie.

Aceasta este în armonie atât cu principiile Legii, cât și cu cele ale Evangheliei —

principii exemplificate în viața Domnului Hristos. Cea mai puternică dovadă a sincerității aderării noastre la Legea lui Dumnezeu și a mărturisirii noastre de credincioșie față de Mântuitorul nostru este iubirea neegoistă, jertfitoare de sine față de semenii noștri.

Este gloria Evangheliei că ea se întemeiază pe principiul refacerii în neamul omenesc decăzut a chipului dumnezeiesc printr-o constantă manifestare a bunătății. Dumnezeu va onora acest principiu oriunde se va manifesta.

Aceia care urmează exemplul Domnului Hristos de tăgăduire de sine pentru cauza adevărului fac o puternică impresie asupra lumii. Exemplul lor este convingător și molipsitor. Oamenii văd că există în mijlocul celor care se numesc poporul lui Dumnezeu acea credință care lucrează prin iubire și curăță sufletul de egoism. În viața acelor care ascultă de poruncile lui Dumnezeu, oamenii din lume văd dovada convingătoare că Legea lui Dumnezeu este o Lege a iubirii de Dumnezeu și de om.

Lucrarea lui Dumnezeu trebuie să fie totdeauna un semn al generozității Lui, iar în măsura în care semnul acesta se dă pe față în activitatea instituțiilor noastre, el va câștiga încrederea oamenilor și va aduce resurse pentru înaintarea Împărăției Sale. Domnul va retrage binecuvântarea Sa acolo unde interese egoiste sunt îngăduite în vreuna dintre ramurile lucrării; dar El va da bunuri în stăpânirea poporului Său pe întreaga față a pământului, dacă ei le vor folosi pentru înălțarea omenirii. Experiența vremurilor apostolice se va repeta cu noi atunci când vom accepta cu toată inima principiul bunătății lui Dumnezeu — și vom consimți ca în totul să ascultăm de îndemnul Duhului Sfânt.

Școală pentru lucrători

Instituțiile noastre ar trebui să fie instrumente pentru lucrare misionară, în cel mai înalt înțeles, iar adevărata lucrare misionară începe totdeauna cu cei mai apropiați. În fiecare instituție este de făcut lucrare misionară. De la director până la cel mai umil lucrător, toți trebuie să simtă o răspundere pentru cei neconvertiți din numărul lor. Ei trebuie să depună eforturi serioase pentru a-i aduce la Hristos. Ca rezultat al unui astfel de efort, mulți vor fi câștigați și vor deveni credincioși și sinceri în slujba lui Dumnezeu.

Atunci când casele de editură iau asupra lor o povară pentru câmpurile misionare,

ele vor vedea necesitatea de a se îngriji de o mai intensă și o mai perfectă educație a lucrătorilor lor. Ele își vor da seama de valoarea mijloacelor lor pentru această lucrare, și vor vedea nevoia de a califica lucrători, nu numai pentru a dezvolta lucrarea în propriul lor cuprins, dar și pentru a da ajutor eficient instituțiilor din câmpurile noi.

Dumnezeu intenționează ca editurile noastre să fie școli de educație pline de succes, atât în cele comerciale, cât și în cele spirituale. Directorii și lucrătorii să păstreze pururea în mintea lor faptul că Dumnezeu pretinde perfecțiune în toate câte sunt legate de serviciul Său. Toți cei care intră în instituțiile noastre pentru a primi o educație ar trebui să înțeleagă lucrul acesta. Să se dea tuturor ocazie de a câștiga cea mai mare eficiență cu putință. Să se familiarizeze cu diferitele ramuri ale lucrării, așa încât, dacă sunt chemați în alte câmpuri, să aibă o instruire în toate privințele și astfel să fie calificați să poarte diferite răspunderi.

Ucenicii să fie astfel învățați încât, după ce vor fi petrecut în instituție timpul necesar, să poată merge mai departe, pregătiți să se ocupe în mod inteligent de diferitele faze ale lucrării de tipărire, dând valoare lucrării lui Dumnezeu prin cea mai bună folosire a energiilor lor și fiind capabili să împărtășească și altora cunoștințele pe care le-au primit.

Toți lucrătorii ar trebui să fie pătrunși de faptul că ei trebuie să fie formați nu numai în probleme de afaceri, ci să fie calificați și să poarte răspunderi spirituale. Orice lucrător să fie pătruns de importanța legăturii personale cu Hristos, a unei experimentări personale a puterii Lui de a salva. Lucrătorii să fie educați ca și tinerii din școlile profeților. Mintea lor să fie modelată prin instrumentele rânduite de El. Toți ar trebui să fie învățați din Sfânta Scriptură, să fie înrădăcinați și întemeiați în adevăr, pentru ca să poată ține calea Domnului, să facă ce e bine și drept. Să se facă orice efort pentru a încuraja spiritul misionar. Lucrătorii să fie pătrunși de înțelegerea înaltului privilegiu oferit lor în această ultimă lucrare de mântuire, de a fi folosiți de Dumnezeu ca ajutoare ale Lui. Fiecare să fie învățat să lucreze pentru alții, prin lucrare practică pentru suflete în locul în care se găsește. Fiecare să se deprindă să cerceteze Cuvântul lui Dumnezeu pentru a afla în el învățătură cu privire la oricare ramură a lucrării misionare. Atunci, când li se face cunoscut Cuvântul Domnului, el le va îmbogăți mintea cu sugestii pentru a lucra în așa fel, încât să aducă lui Dumnezeu cele mai bune roade din toate părțile viei Sale.

Scopul lui Dumnezeu realizat

Domnul Hristos dorește ca prin plinătatea puterii Sale să întărească astfel pe poporul Său, încât prin ei întreaga lume să fie înconjurată de o atmosferă de har. Atunci când poporul Său se va preda din toată inima lui Dumnezeu, scopul acesta va fi realizat. Cuvântul Domnului pentru aceia care sunt în legătură cu instituțiile Lui este: „Curățiți-vă, voi care purtați vasele Domnului”. (Isaia 52, 11.) În toate instituțiile noastre, egoismul să facă loc iubirii neegoiste și muncii pentru suflete de aproape și de departe. Atunci uleiul sfânt se va revărsa în tuburile de aur, care se vor vărsa în vasele pregătite pentru a-l primi. Atunci viața lucrătorilor Domnului Hristos va fi într-adevăr o expunere a adevărilor Cuvântului Său.

Iubirea și temerea de Dumnezeu, simțământul bunătății Sale, a sfințeniei Lui, vor fi prezentate în fiecare instituție. O atmosferă de iubire și de pace va stăpâni fiecare secțiune. Orice cuvânt rostit și orice faptă săvârșită, vor avea o influență care corespunde influenței cerești. Hristos va locui în ființa omenească, iar ființa omenească va locui în Hristos. În toată lucrarea va apărea, nu caracterul omului pieritor, ci caracterul Dumnezeului Celui veșnic. Influența divină lăsată de îngerii sfinți va impresiona mintea celor care vin în contact cu lucrătorii; de la lucrătorii aceștia va porni o influență înmiresmată.

Când sunt chemați să meargă în câmpuri noi, lucrătorii astfel formați vor merge ca reprezentanți ai Mântuitorului, pregătiți să fie folositori în slujba Lui, capabili să împărtășească și altora, prin cuvânt și exemplu, cunoașterea adevărului prezent. Produsul excelent al caracterului realizat prin puterea divină va primi lumină și slavă din cer și va sta înaintea lumii ca un martor care arată către tronul viului Dumnezeu.

Atunci lucrarea va înainta solid și cu o îndoită putere. Lucrătorilor din toate ramurile de lucrare li se va da o pricepere nouă. Publicațiile trimise ca soli ai lui Dumnezeu vor purta emblema Celui Veșnic. Raze de lumină din sanctuarul de sus vor însoți adevărurile prețioase pe care ele le poartă. Ca niciodată mai înainte, ele vor avea putere să trezească în suflet o convingere despre păcat, să creeze o foame și o sete după neprihănire, să dea naștere la o vie dorință după lucrurile care nu vor trece niciodată. Oamenii vor afla despre împăcarea și despre neprihănirea veșnică pe care a adus-o Mesia prin jertfa Sa. Mulți vor fi aduși să se împărtășească de glorioasa libertate a fiilor lui Dumnezeu și vor sta împreună cu poporul lui Dumnezeu pentru a saluta apropiata

revenire în slavă și putere a Domnului și Mântuitorului nostru.

Capitolul 29

Literatura noastră denominațională

Puterea și eficiența lucrării noastre depind în mare măsură de caracterul literaturii ce iese din tiparnițele noastre. De aceea trebuie să se exercite multă grijă în alegerea și pregătirea materialului care trebuie să pornească în lume. E nevoie de cea mai mare luare aminte și de cel mai mare discernământ. Energiile noastre trebuie să fie îndreptate către publicarea unei literaturi curate, de calitate și cu un caracter înălțător. Revistele noastre trebuie să fie pline de adevăr și de un interes spiritual vital pentru oameni.

Dumnezeu ne-a pus în mână un stindard pe care stă scris: „Aici este răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus”. (Apocalipsa 14, 12.) Aceasta este o solie distinctă și despărțitoare — o solie care nu trebuie să dea sunete neclare. Ea trebuie să-i îndepărteze pe oameni de la puțurile crăpate care nu au apă și să-i ducă la Izvorul nesecat al apelor vieții.

Scopul publicațiilor noastre

Publicațiile noastre au de făcut o lucrare cât nu se poate mai sacră în a face clară, simplă și pe înțeles temelia spirituală a credinței noastre. Pretutindeni oamenii iau poziție; toți se adună fie sub stindardul adevărului și neprihănirii, fie sub stindardul puterilor apostaziate care se străduiesc să obțină supremația. În acest timp solia lui Dumnezeu pentru lume trebuie să fie prezentată cu atâta distincție și cu atâta putere, încât oamenii să fie aduși față către față, minte către minte și inimă către inimă, cu adevărul. Ei trebuie să fie aduși să vadă superioritatea lui față de numeroasele erori care se străduiesc să iasă la iveală, pentru a submina, dacă se poate, Cuvântul lui Dumnezeu pentru acest timp solemn.

Marele rol al publicațiilor noastre este acela de a înălța pe Dumnezeu, de a atrage atenția oamenilor la adevărurile vii ale Cuvântului Său. Dumnezeu ne invită să înălțăm nu propriul nostru stindard, nu stindardul acestei lumi, ci stindardul adevărului.

Numai când facem lucrul acesta mâna Lui, care dă prosperitate, poate să fie cu noi. Luați seama la modul cum a procedat Dumnezeu cu poporul Său în trecut.

Observați cum, atâta vreme cât purtau steagul Lui, El îi înălța în fața inamicilor lor. Dar când, din înălțare de sine, se îndepărtau de credincioșia și supunerea lor, când înălțau o putere și un principiu care Îi erau opuse, ei erau lăsați să-și atragă dezastru și înfrângere.

Luați seama la experiența lui Daniel. Când a fost chemat să stea înaintea Împăratului Nebucadnețar, Daniel nu a ezitat să recunoască izvorul înțelepciunii sale. Nu cumva credincioasa recunoaștere a lui Dumnezeu a îndepărtat influența pe care o avea Daniel la curtea împărătească? Nicidecum; acesta era secretul puterii lui; aceasta l-a făcut să capete trecere înaintea cârmuitorului Babilonului. În Numele lui Dumnezeu, Daniel a făcut cunoscut împăratului solia cerească de lămurire, avertizare și muștrare și n-a fost respins. Lucrătorii lui Dumnezeu de azi trebuie să citească mărturia fermă și curajoasă a lui Daniel și să-i urmeze exemplul.

Niciodată omul nu dă pe față mai multă nebunie, decât atunci când caută să-și asigure acceptarea și recunoașterea lumii, sacrificând în oricare măsură ascultarea și onoarea datorate lui Dumnezeu. Atunci când ne așezăm în situația în care Dumnezeu nu poate conlucra cu noi, puterea noastră se va vedea că este slăbiciune. Tot ce se face în direcția refacerii chipului lui Dumnezeu în om se face datorită faptului că Dumnezeu este eficiența lucrătorului. Numai puterea Lui e în stare să refacă corpul, să dea energie minții, să reînnoiască sufletul. În lucrarea noastră de publicații, ca și în orice altă ramură a lucrării sau viețuirii creștine, se va demonstra cât de adevărate sunt cuvintele Domnului Hristos: „... despărțiți de Mine nu puteți face nimic”. (Ioan 15, 5.)

Dumnezeu le-a dat oamenilor principii nepieritoare, în fața cărora se va pleca odată orice putere omenească. El ne invită să prezentăm lumii, prin cuvânt și exemplu, o demonstrare a acestor principii. Pentru aceia care Îl onorează printr-o aderare credincioasă la Cuvântul Său, rezultatul va fi glorios. Înseamnă mult să stai alături de principiile care vor dăinui în veacurile veșnice.

Lucrătorii au nevoie de o experiență personală

Redactorii publicațiilor noastre, profesorii școlilor noastre, președinții conferințelor noastre, toți au nevoie să bea din apele limpezi ale râului vieții. Toți au nevoie să înțeleagă pe deplin cuvintele Domnului nostru rostite către femeia samariteană: „Dacă ai fi cunoscut tu darul lui Dumnezeu, și Cine este Cel ce-ți zice: «Dă-Mi să beau!», tu singură ai fi cerut să bei și El ți-ar fi dat apă vie”.... „Oricui va bea

din apa pe care i-o voi da Eu, în veac nu-i va fi sete; ba încă apa, pe care i-o voi da Eu, se va preface în el într-un izvor de apă, care va țâșni în viața veșnică”. (Ioan 4, 10-14.)

Lucrarea lui Dumnezeu trebuie să fie deosebită de treburile obișnuite ale vieții. El zice: „Îmi voi întinde mâna împotriva ta, îți voi topi zgura, cum o topește leșia, toate particulele de plumb le voi depărta din tine. Voi face iarăși pe judecătorii tăi ca odinioară și pe sfetnicii tăi ca la început. După aceea, vei fi numită cetatea neprihănită, cetatea credincioasă. Sionul va fi mântuit prin judecată, și cei ce se vor întoarce la Dumnezeu în el, vor fi mântuiți prin dreptate”. (Isaia 1, 25-27.) Cuvintele acestea sunt pline de însemnătate. Ele au învățătură pentru toți cei care ocupă scaunul de redactor.

Cuvintele lui Moise au o profundă însemnătate. „Fiii lui Aaron, Nadab și Abihu, și-au luat fiecare cădelnița, au pus foc în ea și au pus tămâie pe foc; și au adus înaintea Domnului foc străin, lucru pe care El nu li-l poruncise. Atunci a ieșit un foc dinaintea Domnului, i-a mistuit și au murit înaintea Domnului. Moise a zis lui Aaron: «Aceasta este ce a spus Domnul, când a zis: Voi fi sfințit de cei ce se apropie de Mine, și voi fi proslăvit în fața întregului popor»”. (Leviticul 10, 1-3.) Aceasta cuprinde o învățătură pentru toți aceia care se ocupă de materialul care iese din instituțiile noastre de publicații. Cele sfinte nu trebuie să fie amestecate cu cele de rând. Revistele care au o răspundere atât de largă ar trebui să cuprindă învățături mult mai prețioase decât acelea care apar în publicațiile obișnuite ale vremii. „Pentru ce să amestecați paie cu grâul?” Avem nevoie de grâu curat, bine vânturat.

„Așa mi-a vorbit Domnul când m-a apucat mâna Lui, și m-a înștiințat să nu umblu pe calea poporului acestuia: «Nu numiți uneltire tot ce numește poporul acesta uneltire; și nu vă temeți de ce se teme el, nici nu vă speriați! Sfințiți însă pe Domnul oștirilor. De el să vă temeți și să vă înfricoșați».... „Învelește această mărturisire, pecetluiește această descoperire, între ucenicii Mei”.... „La lege și la mărturie! Căci dacă nu vor vorbi așa, nu vor mai răsări zorile pentru poporul acesta”. (Isaia 8, 11-20.)

Atrag atenția tuturor lucrătorilor noștri la capitolul al șaselea din Isaia. Citiți experiența profetului lui Dumnezeu când L-a văzut pe Domnul „șezând pe un scaun de domnie foarte înalt, și poalele mantiei Lui umpleau Templul.... Atunci am zis: «Vai de mine! Sunt pierdut, căci sunt un om cu buze necurate, locuiesc în mijlocul unui popor tot cu buze necurate, și am văzut cu ochii mei pe Împăratul, Domnul oștirilor!» Dar unul din serafimi a zburat spre mine cu un cărbune aprins în mână, pe care-l luase cu cleștele

de pe altar. Mi-a atins gura cu el, și a zis: «Iată, atingându-se cărbunele acesta de buzele tale, nelegiuirea ta este depărtată și păcatul tău este ispășit!» Am auzit glasul Domnului întrebând: «Pe cine să trimit și cine va merge pentru noi?» Eu am răspuns: «Iată-mă, trimite-mă!» (Isaia 6, 1-8.)

Aceasta este experiența de care au nevoie aceia care lucrează în instituțiile noastre. Există primejdia ca ei să nu mențină o legătură vie cu Dumnezeu, să nu fie sfințiți prin adevăr. În felul acesta ei pierd simțământul puterii adevărului, pierd iscusința de a face deosebire între cele sfinte și cele de rând.

Iubiții mei frați din locuri de răspundere, fie ca Domnul nu numai să vă ungă ochii pentru ca să puteți vedea, dar și să toarne în inima voastră uleiul sfânt din cele două ramuri ale măslinului care curge prin țevile de aur în rezervorul de aur care alimentează candelarele sanctuarului. Fie ca El „să vă dea un duh de înțelepciune și de descoperire, în cunoașterea Lui, și să vă lumineze ochii inimii, ca să pricepeți care este nădejdea chemării Lui ... și care este față de noi, credincioșii, nemărginita mărime a puterii Sale”. (Efeseni 1, 17-19.)

Ca buni gospodari, dați hrană la timp celor din casa lui Dumnezeu. Prezentați oamenilor adevărul. Lucrați deschis în fața întregului univers. Nu avem timp de pierdut — nici măcar o clipă. În curând vom avea de dat piept cu evenimente importante și vom avea nevoie să fim ascunși în crăpătura stâncii, ca să-L putem vedea pe Isus și să fim înviorați prin Spiritul Său cel Sfânt.

Material de publicat

Revistele noastre periodice trebuie să publice material serios și plin de viață. Fiecare articol să fie plin de gânduri practice, înălțătoare, înnobilitoare, gânduri care vor da cititorului ajutor, lumină și tărie. Religia din familie, sfințenia din familie trebuie să fie onorate acum mai mult ca oricând. Dacă un popor a avut nevoie vreodată să umble înaintea lui Dumnezeu ca Enoh, adventiștii de ziua a șaptea au nevoie să facă lucrul acesta acum, dovedind sinceritatea lor prin cuvinte curate, neamestecate, pline de simpatie, duioșie și iubire.

Sunt timpuri când se cer cuvinte de reprobare și muștrare. Cei care s-au îndepărtat de pe drumul bun trebuie să fie treziți pentru a vedea primejdia. Trebuie să se dea o

solie care să-i trezească din letargia care le-a cuprins simțurile. Trebuie să aibă loc o înnoire morală, altfel, sufletele vor pieri în păcatele lor. Solia adevărului, ca o sabie ascuțită cu două tăișuri, să-și taie drum la inimă. Faceți apeluri care să-i trezească pe cei nepăsători și să aducă înapoi la Dumnezeu mințile zăpăcite și rătăcite.

Atenția oamenilor trebuie captivată. Solia noastră este fie o mireasmă de viață spre viață, fie de moarte spre moarte. Destinele sufletelor sunt în cumpănă. Mulțimi sunt în valea hotărârii. Un glas trebuie să fie auzit strigând: „Dacă Domnul este Dumnezeu, urmați-L pe El; dacă este Baal, atunci urmați-l pe el”. (1 Împărați 18, 21.)

În același timp, în nici o împrejurare să nu fie îngăduit ceva ce ar mirosi a duh aspru și învinuitor. Revistele noastre să nu cuprindă atacuri aspre, critici înverșunate sau sarcasm înțepător. Satana aproape a izbutit să alunge din lume adevărul lui Dumnezeu și este încântat când cei care se declară susținătorii lui dovedesc că nu sunt sub influența adevărului care împlânzește și sfințește sufletul.

Cei care scriu pentru revistele noastre ar trebui să se ocupe cât mai puțin cu puțință de obiecțiunile și argumentele oponentilor. În toată lucrarea noastră, noi trebuie să întâmpinăm falsitatea cu adevărul. Puneți adevărul în locul oricăror aluzii, referiri sau insulte personale. Lucrați numai cu moneda cerului. Folosiți numai ceea ce poartă chipul și inscripția lui Dumnezeu. Prezentați cu putere adevărul nou și convingător, pentru a submina și îndepărta eroarea.

Dumnezeu dorește ca noi să fim totdeauna calmi și răbdători. Oricare ar fi calea pe care ar lua-o alții, noi trebuie să-L reprezentăm pe Hristos, procedând așa cum ar proceda El în împrejurări asemănătoare. Puterea Mântuitorului nostru nu constă dintr-un șir de cuvinte aspre. Ceea ce L-a făcut pe El un câștigător de inimi au fost bunătatea și spiritul lui neegoist și nearogant. Taina succesului nostru stă în manifestarea aceluiași duh.

Unitate

Aceia care vorbesc poporului prin publicațiile noastre periodice ar trebui să păstreze unitatea între ei. Nimic ce miroase a disensiune nu ar trebui să se găsească în publicațiile noastre. Satana caută mereu să producă disensiune, căci el știe bine că prin mijlocul acesta poate să împiedice cu cel mai mare succes lucrarea lui Dumnezeu. Noi

nu trebuie să dăm loc uneltirilor lui. Rugăciunea Domnului Hristos pentru ucenicii Săi a fost: „Ca toți să fie una, cum Tu, Tată, ești în Mine, și Eu în Tine; ca și ei să fie una în Noi, pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis”. (Ioan 17, 21.) Toți lucrătorii sinceri pentru Dumnezeu vor lucra în armonie cu rugăciunea aceasta. În eforturile lor de a face să înainteze lucrarea, toți vor manifesta acea unitate de simțire și purtare care va arăta că ei sunt martori ai lui Dumnezeu, că se iubesc unii pe alții. Față de o lume care este fărâmițată prin discordie și ceartă, iubirea și unirea lor vor mărturisi despre legătura lor cu cerul. Aceasta constituie dovada convingătoare a caracterului divin al misiunii lor.

Subiecte din experiențe

Redactorii revistelor noastre au nevoie de conlucrarea lucrătorilor noștri din câmp și a poporului nostru de aproape și de departe. În revistele noastre ar trebui să fie comunicări de la lucrătorii noștri din toate părțile lumii — articole care prezintă experiențe vii. Nu avem nevoie de povestiri închipuite; dar în viața de toate zilele sunt experiențe reale care, dacă sunt povestite în articole, și în cuvinte simple, ar fi mult mai fascinante decât povestirile închipuite, și în același timp ele sunt un neprețuit ajutor pentru experiența creștină și pentru lucrarea misionară practică. Noi avem nevoie de adevăr, de adevăr solid, de la bărbați, femei și tineri consacrați.

Voi, care Îl iubiți pe Dumnezeu, ale căror minți sunt încărcate cu teme prețioase din experiența vieții și cu realitățile vii ale vieții veșnice, aprindeți flacăra iubirii și luminii în inima poporului lui Dumnezeu. Ajutați-i să se ocupe de problemele vieții.

Articolele care merg la mii de cititori ar trebui să dea pe față curăție, înălțare și sfințire a corpului, sufletului și spiritului din partea scriitorilor. Pana ar trebui să fie folosită sub controlul Duhului Sfânt, ca un mijloc de a semăna semințe pentru viață veșnică. Spațiul din revistele noastre să fie ocupat cu un material de o adevărată valoare. Îngrămădiți subiecte pline de interese veșnice. Dumnezeu ne cheamă pe munte să vorbim cu El, iar când prin credință Îl privim pe El, care este nevăzut, cuvintele noastre ajung cu adevărat o mireasmă de viață spre viață.

Solii pentru acest timp

Trebuie să aibă mai mult de învățat, de scris și de publicat cu privire la lucrurile acelea care au să se împlinescă astăzi și care privesc bunăstarea veșnică a sufletelor.

Dați hrană la timp celor bătrâni și celor tineri, sfinților și păcătoșilor. Tot ce se poate spune pentru a trezi biserica din somnolența ei să fie prezentat fără întârziere. Să nu se piardă timpul stăruind asupra lucrurilor care nu sunt esențiale și care nu au legătură cu nevoile prezente ale poporului. Citiți primele trei versete din Apocalipsa, și vedeți ce lucrare revine acelora care pretind a crede Cuvântul lui Dumnezeu:

„Descoperirea lui Isus Hristos, pe care I-a dat-o Dumnezeu, ca să arate robilor Săi lucrurile care au să se întâmple în curând. Și le-a făcut-o cunoscut trimițând prin îngerul Său la robul Său Ioan, care a mărturisit despre Cuvântul lui Dumnezeu și despre mărturia lui Isus Hristos și a spus tot ce a văzut. Ferice de cine citește, și de cei ce ascultă cuvintele acestei proorocii, și păzesc lucrurile scrise în ea! Căci vremea este aproape!” (Apocalipsa 1, 1-3.)

Publicarea de cărți

Să se consacre mai mult timp pentru publicarea și răspândirea de cărți care conțin adevărul prezent. Atrageți atenția la cărțile care se ocupă de credința și evlavia practică și la acelea care se ocupă de cuvântul profetic. Oamenii trebuie să fie educați să citească cuvântul temeinic al profetiei în lumina descoperirilor vii. Ei au nevoie să știe că semnele timpului se împlinesc.

Numai Dumnezeu este Acela care poate încununa cu succes pregătirea și răspândirea publicațiilor noastre. Dacă în credință păstrăm principiile Sale, El va conlucra cu noi la plasarea cărților în mâinile acelora cărora le vor fi de folos. Trebuie să ne rugăm pentru Duhul Sfânt, să ne încredem și să credem în El. Rugăciunea umilă și fierbinte va contribui mai mult la promovarea răspândirii cărților noastre decât toată ornamentarea costisitoare din lume.

Dumnezeu a pus la dispoziția oamenilor resurse mari și grandioase, iar activitatea instrumentelor omenești se va desfășura în modul cel mai simplu. Învățătorul divin zice: „Numai Duhul Meu este competent să învețe și să convingă de păcat. Cele exterioare fac numai o impresie trecătoare asupra minții. Eu voi așeza adevărul în conștiință, iar oamenii trebuie să fie martorii Mei, susținând în toată lumea cerințele Mele asupra timpului, banilor și intelectului omului. Toate acestea le-am cumpărat pe crucea de pe Golgota. Folosiți talanții Mei încredințați pentru a proclama adevărul în simplitatea lui. Evanghelia să fie trimisă în toate părțile lumii, trezind sufletele împovărate să întrebe:

«Ce să fac pentru a fi mântuit?»»

Prețuri

Revistele noastre au fost oferite pentru un scurt timp cu titlu de încercare la un preț foarte redus; dar lucrul acesta nu a putut realiza obiectivul urmărit, de a asigura mulți abonați permanenți. Eforturile acestea s-au făcut cu cheltuieli considerabile, adesea cu pierdere, și cu cele mai bune motive, dar, dacă nu s-ar fi făcut nici o reducere de preț, s-ar fi obținut un număr mai mare de abonați permanenți.

S-au făcut planuri pentru scăderea prețurilor cărților noastre, fără a face o schimbare corespunzătoare în costul de fabricație. Aceasta este o eroare. Lucrarea ar trebui să fie făcută pe baza rentabilității. Prețul cărților să nu fie scăzut prin daruri speciale, care pot fi numite amăgiri sau mituiri. Dumnezeu nu aprobă metodele acestea.

Există cereri pentru cărți cu preț redus, iar cererile acestea trebuie să fie satisfăcute. Dar planul cel bun este de a scădea costul de fabricație.

În câmpuri noi, printre popoarele ignorante sau numai în parte civilizate, e mare nevoie de cărți mici, prezentând adevărul într-un limbaj simplu, cu ilustrate din belșug. Cărțile acestea trebuie să fie vândute la un preț redus, iar ilustrațiile trebuie, în mod natural, să fie necostisitoare.

Traduceri

Ar trebui să se facă un efort mult mai mare pentru a extinde circulația literaturii noastre în toate părțile lumii. Avertizarea trebuie să fie dată în toate țările și la toate popoarele. Cărțile noastre trebuie să fie traduse și publicate în multe limbi diferite. Ar trebui să multiplicăm publicațiile asupra credinței noastre în limbile engleză, germană, franceză, daneză, norvegiană, suedeză, spaniolă, italiană, portugheză și în multe alte limbi; și oameni de diferite naționalități ar trebui să fie luminați și educați, ca și ei să se poată atașa la lucrarea aceasta.

Casele noastre de editură să facă tot ce stă în puterea lor pentru a răspândi în lume lumina cerească. Pe toate căile cu putință să se atragă atenția oamenilor din orice națiune și de orice limbă la lucrurile acelea care vor îndruma mintea lor la Cartea

Cărților.

Trebuie să se exercite mare grijă la alegerea membrilor comitetului de lectură a cărților. Oamenii care urmează să hotărască asupra cărților oferite spre publicare ar trebui să fie puțini și bine aleși. Numai persoane care au o cunoaștere experimentală a ceea ce înseamnă lucrare de autor sunt calificate să activeze în această lucrare. Ar trebui să fie alese numai persoane a căror inimă este sub controlul Duhului lui Dumnezeu. Ei ar trebui să fie oameni ai rugăciunii, oameni care nu înalță eul, dar care Îl iubesc pe Dumnezeu și se tem de El și care respectă pe frații lor. Numai aceia care, neîncrezându-se în ei înșiși, sunt conduși de înțelepciunea divină sunt competenți să ocupe această importantă poziție.

Capitolul 30

Lucrarea comercială

Domnul a dat instrucțiuni ca editurile noastre să fie înființate pentru a face cunoscut adevărul prezent și pentru încheierea de tranzacții de diferite feluri în cadrul lucrării acesteia. În același timp, ele trebuie să se păstreze în legătură cu lumea, pentru ca adevărul să poată fi ca o lumânare așezată în sfeșnic, pentru a da lumină tuturor celor din casă. În providența lui Dumnezeu, Daniel și tovarășii lui au fost puși în legătură cu oamenii cei mari ai Babilonului, pentru ca oamenii aceștia să poată face cunoștință cu religia evreilor și să știe că Dumnezeu stăpânește peste toate împărățiile. În Babilon, Daniel a fost așezat în poziția cea mai încercată; dar în timp ce-și îndeplinea cu credincioșie obligațiile ca bărbat de stat, a refuzat hotărât să se angajeze în orice lucrare care ar fi militat împotriva lui Dumnezeu. Purtarea aceasta a provocat discuție și în felul acesta Domnul a adus credința lui Daniel în atenția împăratului Babilonului. Dumnezeu avea lumină pentru Nebucadnețar și prin Daniel au fost prezentate împăratului cele proorocite în profețiile cu privire la Babilon și la alte împărății. Prin interpretarea visului lui Nebucadnețar, Iehova a fost înălțat ca fiind mai puternic decât cârmuitorii pământești. În felul acesta, prin credincioșia lui Daniel, Dumnezeu a fost onorat. În același fel Domnul dorește ca editurile noastre să mărturisească pentru El.

Ocazii în lucrarea comercială

Unul dintre mijloacele prin care instituțiile acestea sunt aduse în contact cu lumea se află în lucrarea comercială. În felul acesta se deschide o ușă pentru a face cunoscută lumina adevărului.

Lucrătorii pot gândi că fac doar niște treburi lumești, când de fapt sunt angajați chiar în lucrarea aceea care va ridica întrebări cu privire la credința și principiile pe care ei le susțin. Dacă au spiritul cuvenit, vor fi în stare să spună cuvinte la timp potrivit. Dacă lumina adevărului și iubirii cerești este în ei, ea nu va face decât să lumineze în afară. Însuși felul în care ei conduc afacerile va da pe față că sunt la lucru principii divine. Cu privire la lucrători, la meseriașii noștri, se poate spune ca și cu privire la cineva de pe vremuri: „L-am umplut cu Duhul lui Dumnezeu, i-am dat un duh de înțelepciune, pricepere și știință pentru tot felul de lucrări”. (Exod 31, 3.)

Să nu ocupe primul loc

În nici un caz instituțiile tipografice să nu se dedice în principal lucrării comerciale. Când lucrării acesteia i se dă locul cel dintâi, cei ce sunt în legătură cu casele noastre de editură pierd din vedere scopul pentru care ele au fost înființate și lucrul lor scade în valoare.

E primejdios ca administratorii a căror putere de înțelegere spirituală este pervertită să se lege prin contracte ca să publice materiale îndoielnice numai de dragul câștigului. Ca rezultat al contractării unei astfel de lucrări, se pierde din vedere scopul înființării lucrării de tipărire, iar instituțiile sunt privite așa cum ar fi oricare altă întreprindere comercială. În felul acesta, Dumnezeu e dezonorat.

În unele din casele noastre de editură, activitatea aceasta comercială necesită o continuă sporire a mașinilor și a altor facilități. Cheltuiala care se cere în felul acesta aduce o grea povară asupra veniturilor instituției, iar o dată cu marea cantitate de lucru se cere nu numai sporirea uneltelor, dar și a numărului de lucrători care nu vor putea fi conduși cum se cuvine.

Se pretinde că activitatea comercială este un beneficiu financiar pentru instituție. Dar Cineva cu autoritate a făcut o estimare corectă a costului acestui fel de lucru la principalele noastre case de editură. El a prezentat bilanțul adevărat, arătând că pierderea întrece profitul. El a arătat că lucrul acesta face ca lucrătorii să fie într-o neîncetată goană. În atmosfera de grabă, zgomot și atitudine lumească, adevărata evlavie și pietate se sting.

Nu e necesar ca activitatea comercială să înceteze cu totul la casele noastre de editură, deoarece aceasta ar închide ușa față de razele de lumină care s-ar putea transmite lumii. Iar legătura cu alte întreprinderi din afară nu trebuie să fie mai dăunătoare pentru lucrători de cum a fost lucrarea lui Daniel, ca bărbat de stat, care nu l-a îndepărtat de credința și principiile lui. Dar ori de câte ori se constată că împiedică spiritualitatea instituției, lucrul cu cei din afară să fie exclus. Întăriți lucrarea care reprezintă adevărul. Aceasta să fie totdeauna pe locul dintâi, iar activitatea comercială pe locul al doilea. Misiunea noastră este de a da lumii o solie de avertizare și de har.

Prețuri

În străduința de a asigura clientelă din afară pentru a ușura casele de editură de greutate financiare, prețurile au fost fixate atât de jos, încât lucrul nu aduce nici un profit. Aceia care se laudă că au un câștig n-au ținut socoteală strictă de orice cheltuială. Nu scădeți prețurile ca să obțineți o lucrare. Luați numai lucrări care vor da un profit bun.

În același timp, în tranzacțiile noastre n-ar trebui să fie nici umbră de egoism și de înșelăciune. Nimeni să nu se folosească de neștiința sau de nevoia cuiva, cerând prețuri exorbitante pentru lucrul făcut sau pentru lucrurile vândute. Va fi o puternică ispită aceea de a se abate de la calea cea dreaptă; vor fi nenumărate argumente în favoarea conformării la obiceiuri și adoptării de practici care sunt în realitate necinstite. Unii susțin că, atunci când ai de a face cu oameni hrăpăreți, trebuie să te conformezi obiceiului, că, dacă s-ar menține stricta integritate, nu ar mai putea continua afacerile și să-și asigure traiul. Unde este credința noastră în Dumnezeu? El ne consideră fii și fiice ale Lui cu condiția să ieșim din lume și să fim deosebiți, să nu atingem ce e necurat. Atât instituțiilor Lui, cât și creștinilor în parte le sunt adresate cuvintele: „Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui”, iar făgăduința Lui asigură că toate cele necesare pentru viața aceasta vor fi adăugate. Să se înscrie în conștiință așa cum s-ar scrie cu un priboi de fier într-o stâncă, faptul că adevăratul succes, fie pentru viața aceasta, fie pentru viața viitoare, poate fi asigurat prin aderare credincioasă la principiile veșnice a ceea ce este drept.

Literatură demoralizatoare

Când editurile noastre au o cantitate mare de activitate comercială, există o mare primejdie ca să se tipărească o anumite categorie nedorită de literatură. Odată, când mi-au fost aduse în atenție lucrurile acestea, Călăuza mea a întrebat pe cineva care ocupa un loc de răspundere la una din instituțiile noastre de editură: „Cât primiți ca plată pentru această lucrare?” Cifrele au fost puse înaintea Lui. El a zis: „Suma aceasta e prea mică. Dacă faceți mai departe afaceri în felul acesta, veți avea pierderi. Dar chiar dacă primiți o sumă mult mai mare, categoria aceasta de literatură nu poate fi tipărită decât cu o mare pagubă. Influența asupra lucrătorilor este demoralizatoare. Toate soliile pe care li le va trimite Dumnezeu, prezentându-le sfințenia lucrării, sunt neutralizate de acțiunea voastră, consimțind să tipărească un astfel de material”.

Lumea este inundată de cărți care mai bine ar fi arse decât răspândite. Cărți despre luptele cu pieile roșii și despre subiecte asemănătoare, publicate și răspândite cu scopul de a face bani, mai bine nu ar fi citite. În cărți de felul acesta este o fascinație satanică. Relatarea deprimantă a crimelor și atrocităților are o putere de vrajă asupra multor tineri, trezind în ei dorința de a ajunge să fie cunoscuți prin cele mai nelegiuite fapte. Sunt multe lucrări cu caracter strict istoric, a căror influență e numai cu puțin mai bună. Enormitățile, cruzimile, practicile desfrânate, zugrăvite în scrierile acestea, au acționat ca fermenți în multe minți, ducând la comiterea unor acte similare. Cărți care descriu practicile satanice ale ființelor omenești fac publicitate faptelor rele. Nu este necesar ca amănuntele oribile ale crimelor și mizeriei să fie re trăite și nimeni din cei care cred adevărul pentru timpul acesta nu ar trebui să participe la perpetuarea amintirii lor.

Povestirile amoroase și istorisirile frivole și excitante alcătuiesc o altă categorie de cărți care sunt un blestem pentru oricare cititor. Autorul poate adăuga o bună moralitate și poate infiltra prin toată lucrarea sentimente religioase; dar în cele mai multe cazuri Satana e doar îmbrăcat în veșminte îngerești, ca să înșele și să zăpăcească mai cu succes. Cititorii de povestiri excitante și frivole devin nedestoinici pentru datoriile care le stau în față. Ei trăiesc o viață ireală și n-au nici o dorință de a cerceta Scripturile și de a se hrăni cu mana cerească. Minte este debilitată și își pierde puterea de a contempla marile probleme ale datoriei și ale destinului.

Am fost instruită că tineretul este expus la cea mai mare primejdie de pe urma lecturii necorespunzătoare. Satana îi conduce fără încetare atât pe tineri, cât și pe cei maturi, fermecându-i cu povestiri fără valoare. Dacă s-ar putea ca o mare parte din cărțile publicate să fie arse, s-ar opri pe loc o plagă care face o îngrozitoare lucrare, debilitând mintea și corupând inima. Nimeni nu e atât de întărit în principiile drepte, încât să nu se teamă de ispită. Tot acest gunoi ar trebui în mod hotărât lepădat.

Noi nu avem îngăduința de la Domnul să ne angajăm nici în tipărirea și nici în vânzarea unor astfel de publicații, deoarece ele sunt mijlocul prin care sunt distruse multe suflete. Știu despre ce scriu, deoarece lucrul aceasta mi-a fost descoperit. Aceia care cred solia pentru acest timp să nu se angajeze într-o astfel de lucrare, cu gândul să facă bani. Domnul va lovi cu uscăciune mijloacele obținute în felul acesta. El va risipi mai mult decât s-a adunat.

Mai este o categorie de literatură, mai stricătoare ca lepra, mai omorătoare ca plăgile Egiptului, față de care editurile noastre trebuie să se ferească fără încetare. Acceptând activitatea comercială, să se ferească de a fi cumva admise în instituțiile noastre materiale care prezintă însăși știința lui Satana. Lucrări care prezintă teoriile distrugătoare de suflet ale hipnotismului, spiritismului și ale romanismului (catolicismului) sau ale altor taine ale nelegiurii să nu găsească loc în casele noastre de editură.

Personalul să nu umble cu nimic ce ar putea semăna chiar și numai o sămânță de îndoială cu privire la autoritatea sau puritatea Scripturilor. Sub nici un motiv să nu fie prezentate tineretului, a cărui minte este ageră în a prinde tot ce e nou, sentimente de necredință. Chiar dacă s-ar plăti prețurile cele mai mari, astfel de lucrări ar fi publicate numai cu pierderi.

A îngădui ca materiale de soiul acesta să treacă prin instituțiile noastre înseamnă a pune în mâna angajaților și a prezenta lumii roadele pomului oprit. Înseamnă a-l invita pe Satana să intre, cu știința lui vrăjitorească, să-și infiltreze principiile chiar în instituțiile care sunt rânduite pentru înaintarea sfintei lucrări a lui Dumnezeu. A publica materiale de un astfel de caracter ar însemna să încărcăm armele vrăjmașului, să i le punem în mână, ca să fie folosite împotriva adevărului.

Credeți voi că Isus ar sta în editură pentru a lucra prin minți omenești cu ajutorul îngerilor Săi slujitori; credeți voi că El va face adevărul care vine de la mașinile de tipărit o putere pentru a avertiza lumea, dacă i se îngăduie lui Satana să pervertească mintea lucrătorilor chiar din cadrul instituției? Poate însoți binecuvântarea lui Dumnezeu publicațiile care ies de la mașinile de tipărit, când de la aceleași mașini pornește erezia și înșelăciunea satanică? „Oare din aceeași vână a izvorului țâșnește și apă dulce și apă amară?” Iacov 3, 11.

Administratorii instituțiilor noastre trebuie să-și dea seama că, acceptând locul pe care-l ocupă, ei devin răspunzători de hrana mintală dată lucrătorilor în timp ce sunt în instituție. Ei sunt răspunzători de caracterul materialului care pleacă din tiparnițele noastre. Ei vor avea să dea socoteală de influența exercitată de introducerea unor materiale care întinează instituția, îmbolnăvește pe lucrători sau duc lumea în rătăcire.

Dacă unor astfel de materiale li se îngăduie un loc în instituțiile noastre, se va vedea că puterea subtilă a ideilor satanice nu e îndepărtată ușor. Dacă i se îngăduie ispititorului să-și semene semințele sale rele, acestea vor încolți și vor rodi. Va fi o recoltă pe care el o va strânge chiar în instituțiile înființate cu fondurile poporului lui Dumnezeu pentru înaintarea lucrării Lui. Și în loc să trimită în lume lucrători creștini, se va trimite o grupă de necredincioși îndoctrinați.

În privința aceasta, nu numai administratorii sunt răspunzători, ci și personalul. Am un cuvânt de spus lucrătorilor din oricare editură înființată în mijlocul nostru: Dacă Îl iubiți pe Dumnezeu și vă temeți de El, refuzați să aveți de-a face cu acea știință împotriva căreia Dumnezeu l-a avertizat pe Adam. Zețarii să refuze să culeagă chiar și numai un rând de felul acesta. Corectorii să refuze să citească, mașiniștii să tipărească și legătorii să le lege. Dacă sunteți invitați să manipulați astfel de materiale, convocați o adunare a lucrătorilor din instituție, pentru a se clarifica ce înseamnă astfel de lucruri. Cei de la conducerea instituției poate vor spune că voi nu purtați răspunderea, că administratorii trebuie să se ocupe de lucrurile acestea. Dar și voi purtați răspunderea — răspundere pentru folosirea ochilor voștri, a mâinilor voastre, a minții voastre. Acestea v-au fost încredințate de Dumnezeu spre a fi folosite pentru El, nu pentru a fi puse în slujba lui Satana.

Când în casele noastre de editură se tipăresc materiale care conțin erori împotriva lucrării lui Dumnezeu, Dumnezeu îi consideră răspunzători nu numai pe aceia care îngăduie ca Satana să întindă o cursă pentru suflete, dar și pe aceia care dau ajutor în lucrarea de ispitire.

Frații mei din locuri de răspundere, feriți-vă de a înhăma pe lucrătorii voștri la carul superstiției și al ereziei. Instituțiile rânduite de Dumnezeu pentru a răspândi adevărul dătător de viață să nu fie făcute o agenție pentru difuzarea erorilor distrugătoare de suflet.

Casele noastre de editură, de la cea mai mică până la cea mai mare, să refuze să tipărească chiar și un rând din acest material extrem de dăunător. Să fie înțeles de toți aceia cu care avem de a face că este exclusă din toate instituțiile noastre literatura care conține știința lui Satana.

Noi nu suntem aduși în legătură cu lumea ca să fim influențați de falsitățile lumii,

ci pentru ca, în calitate de instrumente ale lui Dumnezeu, să influențăm lumea cu adevărurile Lui.

Capitolul 31

Casele de editură în câmpurile misionare

Este mult de făcut în privința înființării de centre pentru lucrarea noastră în câmpuri noi. Ar trebui să fie înființate oficii de publicații în multe locuri. În legătură cu școlile noastre misionare, ar trebui să fie mijloace pentru tipărit și pentru formare de lucrători în direcția aceasta. Acolo unde se află la învățătură persoane de diferite naționalități, vorbind limbi diferite, fiecare ar trebui să învețe să tipărească în propria sa limbă, precum și să traducă din limba engleză în limba aceea. Iar în timp ce el învață limba engleză, ar trebui să predea limba sa elevilor de limbă engleză care ar avea nevoie să și-o însușească. În felul acesta, unii dintre elevii născuți în străinătate și-ar putea câștiga banii necesari pentru educația lor școlară și s-ar putea pregăti lucrători care să dea un ajutor valoros în întreprinderile misionare.

În multe cazuri, lucrarea noastră de publicații va începe pe o scară mică. Va avea de luptat cu multe dificultăți și va fi adusă la îndeplinire cu puține mijloace. Dar nimeni să nu fie descurajat din cauza aceasta. Felul lumii e de a începe lucrarea ei cu pompă, risipă și fală; dar totul se va nimici. Felul lui Dumnezeu este de a face din ziua începuturilor slabe începutul triumfului adevărului și neprihănirii. De aceea, nimeni nu trebuie să se înalțe din cauza unui început prosper sau să se simtă înfrânt din cauza unei slăbiciuni aparente. Dumnezeu este pentru copiii Săi bogăție, plinătate și putere atunci când privesc la lucrurile care nu se văd. A urma îndrumarea Lui înseamnă a alege cărarea siguranței și a succesului. „Ceea ce câștigă biruința asupra lumii, este credința noastră”. (1 Ioan 5, 4.)

Lucrarea lui Dumnezeu nu a luat ființă prin putere omenească și, deci, nici nu poate fi distrusă de puterea omenească. Acelora care săvârșesc lucrarea Lui, care dau piept cu greutate și cu împotriviri, Dumnezeu le va acorda călăuzirea și ocrotirea sfinților Săi îngeri. Lucrarea Lui pe pământ nu va înceta niciodată. Construirea templului Său spiritual va fi săvârșit, mai departe, până când va fi completă, iar piatra din capul unghiului va fi adusă cu strigăte: „Îndurare, îndurare față de ea”

Creștinul trebuie să se facă de folos altora. În felul acesta el însuși trage folos. „Cel ce udă pe alții va fi udat și el”. (Proverbe 11, 25.) Aceasta este o lege a

administrației divine, o lege prin care Dumnezeu intenționează ca talanții bunătății să fie păstrați ca și apele marelui ocean, în continuă mișcare, întorcându-se mereu la izvorul lor. În îndeplinirea acestei legi stă puterea misiunilor creștine.

Am fost instruită că oriunde s-au procurat, prin jertfire de sine și prin eforturi stăruitoare, posibilități pentru înființarea și dezvoltarea lucrării, iar Domnul a dat prosperitate lucrării, cei din locul acela ar trebui să dea din mijloacele lor pentru a ajuta pe servii Lui care au fost trimiși în câmpuri noi. Oriunde s-a fixat lucrarea pe o temelie bună, credincioșii ar trebui să se simtă obligați să îi ajute pe cei în nevoie, transferând, chiar cu un mare sacrificiu, o parte sau totalitatea mijloacelor în care în anii de mai înainte s-a investit pentru sprijinirea lucrării din localitatea lor. În felul acesta Domnul vrea ca lucrarea Lui să crească. Aceasta este legea restituirii drepte.

Capitolul 32

Relațiile dintre casele de editură

Prin simbolul viței și al ramurilor ei, este ilustrată legătura Domnului Hristos cu urmașii Săi și legătura urmașilor Săi între ei. Ramurile sunt toate legate între ele și, cu toate acestea, fiecare are o individualitate care nu se pierde în cealaltă. Toate au o legătură comună cu vița și depind de ea în ceea ce privește viața, creșterea și rodnicia lor. Ele nu se pot susține una pe alta. Fiecare pentru sine trebuie să fie legată cu butucul viței. Și în timp ce ramurile se aseamănă între ele, prezintă totuși și diversitate. Unitatea constă din unirea lor comună cu vița și prin fiecare, cu toate că nu în același fel, se manifestă viața viei.

Imaginea aceasta cuprinde o învățătură nu numai pentru creștini în mod individual, dar și pentru instituțiile care sunt angajate în slujba lui Dumnezeu. În relațiile lor unele cu altele, fiecare trebuie să-și păstreze individualitatea. Unirea între ele vine în urma unirii cu Domnul Hristos. În El, fiecare instituție este unită cu fiecare din celelalte, deși identitatea uneia nu se contopește în aceea a alteia.

Adesea s-a insistat asupra faptului că interesele cauzei lui Dumnezeu ar fi promovate printr-o fuzionare a caselor noastre de editură, aducându-le pe toate sub o singură administrație. Dar Domnul mi-a arătat că lucrul acesta nu trebuie să aibă loc. Nu este planul Său acela de a centraliza puterea în mâinile câtorva persoane sau să aducă o instituție sub controlul alteia.

Mi-a fost arătat că, la începuturile ei, lucrarea noastră era ca un râuleț mic, mic de tot. Profetului Ezechiel i-a fost arătată înfățișarea apelor care izvorăsc „de sub pragul casei, dinspre răsărit”, „înspre partea de miazăzi a altarului”. Citiți Ezechiel 47. Îndeosebi remarcați versetul 8: „El mi-a zis: «Apa aceasta curge spre ținutul de răsărit, se pogoară în câmpie, și se varsă în mare și, revărsându-se în mare, apele mării se vor vindeca.»” Așa mi-a fost arătată lucrarea noastră ca întinzându-se la răsărit și la apus, spre insulele mării și spre toate părțile lumii. Pe măsură ce lucrarea se întinde, vor fi de administrat interese mari. Lucrarea nu trebuie să fie concentrată în vreun loc oarecare. Înțelepciunea omenească susține că e mai convenabil să dezvoltăm lucrarea acolo unde ea a ajuns la maturitate și influență, dar în direcția aceasta s-au făcut greșeli. Ceea ce dă

tărie și ajută la dezvoltare e purtarea de poveri. Iar pentru lucrătorii din diferite localități, a-i libera de răspunderi înseamnă a-i pune acolo unde caracterul să le rămână nedezvoltat, iar puterile să le fie reprimite și slăbite. Lucrarea este a Domnului și nu e voia Lui ca puterea și eficiența să fie concentrate în vreun loc oarecare. Fiecare instituție să rămână independentă, realizând planul lui Dumnezeu sub conducerea Lui.

Fuzionare

Metoda fuzionării, ori de câte ori este urmată, tinde la înălțarea omului în locul Divinității. Aceia care poartă răspunderi în diferite instituții așteaptă de la autoritatea centrală călăuzire și sprijin. În măsura în care simțul răspunderii personale scade, ei pierd cea mai mare și cea mai prețioasă experiență omenească, dependența continuă a sufletului de Dumnezeu. Nesimțindu-și lipsa, ei nu mai mențin acea veghere și rugăciune constantă, acea predare continuă lui Dumnezeu, care singură îi poate face pe oameni în stare să audă și să asculte învățătura Duhului Său cel Sfânt. Omul este așezat acolo unde ar trebui să stea Dumnezeu. Aceia care sunt chemați să acționeze în lumea aceasta ca ambasadori ai cerului sunt mulțumiți să caute înțelepciune la oameni defectuoși și pieritori, când ar putea să aibă înțelepciunea și puterea desăvârșitului și veșnicului Dumnezeu.

Domnul nu intenționează ca lucrătorii din instituțiile Sale să privească la om sau să se încreadă în om. El dorește ca ei să se sprijine pe El.

Niciodată nu ar trebui ca între casele noastre de editură să fie astfel de relații, încât una să aibă putere să dicteze în ce privește administrarea alteia. Când se așează în mâna câtorva persoane o putere atât de mare, Satana va face eforturi hotărâte pentru a strica judecata, a insinua principii rele de acțiune și a introduce metode greșite; făcând așa, el nu numai că strică o instituție, dar prin aceasta obține control asupra altora și modelează lucrarea din locuri depărtate. În felul acesta influența spre rău ajunge să fie întinsă. Fiecare instituție să aibă independența ei morală, făcându-și lucrarea în propriul ei câmp. Lucrătorii din fiecare instituție să-și dea seama că trebuie să-și facă lucrarea ca în fața lui Dumnezeu, a sfinților Lui îngeri și a lumilor necăzute.

Dacă o instituție adoptă o metodă greșită, să nu fie coruptă și altă instituție. Să rămână credincioasă la principiile exprimate cu prilejul înființării ei, aducând mai departe la îndeplinire lucrarea în armonie cu aceste principii. Fiecare instituție ar trebui

să se străduiască să lucreze în armonie cu toate celelalte, în măsura în care aceasta se împacă bine cu adevărul și neprihănirea; dar mai departe de atât, nici una nu trebuie să pășească spre fuzionare.

Rivalitate

Nu ar trebui să fie rivalitate între casele noastre de editură. Dacă se îngăduie, spiritul acesta va crește și se va întări și va alunga spiritul misionar. Va întrista pe Duhul lui Dumnezeu și va alunga din instituțiile noastre pe îngerii slujitori, trimiși să fie conlucrători cu aceia care cultivă harul lui Dumnezeu.

Niciodată conducătorii instituțiilor noastre nu ar trebui să încerce, nici în cea mai mică măsură, să profite una de pe urma alteia. Încercări de felul acesta sunt cele mai ofensatoare la adresa lui Dumnezeu. Purtări hrăpărețe, încercarea de a stoarce una de la alta profituri de jaf, constituie un rău pe care El nu-l va tolera. Orice încercare de a se ridica o instituție în paguba alteia este o greșeală. Orice gând sau insinuație care tinde să scadă influența unei instituții sau a lucrătorilor ei este contrară voinței lui Dumnezeu. Ceea ce împinge la asemenea încercări este spiritul lui Satana. O dată ce i s-a dat loc, el va lucra ca un ferment pentru a-i corupe pe lucrători și pentru a zădărnici planul lui Dumnezeu cu instituțiile Sale.

Capitolul 33

Colporteurul

Fiecare departament al lucrării noastre, fiecare instituție legată de cauza noastră să fie condusă într-un spirit de considerație și generozitate. Fiecare ramură a lucrării, în timp ce-și menține propriul său caracter distinctiv, să caute să protejeze, să întărească și să dezvolte fiecare altă ramură. Bărbați cu însușiri și caracteristici deosebite sunt folosiți pentru a duce mai departe diferitele ramuri ale lucrării. Acesta a fost totdeauna planul Domnului. Fiecare lucrător trebuie să depună un efort deosebit în propria sa ramură de activitate, dar este privilegiul fiecăruia de a cerceta și a lucra pentru sănătatea și bunăstarea întregului corp al cărui mădular este.

Nu fuziune, nu rivalitate sau critică, ci conlucrare — acesta este planul lui Dumnezeu pentru instituțiile Sale, pentru ca „tot trupul, bine încheșat și strâns legat, prin ceea ce dă fiecare încheietură”, să-și poată primi „creșterea, potrivit cu lucrarea fiecărei părți în măsura ei, și se zidește în dragoste”. (Efeseni 4, 16.)

Capitolul 34

Autorul

Deoarece colportorii nu și-au făcut datoria, societățile noastre misionare au intrat în datorii; acestea nu-și pot împlini obligațiile către casele de editură și astfel instituțiile acestea intră în încurcături, iar lucrarea lor este împiedicată. Unii colportori s-au considerat rău tratați când li s-a cerut să plătească prompt editorilor cărțile primite; iar plățile prompte sunt singurul mijloc de a face comerț cu succes.

Felul dezlânat în care unii dintre colportori și-au făcut lucrarea arată că ei au de învățat lecții importante. Mi-a fost arătat faptul că s-a lucrat mult la voia întâmplării. Din lipsă de exactitate în cele trecătoare, unii și-au format obiceiul de a fi nepăsători și incapabili și au adus deficiența aceasta în lucrarea Domnului.

Dumnezeu cere să se producă o hotărâtă îndreptare în diferitele ramuri ale lucrării. Afacerile în legătură cu lucrarea Lui ar trebui să fie caracterizate prin mai multă precizie și exactitate. Trebuie să aibă loc un efort ferm și hotărât de a realiza reforme esențiale.

„Blestemat să fie cel ce face cu nebăgare de seamă lucrarea Domnului”. (Ieremia 48, 10.)

„Când aduceți ca jertfă o vită oarbă, nu este rău lucrul acesta? Când aduceți una șchioapă sau beteagă, nu este rău lucrul acesta oare? Ia adu-o dregătorului tău! Te va primi el bine pentru ea, va ține el seama de ea?”» Blestemat să fie înșelătorul, care ... juruiește și jertfește Domnului o vită beteagă! Căci Eu sunt un Împărat mare, zice Domnul oștirilor, și Numele Meu este înfricoșat”. (Maleahi 1, 8; 1, 14.)

Capitolul 35

Biserica și casa de editură

Dumnezeu dorește să-i aducă pe oameni în directă legătură cu Sine. În toate procedeele Sale cu ființele omenești, El recunoaște principiul răspunderii personale. El caută să încurajeze un simț al dependenței personale și să imprime nevoia de călăuzire personală. Darurile sale sunt date oamenilor în mod individual. Fiecare om a fost făcut un econom al unor bunuri sacre încredințate lui; fiecare trebuie să dea socoteală de însărcinările sale potrivit cu îndrumările Dătătorului; și fiecare va trebui să dea seama înaintea lui Dumnezeu de isprăvnicia sa.

În toate acestea, Dumnezeu caută să aducă natura omenească în legătură cu natura dumnezeiască, pentru ca prin legătura aceasta omul să poată fi transformat după chipul divin. Atunci principiul iubirii și al bunătății va fi o parte din natura sa. Satana, căutând să împiedice realizarea planului Său, caută fără încetare să încurajeze dependența de om, să-i facă pe oameni sclavii oamenilor. Astfel izbutește să abată mintea de la Dumnezeu și își infiltrează propriile sale principii de egoism, ură și ceartă.

În toate legăturile noastre unii cu alții, Dumnezeu dorește să păstrăm cu grijă principiul responsabilității și dependenței personale de El. Este un principiu care ar trebui să fie în mod deosebit avut în vedere de casele noastre de editură în relațiile lor cu autorii.

Unii susțin că autorii n-ar trebui să dețină dreptul de administrator asupra lucrărilor lor, ci ei trebuie să pună lucrările lor sub controlul casei de editură sau al conferinței; și că peste cheltuielile cauzate de producerea manuscrisului, ei nu trebuie să pretindă nici o parte din profit; că acesta trebuie să fie lăsat pe seama conferinței sau a editurii, ca să fie folosit după cum vor considera ei, pentru diferitele nevoi ale lucrării. În felul acesta, administrarea drepturilor de autor să fie pe deplin transferate de la persoana sa la altele.

Dar nu așa privește Dumnezeu problema. Iscusița de a scrie o carte este, ca oricare alt talent, un dar de la El, pentru sporirea căruia are să dea seamă înaintea lui Dumnezeu; iar el trebuie să investească veniturile potrivit cu îndrumările Lui. Să nu

uităm că el nu este proprietatea noastră pe care ne-a încredințat-o ca să o investim. Dacă ar fi așa, am putea pretinde putere discreționară; am putea să transferăm răspunderea asupra altuia și să-i încredințăm lui obligațiile noastre de administrator. Dar lucrul acesta nu se poate face, deoarece Domnul ne-a făcut în mod individual economi ai Săi. Suntem răspunzători să facem noi înșine investiția acestor mijloace. Propriile noastre inimi trebuie să fie sfințite; mâinile noastre trebuie să aibă ceva de dat, așa cum cere împrejurarea, din venitul pe care ni l-a încredințat Dumnezeu.

Ar fi tot atât de drept ca editura sau conferința să-și asume controlul venitului pe care un frate îl are de la casele sau terenurile sale, ca și atunci când își însușește ceva gândit și făcut de el.

Nu este dreptate nici în pretenția că, deoarece un lucrător al casei de editură primește un salariu pentru munca sa, puterile trupului, ale minții și ale sufletului aparțin în totul instituției, și ea are drept asupra tuturor produselor scrisului său. În afară de perioada de muncă în instituție, timpul lucrătorului este sub propriul său control, să-l folosească așa cum găsește de cuviință, atâta timp cât folosirea aceasta nu e în conflict cu obligația sa față de instituție. Pentru ceea ce el ar produce în orele acestea, el este răspunzător față de propria sa conștiință și față de Dumnezeu.

Nu se poate arăta mai mare dezonoare față de Dumnezeu decât ca un om să aducă talentele altui om sub controlul său absolut. Răul nu este prevenit prin faptul că profitul tranzacției urmează să fie devotat lucrării lui Dumnezeu. Într-un astfel de aranjament, omul care îngăduie ca mintea lui să fie stăpânită de mintea altuia este despărțit în felul acesta de Dumnezeu și expus ispitei. Când transferă răspunderea obligației sale asupra altor oameni și depinde de înțelepciunea lor, el așează pe om acolo unde ar trebui să fie Dumnezeu. Cei care caută să realizeze acest transfer de răspunderi nu văd rezultatele acțiunii lor; dar Dumnezeu ni le-a pus clar în față. El zice: „Blestemat să fie omul care se încrede în om, care se sprijine pe un muritor”. (Ieremia 17, 5.)

Autorii să nu fie solicitați să dăruiască sau să vândă dreptul lor asupra cărților pe care le-au scris. Ei să primească o parte dreaptă din profitul lucrării lor; apoi ei să considere mijloacele lor ca un tezaur încredințat lor de Dumnezeu pentru a fi administrat potrivit cu înțelepciunea pe care o va da El.

Aceia care posedă capacitatea de a scrie cărți ar trebui să-și dea seama că ei

posedă și abilitatea de a investi veniturile pe care le primesc. Deși este drept ca ei să așeze o parte în tezaur, pentru a contribui la nevoile generale ale lucrării, ei ar trebui să considere că e datoria lor să facă personal cunoștință cu nevoile lucrării și, rugându-se lui Dumnezeu pentru înțelepciune, ei ar trebui să folosească veniturile lor acolo unde nevoia este mai mare. Să pornească o lucrare care cere dărnicie, dând un bun exemplu. Dacă mintea lor e sub controlul Duhului Sfânt, ei vor avea înțelepciune pentru a pricepe unde sunt necesare mijloacele lor, iar când satisfac nevoia aceea, vor fi mult binecuvântați.

Dacă ar fi fost urmat planul Domnului, ar fi existat acum o altă stare de lucruri. Nu s-ar fi cheltuit atât de mulți bani în câteva localități, lăsând atât de puțini pentru a fi investiți în multe, multe localități unde stindardul adevărului încă n-a fost înălțat.

Casele noastre de editură trebuie să fie atente ca nu cumva, în relațiile lor cu lucrătorii lui Dumnezeu, să îngăduie să fie conduși de principii rele sau nedrepte. Dacă sunt legați de instituțiile noastre, oamenii a căror inimă nu este sub îndrumarea Duhului Sfânt vor duce cu siguranță lucrarea pe drumuri greșite. Unii care se dau drept creștini consideră afacerile legate de lucrarea lui Dumnezeu ca fiind ceva cu totul aparte de serviciul religios. Ei zic: „Religia este religie, și afacerile sunt afaceri. Suntem hotărâți să facem să aibă succes partea de care ne ocupăm și vom pune mâna pe orice avantaj cu putință pentru a promova această ramură specială a lucrării.” În felul acesta, sunt introduse planuri contrarii adevărului și neprihănirii, susținându-se că aceasta sau aceea trebuie să fie făcută deoarece este o lucrare bună și că ajută la înaintarea lucrării lui Dumnezeu.

Oameni care din cauza egoismului au devenit strâmți și miopi la vedere consideră că e privilegiul lor să-i doboare la pământ chiar pe aceia pe care Dumnezeu îi folosește să difuzeze lumina pe care El le-a dat-o. Prin planuri opresive, lucrători care ar fi trebuit să stea liberi în Dumnezeu au fost împiedicați prin restricții din partea acelor care nu erau decât colegi în lucrare. Toate acestea poartă semnul firii omenești, și nu al celei dumnezeiești. Născocirea omului duce la nedreptate și oprinare. Cauza lui Dumnezeu e liberă de orice urmă de injustiție. Ea nu caută să obțină avantaje, lipsindu-i pe membrii familiei Sale de individualitatea lor sau de drepturile lor. Domnul nu aprobă autoritatea arbitrară și nici nu Se servește de cel mai mic egoism sau de cea mai mică înșelăciune. Pentru El, toate practicile acestea sunt dezgustătoare.

El declară: „Eu urăsc jaful pentru aducerea de jertfe”. „Să n-ai în casă două feluri de efă, una mare și alta mică. Ci să ai o greutate adevărată și dreaptă, să ai o efă adevărată și dreaptă ... căci oricine săvârșește o nedreptate este o urâciune înaintea Domnului, Dumnezeului tău”. (Isaia 61, 8; Deuteronom 25, 14-16.)

„Ți s-a arătat, omule, ce este bine, și ce alta cere Domnul de la tine, decât să faci dreptate, să iubești mila și să umbli smerit cu Dumnezeul tău”. (Mica 6, 8.)

Una dintre aplicațiile cele mai înalte ale acestor principii se află în recunoașterea dreptului omului asupra lui însuși, asupra controlului propriei sale minți, asupra administrării talanților săi, dreptul de a primi și a distribui fructele ostinelilor sale. În instituțiile noastre va fi tărie și putere numai în măsura în care, în legătura lor cu semenii, se recunosc principiile acestea — numai în măsura în care, în procedeele lor, țin seama de instrucțiunile Cuvântului lui Dumnezeu.

Fiecare putere împrumutată nouă de Dumnezeu, fie ea fizică, mintală sau spirituală, trebuie să fie cultivată cu sfințenie pentru a face lucrarea încredințată nouă pentru semenii noștri, care pier în neștiința lor. Fiecare om urmează să stea la postul datoriei sale neîmpiedicat, fiecare servind Domnului în umilință, fiecare fiind răspunzător pentru propria sa lucrare. „Orice faceți, să faceți din toată inima, ca pentru Domnul, nu ca pentru oameni, ca unii care știți că veți primi de la Domnul răsplata moștenirii. Voi slujiți Domnului Hristos”. El „va răsplăti fiecăruia după faptele lui”. (Coloseni 3, 23.24; Romani 2, 6.)

Iscușița lui Satana este exercitată pentru a născoci planuri și metode nenumărate pentru a-și realiza scopurile. El lucrează la restrângerea libertății religioase și la introducerea în lumea religioasă a unui soi de sclavie. Organizații și instituții, dacă nu sunt susținute de puterea lui Dumnezeu, vor lucra sub îndrumarea lui Satana pentru a aduce oameni sub controlul oamenilor, iar fraudă și șiretenia vor lua înfățișarea râvnei pentru adevăr și pentru înaintarea Împărăției lui Dumnezeu. Tot ceea ce în practicile noastre nu este clar ca lumina zilei aparține metodelor prințului răului.

Oamenii greșesc, pornind de la premise false și făcând apoi totul ca să demonstreze că eroarea este adevăr. În unele cazuri, primele principii au o măsură de adevăr întrețesut cu eroarea; dar aceasta nu duce la acțiuni drepte; și de aceea oamenii sunt duși în rătăcire. Ei doresc să stăpânească și să ajungă puternici și, în efortul de a-și

îndreptăți principiile, ei adoptă metodele lui Satana.

Dacă se împotrivesc avertizărilor pe care li le trimite Domnul, oamenii devin chiar conducători în practici rele; asemenea oameni își asumă exercitarea prerogativelor lui Dumnezeu — ei se încumetă să facă ceea ce nici Dumnezeu Însuși nu face, adică să caute să stăpânească mintea oamenilor. În felul acesta ei o iau pe urmele romanismului. Ei introduc propriile lor metode și planuri și, prin greșitele lor concepții despre Dumnezeu, slăbesc credința altora în adevăr și introduc principii false care lucrează ca un ferment ca să întineze și să corupă instituții și biserici.

Tot ceea ce scade concepția omului cu privire la neprihănire, echitate și judecată imparțială, orice plan sau precept care aduce instrumentele omenești ale lui Dumnezeu sub controlul unor minți omenești, toate acestea slăbesc credința în Dumnezeu și separă sufletul de El.

Dumnezeu nu va susține nici un plan prin care omul să stăpânească sau să oprime chiar și în cea mai mică măsură pe semenul său, om ca și el. Îndată ce un om începe să facă o regulă de fier pentru alți oameni, îl dezonorează pe Dumnezeu și-și primejduiește propriul său suflet și sufletele fraților săi.

Sfințenia uneltelor lui Dumnezeu

Datoria bisericii față de casa de editură

Membrii comunității în cuprinsul căreia este situată una dintre casele noastre de editură sunt onorați prin faptul că au printre ei unul dintre instrumentele speciale ale Domnului. Ei ar trebui să aprecieze onoarea aceasta și să-și dea seama că ea cuprinde în sine una dintre cele mai sacre răspunderi. Influența și exemplul lor vor contribui mult la ajutorarea sau la împiedicarea instituției de a-și îndeplini misiunea.

Pe măsură ce ne apropiem de criza finală, este de o însemnătate vitală să existe armonie și unitate între uneltele lui Dumnezeu. Lumea este plină de furtună, război și ceartă. Totuși, sub o conducere unică, puterea papală, oamenii se vor uni ca să se împotrivescă lui Dumnezeu în persoana martorilor Lui. Unirea aceasta este cimentată de marele apostat. În timp ce se străduiește să-și unească agenții ca să lupte împotriva adevărului, Satana va lucra ca să-i dezbină și să-i împrăștie pe apărătorii acestui adevăr. Gelozie, bănuieli rele și vorbiri de rău sunt ațâțate de el pentru a produce dezacord și neînțelegere. Membrii bisericii lui Hristos au puterea de a împiedica realizarea scopului urmărit de vrăjmașul sufletelor. Într-un timp ca acesta, ei să nu fie găsiți în neînțelegere unul cu altul sau cu oricare dintre lucrătorii Domnului. În mijlocul discordiei generale, să existe un loc unde să fie armonie și unire, datorită faptului că Biblia e făcută călăuza vieții. Poporul lui Dumnezeu să-și dea seama că asupra lui planează răspunderea de a înălța prestigiul uneltelor Sale.

Fraților și surorilor, Domnul va fi plăcut impresionat dacă veți proceda cu inimă la susținerea instituției editurii prin rugăciunile și mijloacele voastre. Rugați-vă în fiecare dimineață și în fiecare seară ca ea să poată primi cea mai bogată binecuvântare a lui Dumnezeu. Nu încurajați criticarea și plângerile. De pe buzele voastre să nu pornească murmure sau plângeri; aduceți-vă aminte că îngerii aud cuvintele acestea. Toți trebuie făcuți să înțeleagă că aceste instituții sunt rânduite de Dumnezeu. Aceia care le discreditează pentru a-și servi propriul lor scop urmează să dea socoteală lui Dumnezeu. El vrea ca tot ce e în legătură cu lucrarea Sa să fie tratat ca fiind ceva sacru.

Dumnezeu dorește ca noi să cultivăm mai mult rugăciunea și mai puțin vorbăria. Pragul cerului este inundat de lumina slavei Sale și El va face ca lumina aceasta să strălucească în inima oricui va sta în bună legătură cu El.

Fiecare instituție va avea de luptat cu greutate. Încercările sunt îngăduite să vină pentru a pune la probă inima poporului lui Dumnezeu. Când se abate o restriște asupra uneia dintre uneltele lui Dumnezeu, se va vedea cât de multă credință adevărată avem în Dumnezeu și în lucrarea Lui. În asemenea împrejurări, nimeni să nu privească lucrurile în cea mai rea lumină și să se lase pradă îndoielii și necredinței. Nu-i criticați pe aceia care poartă poverile răspunderii. Nu lăsați ca vorbirea voastră în familiile voastre să fie otrăvită de criticarea lucrării Domnului. Părinții care se lasă în voia acestui spirit de critică nu aduc înaintea copiilor lor ceea ce îi va face înțelepți spre mântuire. Cuvintele lor tind să tulbure credința și încrederea nu numai a copiilor, ci și a acelor mai în vârstă. Și așa se observă la toți destul de puțin respect și destul de puțină venerație pentru cele sfinte. Satana se va uni plin de râvnă cu cel ce critică, pentru a încuraja necredința, invidia, neîncrederea și lipsa de respect. Satana e pururea la lucru pentru a pune în oameni spiritul său, pentru a stinge iubirea care ar trebui cultivată cu sfințenie între frați, pentru a descuraja încrederea, pentru a ațâța invidia, bănuielile rele și cearta. Să ne străduim să nu fim găsiți printre conlucrătorii lui. O inimă deschisă la sugestiile lui poate să semene multe semințe de nemulțumire. În felul acesta, se poate face o lucrare ale cărei urmări în ruina de suflete nu se vor vedea niciodată pe deplin decât în ziua judecății finale.

Domnul Hristos declară: „Pentru oricine va face să păcătuiască pe unul din acești micuți, care cred în Mine, ar fi mai de folos să i se atârne de gât o piatră mare de moară și să fie înecat în adâncul mării. Vai de lume, din pricina prilejurilor de păcătuire! Fiindcă nu se poate să nu vină prilejuri de păcătuire; dar vai de omul acela prin care vine prilejul de păcătuire!” (Matei 18, 6.7.) O mare răspundere e așezată aici asupra membrilor bisericii. Ei trebuie să ia aminte ca nu cumva, din neatenție față de sufletele celor tineri în credință, prin semănarea de semințe ale îndoielii și necredinței sub imboldul lui Satana, să fie găsiți vinovați de ruina vreunui suflet. „Croiți cărări drepte cu picioarele voastre, pentru ca cel ce șchiopătă să nu se abată din cale, ci mai degrabă să fie vindecat. Urmăriți pacea cu toți și sfințirea, fără de care nimeni nu va vedea pe Domnul. Luați seama bine ca nimeni să nu se abată de la harul lui Dumnezeu, pentru ca nu cumva să dea lăstari vreo rădăcină de amărăciune, să vă aducă tulburare, și mulți să fie întinați de ea”. (Evrei 12, 13-15.)

Puterea uneltelor satanice este mare, iar Domnul cheamă pe membrii poporului Său să se întărească unii pe alții, zidindu-se „sufletește pe credința voastră prea sfântă”. (Iuda 20.)

În loc de a conlucra cu Satana, fiecare să cerceteze ce înseamnă a conlucra cu Dumnezeu. În vremurile acestea deprimante, El are de făcut o lucrare care cere curaj și credință, care ne va face în stare să ne susținem unul pe altul. Toți trebuie să stea umăr la umăr și inimă la inimă, ca împreună lucrători cu Dumnezeu. Ce nu s-ar putea face în și prin harul lui Dumnezeu, dacă membrii bisericii ar sta uniți pentru a susține pe lucrătorii Săi, pentru a ajuta cu rugăciunile și influența lor când descurajarea presează din toate părțile! Atunci e vremea de a lucra ca administratori credincioși.

În loc de critică și muștrare, frații și surorile noastre ar trebui să aibă de spus cuvinte de încurajare și încredere cu privire la uneltele Domnului. Dumnezeu îi invită să încurajeze inima aceluia care poartă poveri grele, deoarece El lucrează împreună cu ei. El invită pe poporul Său să recunoască puterea susținătoare în uneltele Sale. Onorați-L pe Domnul, străduindu-vă din toate puterile voastre să-i dați autoritatea pe care ea trebuie să o aibă.

Când aveți prilejul, vorbiți lucrătorilor; spuneți-le cuvinte care să le inspire putere. Suntem mult prea indiferenți unul față de altul. Prea adesea uităm că și conlucrătorii noștri au nevoie de putere și îmbărbătare. În vremuri de deosebite greutate și poveri, căutați să-i asigurați de interesul și simpatia voastră. Când vă străduiți să-i ajutați prin rugăciunile voastre, faceți ca ei să știe lucrul acesta. Faceți să răsunе solia lui Dumnezeu pentru lucrătorii Săi: „Întărește-te și îmbărbătează-te!” (Iosua 1, 6.)

Administratorii instituțiilor noastre au o obligație dintre cele mai grele, aceea de a păstra ordinea și de a-i disciplina cu înțelepciune pe tinerii pe care îi au în grija lor. Membrii bisericii pot face mult pentru a le susține mâinile. Când tinerii nu sunt dispuși să se supună disciplinei instituției și când în orice problemă de neînțelegere cu superiorii lor sunt hotărâți să facă așa cum le place lor, părinții nu trebuie să-și susțină copiii și să simpatizeze cu ei orbește.

Mai bine, mult mai bine ar fi ca ei, copiii voștri, să sufere, să zacă în mormânt decât să fie învățați să trateze cu ușurătate principiile care stau la însăși temelia

loialității față de adevăr, față de semenii lor și față de Dumnezeu.

În cazurile de neînțelegere cu aceia în a cărei grijă sunt, mergeți direct la cei cu răspundere și aflați adevărul. Țineți minte că administratorii diferitelor departamente înțeleg mult mai bine ca alții care sunt regulile esențiale. Manifestați încredere în judecata lor și respect pentru autoritatea lor. Învățați-i pe copiii voștri să-i respecte și să-i onoreze pe aceia față de care Dumnezeu a arătat respect și onoare, punându-i în locuri de încredere.

Pe nici o altă cale nu pot membrii bisericii să secondeze mai cu efect străduințele administratorilor din instituțiile noastre, decât dând în propriul lor cămin un exemplu de ordine și o dreaptă disciplină. Părinții să le dea copiilor lor, prin cuvinte și comportament, un exemplu de ceea ce ar dori ca ei să fie. Să se păstreze continuu curăție în vorbire și o adevărată curtoazie creștină. Să nu fie nici o încurajare la păcat, nici o vorbire de rău sau bănuieli rele. Învățați-i pe copii și pe tineri să se respecte pe ei înșiși, să fie sinceri față de principii și sinceri față de Dumnezeu. Învățați-i să respecte Legea lui Dumnezeu și regulile casei și să asculte de ele. Atunci, ei vor practica principiile acestea în viața lor și le vor trăi în toate legăturile lor cu alții. Îl vor iubi pe aproapele lor ca pe ei înșiși, vor crea o atmosferă curată și vor exercita o influență bună, pentru a încuraja sufletele slabe pe cărarea care duce la sfințenie și cer.

Copiii care primesc o astfel de educație nu vor fi o povară, o cauză de îngrijorare în instituțiile noastre; ei vor fi un sprijin pentru aceia care poartă răspunderea. Printr-o bună instruire, ei vor fi pregătiți să ocupe locuri de încredere, iar prin învățatură și exemplu vor ajuta totdeauna pe alții să facă ce e drept. Ei își vor aprecia în mod just propriile lor daruri și vor folosi în chipul cel mai bun puterile lor fizice, mintale și spirituale. Astfel de suflete sunt întărite împotriva ispitei; ele nu sunt ușor doborâte. Sub binecuvântarea lui Dumnezeu, astfel de caractere sunt purtători de lumină; influența lor tinde să contribuie la educația altora pentru o viață de afaceri care este o viață practică de creștin.

Membrii bisericii, plini de iubirea Domnului Hristos pentru suflete și conștiinți față de privilegiile și ocaziile lor, pot exercita asupra tinerilor din instituțiile noastre o neprețuită influență spre bine. Exemplul lor de credincioșie în familie, în afaceri și în biserică, manifestarea din partea lor a unei amabilități sociale și a curtoaziei creștine, unite cu un interes adevărat pentru binele spiritual al tineretului, vor influența într-o

mare măsură modelarea caracterelor acestor tineri pentru slujirea lui Dumnezeu și a semenilor lor, atât în viața aceasta, cât și în viața viitoare.

Datoria casei de editură față de biserică

După cum biserica are o răspundere față de casa de editură, tot la fel și casa de editură are o răspundere față de biserică. Fiecare trebuie să o susțină pe cealaltă.

Cei din locuri de răspundere din casele de editură nu trebuie să-și îngăduie să fie atât de presați de muncă, încât să nu aibă timp să mențină o preocupare spirituală. Când preocuparea aceasta spirituală este păstrată vie în casa de editură, aceasta va exercita o influență puternică în biserică; iar când ea este păstrată vie în biserică, ea va exercita o puternică influență asupra casei de editură. Bindecuvântarea lui Dumnezeu va odihni asupra lucrării, când ea este condusă în așa fel, încât se câștigă suflete la Hristos.

Toți lucrătorii din casa de editură care mărturisesc Numele lui Hristos ar trebui să fie lucrători în biserică. Este necesar pentru propria lor viață spirituală ca ei să folosească fiecare mijloc al harului. Ei nu vor obține putere stând ca spectatori, ci devenind lucrători. Fiecare trebuie să fie înscris într-o ramură de activitate obișnuită și sistematică în legătură cu biserica. Toți ar trebui să-și dea seama că aceasta este datoria lor. Prin legământul botezului, ei au făgăduit să facă tot ce le stă în putință pentru a dezvolta biserica lui Hristos. Arătați-le că iubirea și loialitatea față de Răscumpărătorul lor, loialitatea față de adevăratul standard al măsurii de bărbați și femei mature, loialitatea față de instituția de care sunt legați, cere lucrul acesta. Ei nu pot fi slujitori credincioși ai lui Hristos, ei nu pot fi bărbați și femei de o adevărată integritate, ei nu pot fi lucrători buni în instituțiile lui Dumnezeu, în timp ce neglijează datoriile acestea.

Administratorii instituției, în diferitele ei secțiuni, ar trebui să aibă o grijă deosebită ca tineretul să-și formeze deprinderi bune în direcția aceasta. Când serviciile divine din biserică sunt neglijate sau când îndatoririle în legătură cu lucrarea ei sunt lăsate neîndeplinite, cauza acestei situații trebuie să fie aflată. Printr-un efort amabil și plin de tact, străduiți-vă să-l treziți pe cel nepăsător și să reînviați un interes care dispăre.

Nimeni n-ar trebui să îngăduie ca propria lor lucrare să scuze neglijarea sfintei slujbe a Domnului. Mult mai bine ar putea să lase la o parte lucrul care îi privește pe ei

personal decât să neglijeze datoria lor față de Dumnezeu.

Către frații însărcinați cu răspunderile în casele de editură

Vă prezint importanța participării voastre la adunările anuale, nu numai la adunările administrative, ci și la adunările pentru luminarea voastră spirituală. Voi nu vă dați seama de nevoia de a avea o strânsă legătură cu cerul. Fără legătura aceasta, nici unul dintre voi nu e în siguranță; nici unul nu e calificat să facă în mod acceptabil lucrarea lui Dumnezeu.

În lucrarea aceasta, mai mult decât în oricare altă întreprindere trecătoare, succesul e proporțional cu spiritul de consacrare și de jertfire de sine cu care se face lucrarea. Aceia care poartă răspunderea de administratori în lucrare au nevoie să fie adânc impresionați de Duhul lui Dumnezeu. Voi ar trebui să aveți o preocupare mult mai mare decât alții, de a primi botezul Duhului Sfânt și o cunoaștere a lui Dumnezeu și a lui Hristos, cu cât poziția voastră de încredere este mai plină de răspundere decât a lucrătorului de rând.

Înșușirile naturale și cele câștigate sunt toate daruri de la Dumnezeu și trebuie să fie ținute mereu sub controlul Duhului Său, al puterii Sale divine și sfințitoare. Voi aveți nevoie să simțiți cât mai profund lipsa voastră de experiență în lucrarea aceasta și să depuneți eforturi serioase de a obține cunoștința și înțelepciunea necesare, pentru ca să puteți folosi fiecare însușire a corpului și a minții în așa fel, încât, să-L slăviți pe Dumnezeu.

„Vă voi da o inimă nouă”. (Ezechiel 36, 26.) Hristos trebuie să locuiască în inima voastră, după cum sângele este în corp și circulă ca o putere dătătoare de viață. În privința aceasta nu putem fi mai zoritori. În timp ce adevărul trebuie să fie armura noastră, convingerile noastre trebuie să fie întărite prin simpatiile vii care au caracterizat viața Domnului Hristos. Dacă adevărul, adevărul cel viu, nu este exemplificat în caracter, nimeni nu poate rezista. Într-adevăr, este o singură putere care poate să ne facă statornici și să ne păstreze, astfel, harul lui Dumnezeu. Cel care se încrede în orice altceva a și început să se clatine și e aproape de cădere.

Domnul dorește ca voi să vă sprijiniți pe El. Folosiți cât mai bine fiecare ocazie pentru a veni la lumină. Dacă rămâneți departe de influențele sfinte care vin de la

Dumnezeu, cum puteți discerne cele spirituale?

Dumnezeu ne cheamă să folosim orice ocazie pentru a ne pregăti pentru lucrarea Lui. El așteaptă ca să folosiți toate forțele la săvârșirea ei și să vă țineți inima trează față de sfințenia ei și față de înspăimântătoarele ei răspunderi. Ochii lui Dumnezeu sunt asupra voastră. Nu e bine pentru nici unul dintre voi să aduceți în fața Lui o jertfă schiloadă, o jertfă care nu vă costă nici studiu, nici rugăciune. El nu poate primi o astfel de jertfă.

Vă îndemn să vă treziți și să-L căutați personal pe Dumnezeu. În timp ce Isus din Nazaret trece pe alături, strigați cu toată seriozitatea după El: „Ai milă de mine, Doamne, Fiul lui David”, și veți căpăta vedere. Prin harul lui Dumnezeu veți primi ceea ce va fi de o mai mare valoare pentru voi decât aurul sau argintul sau decât multe pietre prețioase.

Dacă e un timp mai presus de altul, când oamenii trebuie să păstreze legătura lor cu Dumnezeu, acesta e atunci când sunt chemați să poarte răspunderi speciale. Nu suntem în siguranță dacă, atunci când mergem la luptă, aruncăm armele. Atunci avem nevoie să fim echipați cu întreaga armură a lui Dumnezeu. Fiecare piesă e necesară.

Niciodată să nu nutriți gândul că puteți fi creștini și totuși să vă închideți în voi înșivă. Fiecare este o parte a marii țesături a omenirii, iar natura și calitatea experienței voastre va fi determinată mai ales de experiențele celor cu care vă însoțiți. Domnul Isus zice: „Acolo unde sunt doi sau trei adunați în Numele Meu, sunt și Eu în mijlocul lor”. (Matei 18, 20.) Deci, să nu părăsim adunările noastre, cum au unii obiceiul; ci îndemnați-vă unul pe altul; și aceasta cu atât mai mult, cu cât vedem că ziua se apropie.

Faceți adunările de experiențe ale comunității cât mai interesante cu putință. Fiecare dintre cei prezenți să-și dea seama că are o datorie de îndeplinit în adunare. Conlucrați cu îngerii sfinți, care se străduiesc să facă o impresie dreaptă asupra fiecărui lucrător.

Capitolul 37

Dependența de Dumnezeu

Sunt mulți aceia care nu recunosc deosebirea dintre întreprinderile obișnuite de afaceri, ca de pildă un atelier, o fabrică sau un lan de porumb, și o instituție înființată anume ca să facă să înainteze lucrarea lui Dumnezeu. Dar există aceeași deosebire pe care Dumnezeu a stabilit-o pe vremuri între cele sacre și cele de rând, între cele sfinte și cele profane. El dorește ca fiecare lucrător din instituțiile noastre să o observe și să aprecieze această deosebire. Aceia care ocupă o poziție de răspundere în editurile noastre sunt foarte mult onorați. Ei au o sarcină sfântă — sunt chemați să fie împreună lucrători cu Dumnezeu. Ei ar trebui să prețuiască o legătură atât de strânsă cu uneltele cerești și ar trebui să considere că sunt foarte mult privilegiați prin faptul că li se permite să dea instituției Domnului iscusința, slujba și atenția lor neobosită. Ei ar trebui să aibă un scop hotărât, o aspirație înălțătoare, un zel de a face din casa de editură exact ceea ce Dumnezeu dorește ca ea să fie: o lumină în lume, un martor credincios al Lui, un monument al Sabatului poruncii a patra.

„Mi-a făcut gura ca o sabie ascuțită, M-a acoperit cu umbra mâinii Lui; și M-a făcut o săgeată ascuțită, M-a ascuns în tolba Lui cu săgeți și Mi-a zis: «Israele, Tu ești robul Meu, în care Mă voi slăvi»... «Este prea puțin lucru să fii robul Meu ca să ridici semințiile lui Iacov și să aduci înapoi rămășițele lui Israel. De aceea, te pun să fii Lumina neamurilor, ca să duci mântuirea până la marginile pământului»”. (Isaia 49, 2-6.) Acesta este cuvântul Domnului, adresat tuturor acelor care, într-un mod oarecare, sunt legați de instituțiile rânduite de El. Ei sunt favorizați de Dumnezeu deoarece sunt așezați pe căile pe care strălucește lumina. Ei sunt în slujba Lui specială și n-ar trebui să considere aceasta ca ceva de mică însemnătate. În raport cu poziția lor de sfântă însărcinare, ar trebui să fie și simțul lor de răspundere și devoțiune. O vorbire ușuratică, de rând, și o purtare batjocoritoare nu ar trebui să fie tolerate. Un simț al sfințeniei locului ar trebui să fie încurajat și cultivat.

Asupra acestui mijloc de lucrare rânduit de El, Domnul exercită o grijă și o veghere continuă. Mașinile pot fi puse la lucru de oameni iscușiți; dar cât de ușor ar fi să fie lăsată în dezordine o mică roțiță, o mică parte din mașini, și cât de dezastruos ar putea fi rezultatul! Cine a prevenit nenorocirea? Îngerii lui Dumnezeu au supravegheat

lucrul. Dacă ochii acelor care folosesc mașinile ar putea fi deschiși, ei ar discerne paza cerească. În fiecare sală a casei de editură unde se lucrează, este un martor care ia notă de spiritul în care se face lucrarea și care notează credincioșia și devotamentul dat pe față.

Dacă n-am izbutit să prezint lumina în care Dumnezeu privește instituțiile Sale — ca centre prin care El lucrează într-un mod deosebit — atunci fie ca El să înfățișeze lucrurile acestea pentru mintea voastră prin Duhul Său Sfânt, pentru ca voi să puteți înțelege deosebirea dintre lucrarea de rând și cea sacră.

Atât membrii bisericii, cât și angajații casei de editură ar trebui să considere că, în calitate de conlucrători cu Dumnezeu, ei au ceva de făcut în apărarea instituției Sale. Ei ar trebui să fie apărători credincioși ai intereselor ei în orice direcție, căutând să o ferească nu numai de pierderi și dezastru, dar și de orice ar putea să o profaneze și să o contamineze. Niciodată nu ar trebui să fie pătată faima ei nici prin faptele lor și nici măcar prin suflul criticării sau muștrării. Instituțiile lui Dumnezeu ar trebui să fie apărate cu aceeași gelozie cu care chivotul legii era apărat de vechiul Israel.

Când lucrătorii din casa de editură sunt educați să considere că acest mare centru este în legătură cu Dumnezeu și că e sub supravegherea Lui, când își dau seama că este un canal prin care lumina din cer trebuie să fie transmisă lumii, ei o vor privi cu mult respect și cu multă venerație. Ei vor cultiva gândurile cele mai bune și sentimentele cele mai nobile, pentru faptul că în lucrarea lor pot avea conlucrarea inteligentă a ființelor cerești. Atunci când lucrătorii își dau seama că sunt în prezența îngerilor, ai căror ochi sunt prea curați ca să poată privi nedreptatea, o puternică înfrânare va fi exercitată asupra gândurilor, cuvintelor și faptelor. Lor li se va da putere morală; deoarece Domnul zice: „Voi cinsti pe cine Mă cinstește”. (1 Samuel 2, 30.) Fiecare lucrător va avea o experiență prețioasă și va poseda credință și putere care vor întrece împrejurările. Fiecare va fi capabil să spună: „Domnul este în locul acesta”.

Capitolul 38

Conlucrare

Prima lecție care trebuie să fie predată lucrătorilor din instituțiile noastre este lecția dependenței de Dumnezeu. Înainte de a izbuti să aibă succes în vreo direcție oarecare, ei trebuie să primească, fiecare pentru sine, adevărul cuprins în cuvintele Domnului Hristos: „Fără Mine nu puteți face nimic.”

Neprihănirea își are rădăcinile în evlavie. Nici o ființă omenească nu este neprihănită, decât atâta timp cât are credință în Dumnezeu și menține o legătură vie cu El. După cum o floare de pe câmp își are rădăcina înfiptă în pământ, după cum ea are nevoie să primească aer, rouă, ploaie și lumină, la fel și noi avem nevoie să primim de la Dumnezeu resurse spirituale. Numai devenind părtași ai naturii Sale primim putere să ascultăm de poruncile Lui. Nici un om, de sus sau de jos, experimentat sau neexperimentat, nu poate să mențină fără încetare în fața semenilor săi o viață curată și puternică, decât numai atunci când viața lui este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu. Cu cât activitatea în mijlocul oamenilor e mai extinsă, cu atât mai strânsă trebuie să fie comuniunea inimii cu Dumnezeu.

Domnul a dat învățătura că angajații casei de editură trebuie să fie educați în cele religioase. Lucrul acesta are o însemnătate mult mai mare decât câștigul financiar. Sănătatea spirituală a lucrătorilor trebuie să primeze. În fiecare dimineață, luați-vă timp pentru a începe lucrul vostru cu rugăciune. Nu considerați aceasta ca un timp pierdut; este un timp care va dăinui în veacurile veșnice. Prin mijlocul acesta vor fi asigurate succesul și victoria. Mașinile vor răspunde la atingerea mâinii Domnului. Atunci, cu siguranță, binecuvântarea lui Dumnezeu poate fi cerută, iar lucrul nu poate fi săvârșit bine decât dacă începutul este bun. Mâinile fiecărui lucrător trebuie să fie întărite, inima trebuie să-i fie curățită, înainte ca Domnul să-l poată folosi cu succes.

Dacă vrem să trăim o adevărată viață creștinească, conștiința trebuie să fie înviorată prin contactul neîncetat cu Cuvântul lui Dumnezeu. Toate lucrurile prețioase, pe care Dumnezeu ni le-a procurat cu un preț nemărginit de mare, nu ne pot aduce nici un bine; ele nu ne pot întări și nu pot să producă o creștere spirituală dacă nu ni le însușim. Trebuie să mâncăm Cuvântul lui Dumnezeu, să facem din el o parte din noi

înșine.

Mici grupe să se adune seara, la prânz sau dimineața devreme, pentru a studia Biblia. Ei să aibă un timp de rugăciune, pentru ca să poată fi întăriți, luminați și sfințiți de Duhul Sfânt. Domnul Hristos dorește ca lucrarea aceasta să se realizeze în inima fiecărui lucrător. Dacă voi înșivă veți deschide ușa pentru a o primi, o mare binecuvântare va veni asupra voastră. Îngeri de la Dumnezeu vor fi în adunarea voastră. Voi vă veți hrăni cu frunzele pomului vieții. Ce mărturie veți putea da cu privire la cunoștința plină de iubire pe care ați făcut-o cu conlucrătorii voștri, la aceste prețioase ocazii când ați căutat binecuvântarea lui Dumnezeu! Fiecare să-și povestească experiența în cuvinte simple. Aceasta va aduce mai multă întărire și bucurie sufletului decât toate instrumentele muzicale din comunități. Domnul Hristos va veni în inima voastră. Numai în felul acesta vă puteți menține integritatea.

Se pare că mulți cred că timpul folosit pentru a-L căuta pe Domnul este un timp pierdut. Dar când El vine pentru a conlucra cu străduințele omenești și când bărbați și femei conlucrează cu El, se va vedea o schimbare remarcabilă în lucrare și în rezultate. Fiecare inimă care a fost cercetată de razele strălucitoare ale soarelui neprihănirii va da pe față lucrarea Duhului lui Dumnezeu în glas, în minte și în caracter. Mașinile vor lucra ca unse și conduse de o mână măiastră. Va fi mai puțină fricțiune atunci când spiritul lucrătorilor primește uleiul de la cele două ramuri de măslin. Influența cea sfântă va fi împărtășită altora prin cuvinte de bunătate, duioșie, iubire și încurajare.

Ar trebui ca evangheliști temători de Dumnezeu să facă eforturi, în favoarea ucenicilor, pentru ca aceștia să poată fi convertiți. Ei ar trebui să fie învățați cu grijă căile adevărului. Ar trebui să fie încurajați să studieze Biblia în fiecare zi și ar trebui să aibă un instructor care să citească și să studieze împreună cu ei.

Cunoașterea tot mai bine a Domnului Hristos, obținută prin studierea Scripturilor, sub conducerea Duhului Sfânt ca învățător, îl face în stare pe primitor să deosebească binele de rău în toate treburile vieții. Dacă aceia care sunt în legătură cu casele noastre de editură obțin această cunoștință și ajung să fie înrădăcinați în adevăr, ei se vor menține pe calea Domnului, pentru a lucra cu dreptate și judecată.

Aceia care se ocupă de lucrurile sfinte în instituțiile de editură și în oricare ramură a lucrării lui Dumnezeu, trebuie să exercite energiile cele mai alese ale puterilor

lor mintale și morale. Ei trebuie să studieze continuu nu voia oamenilor, ci voia lui Dumnezeu. Harul Lui trebuie să se dea pe față în toată lucrarea lor.

Noi trebuie să fim „în sânguință ... fără preget ... plini de râvnă cu Duhul, slujind Domnului”. (Romani 12, 11.) Noi trebuie să fim activi în lucrarea noastră; dar un alt element trebuie să se amestece cu energia aceasta — un zel viu în slujba lui Dumnezeu. În lucrarea noastră de toate zilele, noi trebuie să aducem devoțiune, evlavie, temere de Dumnezeu. Dacă vă desfășurați afacerile voastre fără să le aveți pe acestea, faceți cea mai mare greșală din viața voastră; voi Îl jefuiți pe Dumnezeu, în timp ce pretindeți că-L serviți.

Conlucrare

Cu prilejul înființării de instituții în câmpuri noi, adesea e necesar să se așeze răspunderea asupra unor persoane care nu cunosc pe deplin amănuntele lucrării. Persoanele acestea muncesc sub povara unor mari dezavantaje și, afară de cazul că atât ei, cât și conlucrătorii lor au un interes neegoist pentru instituția Domnului, va rezulta, din cauza aceasta, o stare de lucruri care va împiedica propășirea ei.

Multora li se pare că ramura de lucrare de care se ocupă ei le aparține în mod exclusiv și că nimeni altul nu ar trebui să dea vreo sugestie cu privire la ea. Ei înșiși pot fi foarte nepricepuți în ce privește metodele cele mai bune de a conduce lucrarea; dar, dacă cineva îndrăznește să le ofere un sfat, se simt ofensați și se încăpățânează și mai tare să-și păstreze independența în gândirea lor. Pe de altă parte, unii dintre lucrători nu sunt binevoitori să-i ajute sau să-i instruiască pe conlucrătorii lor. Alții, care sunt fără experiență, nu doresc ca ignoranța lor să fie cunoscută. Ei fac greșeli cu prețul pierderii de mult timp și material, pentru că sunt prea mândri ca să ceară sfat.

Cauza greutății nu e greu de determinat. Lucrătorii au fost firi independente, când de fapt ar fi trebuit să se considere ca niște fire care trebuie să fie țesute împreună, pentru a ajuta la realizarea modelului.

Lucrurile acestea Îl întristează pe Duhul Sfânt. Dumnezeu dorește ca noi să învățăm unii de la alții. Independența nesfințită ne așează în poziția în care El nu poate lucra cu noi. Cu o astfel de stare de lucruri, Satana este foarte mulțumit.

N-ar trebui să existe înclinație spre tănuire și nici îngrijorarea că alții vor ajunge să posede o știință deținută de câțiva. Un astfel de spirit dă naștere la o continuă bănuială și reținere. Se cultivă gândirea și bănuiala rea, iar dragostea frățescă dispare din inimă.

Fiecare ramură a lucrării lui Dumnezeu are o legătură cu oricare altă ramură a lucrării. Exclusivismul nu poate să existe într-o instituție în care prezidează Dumnezeu; deoarece El este Domnul oricărei iscusințe și ingeniozități; El e temelia oricăror metode corecte. El este Cel care dă pricepere cu privire la ele și nimeni nu trebuie să considere știința sa ca fiind exclusiv a sa.

Fiecare lucrător ar trebui să aibă interes pentru oricare ramură a lucrării și, dacă Dumnezeu i-a dat prevedere, capacitate și cunoștințe care ar fi de folos în oricare ramură a lucrării, el ar trebui să comunice ceea ce a primit.

Toată iscusința care poate fi pusă în legătură cu instituția, printr-un efort dezinteresat, ar trebui folosită pentru a face ca ea să aibă succes și să devină un instrument viu și activ pentru Dumnezeu. Casele de editură au nevoie de lucrători consacrați, care posedă talanți și influență.

Fiecare lucrător va fi pus la probă cu privire la faptul dacă lucrează pentru înaintarea instituției Domnului sau pentru servirea propriilor sale interese. Aceia care s-au convertit vor dovedi zilnic că nu caută să folosească pentru câștig personal avantajele și cunoștința pe care le-au obținut. Ei își dau seama că providența divină le-a dat avantajele acestea pentru ca, în calitate de instrumente ale Domnului, să poată servi cauzei Sale, făcând lucrare de calitate superioară.

Nimeni n-ar trebui să lucreze din plăcere pentru aplauze sau din ambiție după supremație. Adevăratul lucrător va face tot ce poate mai bine, deoarece, făcând lucrul acesta, poate să Îl proslăvească pe Dumnezeu. El va căuta să-și sporească toate facultățile. El își va îndeplini obligațiile ca pentru Dumnezeu. Unica lui dorință va fi ca Domnul Hristos să poată primi închinare și slujire desăvârșită.

Lucrătorii să-și concentreze energiile într-un efort de a câștiga avantaje pentru lucrarea lui Dumnezeu. Făcând lucrul acesta, ei înșiși vor câștiga tărie și eficacitate.

Capitolul 39

Stăpânire de sine și credincioșie

Nu avem dreptul să supraîmpovărăm nici puterile mintale, nici pe cele fizice, așa ca să ne irităm repede și să fim împinși să spunem cuvinte care Îl dezonorează pe Dumnezeu. Domnul dorește ca noi să fim mereu calmi și stăpâni pe noi înșine. Orice ar face alții, noi trebuie să-L reprezentăm pe Domnul Hristos, făcând ceea ce El ar face în împrejurări asemănătoare.

Cel care este într-un post de răspundere are de luat zilnic hotărâri de care depind rezultate de mare însemnătate. Adesea, el trebuie să cugete repede, și lucrul acesta poate fi făcut cu succes numai de către aceia care practică o strictă temperanță. Mintea se întărește ca urmare a tratării corecte a forțelor fizice și mintale. Dacă încordarea nu e prea mare, ea capătă o nouă vigoare cu fiecare efort.

Numai un creștin cu toată inima poate fi un adevărat gentleman.

Neglijența de a ne conforma în toate amănuntele cerințelor lui Dumnezeu înseamnă înfrângere și pagubă sigură pentru făcătorul de rele. Neținând calea Domnului, el Îl jefuiește pe Creatorul său de slujirea ce I se cuvine. Aceasta are urmări asupra propriei sale persoane — el nu mai primește harul acela, puterea aceea, forța aceea de caracter, care sunt privilegiul oricui se predă în totul lui Dumnezeu. Trăind despărțit de Domnul Hristos, el este expus la ispită. El face greșeli în lucrarea lui pentru Domnul. Nesincer față de principii în cele mici, el nu ajunge să facă voia lui Dumnezeu în lucrurile cele mai mari. El acționează pe baza principiilor cu care s-a obișnuit.

Dumnezeu nu Se poate uni cu aceia care trăiesc pentru a-și plăcea lor înșile, pentru a-și da lor locul cel dintâi. Aceia care fac aceasta vor sfârși prin a fi la coada tuturor. Păcatul care este aproape cel mai fără nădejde și cel mai de nevindecat este mândria opiniei personale, înfumurarea. Lucrul acesta stă în calea oricărei creșteri. Când un om are defecte de caracter, dar nu e în stare să vadă lucrul acesta, când e așa de plin de păreri înalte despre competența sa, încât nu-și poate vedea greșeala, cum poate fi curățit? „Nu cei sănătoși au nevoie de doctor, ci cei bolnavi”. (Matei 9, 12.) Cum se mai poate dezvolta cineva când crede că umblarea lui e desăvârșită?

Atunci când cineva, despre care se presupune că e călăuzit și învățat de Dumnezeu, se abate din drum, datorită încrederii în propria sa capacitate, mulți îi urmează exemplul. Pașii lui greșiți pot avea ca rezultat ducerea în rătăcire a mii de persoane.

Luați aminte la parabola smochinului.

„Un om avea un smochin sădit în via sa. A venit să caute rod în el și n-a găsit. Atunci a zis vierului: «Iată că sunt trei ani de când vin și caut rod în smochinul acesta, și nu găsesc. Taie-l. La ce să mai cuprindă și pământul degeaba?» «Doamne», i-a răspuns vierul, «mai lasă-l și anul acesta; am să-l sap de jur împrejur, și am să-i pun gunoi la rădăcină. Poate că de acum înainte va face roadă, dacă nu, îl vei tăia»”. (Luca 13, 6-9.)

„Dacă nu”. În cuvintele acestea e o lecție pentru toți aceia care sunt legați de lucrarea lui Dumnezeu. Pomului care nu aducea roadă i s-a acordat un timp de probă. La fel Dumnezeu are o îndelungă răbdare cu poporul Său. Dar cu privire la aceia care au avut mari avantaje, care stau în locuri de înaltă și sfântă răspundere și nu aduc roade, El zice: „Taie-l. La ce să mai cuprindă și pământul degeaba?”

Aceia care sunt legați de instituțiile ce servesc ca instrumente speciale ale Domnului să-și aducă aminte că El va cere roade de la via Sa. În raport cu binecuvântările date, va fi cerută și restituirea. Îngerii cerești au mers și au apelat în toate locurile unde s-au înființat instituții ale lui Dumnezeu. Necredințioșia în instituțiile acestea e un păcat mai mare decât ar fi în altă parte, deoarece are o influență mai mare de cum ar avea oriunde în altă parte. Necredințioșia, nedreptatea, necinstea, închiderea ochilor față de rele, toate acestea împiedică lumina pe care Dumnezeu dorește să o vadă că luminează de la instrumentele Sale.

Lumea este atentă, gata să critice cu agerime și severitate cuvintele voastre, purtarea voastră și tranzacțiile voastre comerciale. Fiecare persoană care îndeplinește o parte în legătură cu lucrarea lui Dumnezeu este supravegheată și este cântărită în balanța discernământului omenesc. Impresii favorabile sau nefavorabile cu privire la religia biblică se fac fără încetare asupra minții acelorora cu care voi aveți de a face.

Lumea privește să vadă ce roade aduc cei care pretind că sunt creștini. Ea are

dreptul de a aștepta să vadă exercitându-se lepădare de sine și jertfire de sine din partea acelor care pretind a crede adevărul prezentat.

Au fost și vor mai fi printre lucrătorii noștri persoane care nu simt nevoia de Domnul Isus la fiecare pas. Ei cred că nu-și pot lua timp să se roage și să participe la serviciile divine. Ei au atât de mult de lucru, încât nu pot găsi timp pentru a-și păstra sufletele în iubirea lui Dumnezeu. Când așa stau lucrurile, Satana este pe teren pentru a crea închipuiri deșarte.

Lucrătorii care nu sunt harnici și credincioși fac un rău ce nu poate fi calculat. Ei dau altora o pildă. În fiecare instituție, sunt unii care fac serviciu voios și din toată inima; dar aluatul nu-i poate afecta și pe ei? Să rămână oare instituția fără exemple sincere de fidelitate creștină? Când oamenii care pretind că sunt reprezentanți ai lui Hristos dovedesc că sunt neconvertiți, că au caractere grosolane, egoiste și murdare, ar trebui să fie separați de lucrare.

Lucrătorii trebuie să-și dea seama de sfințenia încrederii cu care i-a onorat Domnul. Motive impulsive și acțiuni capricioase trebuie să fie lăsate la o parte. Aceia care nu pot face deosebire între cele sfinte și cele de rând nu sunt administratori de încredere ai unor răspunderi înalte. Când vor fi ispitiți, ei vor trăda încrederea care li s-a acordat. Aceia care nu apreciază privilegiile și ocaziile unei legături cu lucrarea lui Dumnezeu nu vor sta tari atunci când vrăjmașul va prezenta viclenele Lui ispite. Ei pot fi ușor abătuți prin proiecte ambițioase și egoiste. Dacă, după ce le-a fost prezentată lumina, ei încă nu sunt în stare să distingă binele de rău, cu cât mai repede vor fi dezlegați de instituție, cu atât mai curat și mai înălțat va fi caracterul lucrării.

În oricare dintre instituțiile Domnului, n-ar trebui să fie îngăduit nimeni dintre aceia care, în timp de criză, nu-și dau seama că instituțiile Lui sunt sacre. Dacă unii lucrători n-au plăcere de adevăr, dacă legătura lor cu instituția nu-i face mai buni, nu le aduce plăcere pentru adevăr, atunci, după examinare îndestulătoare, să fie îndepărtați din lucrare, deoarece lipsa de religiozitate și necredința lor îi influențează și pe alții. Prin ei lucrează îngerii răi pentru a duce în rătăcire pe cei aduși ca ucenici. Ca ucenici, ar trebui să alegeți tineri promițători, care Îl iubesc pe Dumnezeu. Dar, dacă îi puneți la un loc cu cei care nu Îl iubesc pe Dumnezeu, ei sunt într-o primejdie continuă din cauza influenței lipsite de religiozitate. Cei cu inima împărțită și lumești, cei care sunt obișnuiți să bârfească, cei care se ocupă de greșelile altora, în timp ce le neglijează pe

ale lor proprii, aceia ar trebui să fie îndepărtați din lucrare.

Capitolul 40

Primejdia cititului nepotrivit

Când văd primejdia care amenință tineretul de pe urma cititului nepotrivit, nu mă pot abține să nu prezint și mai departe avertismentele pe care le-am primit cu privire la acest mare rău.

Răul pe care îl suferă lucrătorii de pe urma faptului că umblă cu lucruri de un caracter condamnabil este prea puțin înțeles. Atenția lor este prinsă și interesul lor trezit de subiectul de care se ocupă. Cuvintele se imprimă în memorie. Se sugerează idei. Aproape pe neștiute, cititorul este influențat de spiritul scriitorului, iar asupra minții și asupra caracterului se imprimă o tendință spre rău. Sunt persoane care au puțină credință și puțină putere de a se stăpâni și e greu pentru ele să alunge gândurile sugerate de o astfel de literatură.

Mai înainte de a primi adevărul prezent, unii și-au format obiceiul de a citi romane. Unindu-se cu biserica, ei au făcut un efort de a birui obiceiul acesta. A așeza în fața acestora o lectură asemănătoare cu aceea pe care ei au părăsit-o e ca și cum i-am oferi bețivului băuturi îmbătătoare. Cedând ispitelor care le stau mereu în față, ei vor pierde în curând gustul pentru o lectură serioasă. Ei nu sunt interesați în studiul Bibliei. Puterea lor morală slăbește. Păcatul apare mai puțin respingător. Se dă pe față o necredincioșie ce sporește, o tot mai mare neplăcere pentru datoriile practice ale vieții. Minte, ajungând pervertită, e gata să apuce orice lectură cu caracter stimulant. În felul acesta, se deschide calea prin care Satana poate aduce sufletul pe deplin sub stăpânirea lui.

Chiar lucrări care nu duc așa de categoric în rătăcire și nu strică atât de mult trebuie totuși să fie evitate, dacă produc dezgust pentru studierea Bibliei. Cuvântul acesta este mana adevărată. Ar trebui ca toți să reprime dorința după o lectură care nu constituie hrană pentru minte. Voi nu puteți face lucrarea lui Dumnezeu cu o clară putere de percepere, atâta vreme cât mintea vă este ocupată cu acest fel de lectură. Cei care sunt în slujba lui Dumnezeu n-ar trebui să cheltuiască nici timp, nici bani pentru o lectură ușoară. Ce are a face pleava cu grâul?

Nu e timpul pentru angajarea în amuzamente triviale, în împlinirea poftelor egoiste. E timpul să vă ocupați cu gânduri serioase. Și voi nu puteți să vă ocupați de viața plină de lepădare și jertfire de sine a Mântuitorului lumii și în același timp să găsiți plăcere într-o nebunească pierdere a timpului cu glume, bufonerii și lingușeli. Aveți cea mai mare nevoie de o experiență practică în viața de creștin. Aveți nevoie să vă formați mintea pentru lucrarea lui Dumnezeu. Felul vieții religioase este în mare măsură determinat de cărțile pe care le citiți în clipele voastre libere.

Dacă vă plac Scripturile și le cercetați ori de câte ori aveți prilejul, pentru a ajunge să intrați în posesia bogatelor lor comori, atunci puteți avea siguranța că Isus vă atrage la Sine.

„Luați seama, ca nimeni să nu vă fure cu filozofia și cu amăgire deșartă, după datina oamenilor, după învățăturile începătoare ale lumii, și nu după Hristos. Căci în el locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii. Voi aveți totul deplin în El”. (Coloseni 2, 8-10.)

Noi nu putem fi cu totul în Hristos și totuși să fim gata să apucăm lucrurile acelea care vin de la așa-ziii oameni mari ai pământului și să așezăm înțelepciunea lor mai presus de înțelepciunea celui mai mare Învățător pe care L-a cunoscut lumea. A căuta știință la asemenea izvoare este reprezentat în Cuvânt ca a căuta să bei din fântâni crăpate, care nu țin apă.

Faceți din adevărul lui Dumnezeu subiectul contemplării și meditației. Citiți Biblia și priviți-o ca fiind glasul lui Dumnezeu care vă vorbește direct. Atunci veți găsi inspirație și acea înțelepciune divină.

Deseori, îngrămădirea de multe cărți pentru studiu interpune între Dumnezeu și om o masă de cunoștințe care slăbesc mintea și o fac incapabilă să asimileze ceea ce a primit mai înainte. Mintea ajunge dispeptică. E nevoie de înțelepciune, ca omul să poată alege bine între atât de mulți autori și Cuvântul vieții, ca să poată să mănânce carnea și să bea sângele Fiului lui Dumnezeu.

Frații mei, lăsați apele câmpiilor și veniți la apele curate ale Libanului. Niciodată nu puteți umbla în lumina lui Dumnezeu, atâta timp cât îngrămădiți în minte o masă de materiale pe care nu o puteți digera. E timpul să ne hotărâm să avem ajutorul cerului și

să îngăduim minții să fie impresionată de Cuvântul lui Dumnezeu. Să închidem ușa în fața unei lecturi atât de vaste. Să ne rugăm mai mult și să mâncăm cuvintele vieții. Dacă nu are loc o lucrare mai profundă a harului asupra minții și a inimii, noi nu vom putea vedea fața lui Dumnezeu.

Capitolul 41

Evitați intrarea în datorii

Dumnezeu nu dorește ca lucrarea Sa să fie mereu în încurcături financiare de pe urma datoriilor. Când pare că e de dorit adăugarea de noi clădiri sau alte facilități unei instituții, feriți-vă de a depăși posibilitățile voastre financiare. Mai bine să se amâne îmbunătățirile până când Providența va deschide calea ca ele să fie făcute fără a contracta datorii grele și a trebui să se plătească dobânzi.

Casele de editură au fost făcute locuri de depuneri pentru poporul nostru și în felul acesta ele au avut posibilitatea de a procura mijloace pentru sprijinirea unor ramuri de lucrare în diferite câmpuri și au ajutat la realizarea altor lucrări. Lucrul acesta e bun. În direcția aceasta nu s-a făcut prea mult. Domnul vede totul. Dar, potrivit cu lumina ce mi-a fost dată, trebuie să se depună orice efort pentru a ne păstra liberi de datorii.

Lucrarea de editură a fost întemeiată pe tăgăduire de sine și ar trebui să fie condusă pe baza unor principii de strictă economie. Problemei financiare i se poate face față dacă, atunci când e o lipsă de mijloace, lucrătorii vor consimți la o reducere de salarii. Acesta a fost principiul pe care Domnul mi-a arătat că trebuie să-l introducem în instituțiile noastre. Când banii sunt puțini, noi ar trebui să fim dispuși a ne restrânge nevoile.

Să se acorde publicațiilor aprecierea cuvenită și apoi toți cei din casele noastre de editură să caute să economisească, pe orice cale cu putință, chiar dacă în felul acesta se pricinuiesc destul de multe inconveniente. Luați seama la cheltuielile mărunte. Astupați fiecare crăpătură. Pierderile mici sunt cele care, în cele din urmă, au un cuvânt greu de spus. Adunați firimiturile, nimic să nu se piardă. Nu irosiți minutele cu vorbirea; minutele irosite ciuntesc orele. Hărnicia stăruitoare, lucrând în credință, va fi totdeauna încununată de succes.

Unii consideră că nu e demn pentru ei să se îngrijească de lucrurile mărunte. Ei cred că aceasta e o dovadă de îngustime de minte și de un spirit de zgârcenie. Dar spărturile mici au scufundat multe corăbii. Nimic ce ar servi scopurilor cuiva nu ar trebui să fie îngăduit să producă risipă. Lipsa de economie va atrage fără îndoială datorii

asupra instituțiilor. Chiar dacă s-ar primi mulți bani, ei vor fi pierduți în micile risipe ale fiecărei ramuri de lucrare. Economia nu e avariție.

Fiecare bărbat și fiecare femeie care lucrează în cadrul casei de editură trebuie să fie o santinelă credincioasă, veghind ca nimic să nu se irosească. Toți să fie atenți la presupusele nevoi care cer o cheltuială de mijloace. Unii oameni trăiesc mai bine cu patru sute de dolari pe an decât alții cu opt sute. La fel și cu instituțiile; unele persoane le pot administra cu mult mai puțin capital decât alții. Dumnezeu dorește ca toți lucrătorii să practice economia și în mod deosebit să fie contabili credincioși.

Fiecare lucrător din instituțiile noastre ar trebui să primească o recompensă dreaptă. Dacă lucrătorii primesc salarii corespunzătoare, ei au satisfacția de a face daruri lucrării. Nu e drept ca unii să primească o sumă mare, iar alții, care fac o lucrare esențială și credincioasă, să primească foarte puțin.

Totuși, sunt cazuri când trebuie să se facă o deosebire. Sunt oameni în casele de editură care poartă răspunderi grele și a căror lucrare e de mare valoare pentru instituție. În multe alte poziții ei ar avea griji mult mai puține și, financiar, un profit mult mai mare. Toți pot vedea injustețea faptului că nu se plătesc unor asemenea oameni salarii mai mari decât cele plătite simplilor lucrători manuali.

Dacă o femeie e rânduită de Domnul să facă o anumită lucrare, munca ei ar trebui să fie apreciată după valoarea ei. Unii poate socotesc că e un plan bun acela de a îngădui ca unele persoane să-și consacre timpul și munca lucrării fără să fie plătite pentru aceasta. Dar Dumnezeu nu aprobă astfel de aranjamente.

Când e nevoie de lepădare de sine datorită lipsei de mijloace, povara nu trebuie să cadă în totul numai asupra câtorva persoane. Toți să se unească la sacrificiu.

Domnul dorește ca aceia cărora li s-au încredințat bunurile Sale să dovedească bunătate și dărnicie, nu zgârcenie. Ei să nu caute să stoarcă orice centimă, prin felul cum îi tratează pe alții. Dumnezeu privește cu dispreț la asemenea metode.

Lucrătorii ar trebui să fie recompensați în acord cu orele pe care le depun în muncă cinstită. Acela care folosește întregul timp trebuie să primească în acord cu timpul. Dacă cineva înhamă mintea, sufletul și puterea la purtarea răspunderilor, trebuie

să fie plătit potrivit cu aceasta.

Nimănui nu ar trebui să i se dea un salariu exorbitant, chiar dacă ar poseda capacități și calificări speciale. Lucrarea ce se face pentru Dumnezeu și cauza Lui nu trebuie să fie pusă pe o bază mercenară. Lucrătorii de la casa de editură n-au o muncă mai obositoare, n-au cheltuieli mai mari, n-au răspunderi mai grele decât un lucrător din alte ramuri de lucrare. Munca lor nu este mai chinuitoare decât este aceea predicatorului conștiincios. Dimpotrivă, de regulă, predicatorii fac sacrificii mai mari decât cele pe care le fac muncitorii din instituțiile noastre. Pastorii merg acolo unde sunt trimiși, ei sunt oameni de sacrificiu, gata să se mute în orice clipă, pentru a face față nevoilor.

Ei sunt în mod necesar, și în mare măsură, despărțiți de familiile lor. Lucrătorii de la casele de editură, de obicei, au o locuință stabilă și pot trăi la un loc cu familiile lor. Aceasta este o mare economie de cheltuieli și ar trebui luată în considerație în efectul ei atunci când se stabilește recompensarea lucrătorilor din domeniul pastoral și a celor din casele de editură.

Aceia care muncesc din toată inima în via Domnului, lucrând la toată capacitatea lor, nu sunt cei care să dea cel mai mare preț propriilor lor servicii. În loc să se umfle de mândrie și de importanță de sine și să se calculeze cu exactitate lucrul fiecărei ore, ei își compară străduințele cu lucrarea Mântuitorului și se socotesc pe sine slugi netrebnice.

Fraților, nu căutați să vedeți cât puteți lucra mai puțin, pentru ca să ajungeți la standardul cel mai scăzut, ci alergați după plinătatea lui Hristos, pentru ca să puteți face mult pentru El.

Domnul caută oameni care văd lucrarea în măreția ei și care înțeleg principiile care au fost întretesute în ea de la începutul ei. El nu dorește să se introducă o rânduială lumească a lucrurilor pentru ca să modeleze lucrarea într-un mod cu totul diferit de felul fixat de El pentru poporul Său. Lucrarea trebuie să aibă caracterul Creatorului ei.

În jertfa Domnului Hristos, pentru oamenii căzuți, mila și adevărul s-au întâlnit, neprihănirea și pacea s-au sărutat. Atunci când însușirile acestea sunt despărțite de lucrarea cea mai minunată și vădit cea mai cu succes, nu mai e nimic de ea.

Dumnezeu n-a selecționat un număr mic de oameni pentru a le acorda favoarea sa

și pe alții să-i lase în părăsire. El nu va înălța pe unul, iar pe altul să-l doboare și să-l oprime. Toți cei care sunt într-adevăr convertiți vor da pe față același spirit. Ei îi vor trata pe semenii lor așa cum L-ar trata pe Hristos. Nimeni nu va trece cu vederea drepturile altuia.

Slujitorii lui Dumnezeu ar trebui să aibă un respect atât de mare față de lucrarea sfântă de care se ocupă, încât nu vor aduce în ea nici o umbră de egoism.

Capitolul 42

Credință și curaj

Domnul l-a îndrumat pe Moise să le reamintească copiilor lui Israel modul în care S-a purtat El cu ei, cu prilejul eliberării lor din Egipt, și minunata lor ocrotire în pustie. El trebuia să le reamintească de necredința și cârtelile lor atunci când erau aduși în încercări, precum și marea milă și bunătate iubitoare a Domnului, care nu i-a părăsit niciodată. Aceasta avea să le stimuleze credința și să le întărească curajul. În timp ce aveau să fie aduși să-și recunoască propriul lor păcat și propria lor slăbiciune, urmau să recunoască și faptul că Dumnezeu a fost neprihănirea și tăria lor.

Este tot atât de drept și esențial ca poporul lui Dumnezeu de azi să țină minte când și cum au fost puși la încercare și unde i-a părăsit credința; unde au primejduit cauza Lui prin necredința lor și prin încrederea lor în sine. Mila lui Dumnezeu, providența Lui sprijinitoare, eliberările Lui de neuitat, toate trebuie să fie reamintite pas cu pas. Atunci când revizuieste trecutul în felul acesta, poporul lui Dumnezeu trebuie să vadă că Domnul repetă mereu purtările Sale. Ei ar trebui să înțeleagă avertismentele date și ar trebui să se ferească de a nu mai repeta greșelile lor. Renunțând la dependența lor de sine, ei trebuie să se încreadă în El, pentru a se feri de a nu mai dezónora iarăși Numele Lui. La fiecare victorie pe care o câștigă Satana, sunt puse în primejdie multe suflete. Unii ajung să fie supuși ispitelor lui, fără a mai putea să se salveze vreodată. Deci, aceia care au făcut greșeli să se poarte cu grijă, rugându-se la fiecare pas: „Păstrează pașii mei neclintiți pe cărările Tale, ca să nu mi se clatine picioarele”. (Psalmii 17, 5.)

Dumnezeu trimite încercări pentru a se dovedi cine va rezista cu credincioșie ispitei. El îi aduce pe toți în situații grele, pentru a vedea dacă se vor încrede într-o putere din afară și mai presus de ei. Fiecare are trăsături de caracter nedescoperite care trebuie să iasă la lumină prin încercare. Dumnezeu îngăduie ca aceia care sunt încrezuți să fie greu ispitiți, ca să poată înțelege neajutorarea lor.

Când vin asupra noastră încercări, când înaintea noastră nu putem vedea o mai mare prosperitate, ci o strâmtorare care necesită sacrificiu din partea tuturor, cum vom primi șoptirile lui Satana, că urmează să avem timpuri foarte grele? Dacă ascultăm

sugestiile lui, va izbucni necredința în Dumnezeu. În asemenea împrejurări, trebuie să ne reamintim că Dumnezeu a purtat totdeauna de grijă instituțiilor Sale. Ar trebui să privim la lucrarea pe care El a făcut-o, la reformele pe care le-a săvârșit. Noi ar trebui să adunăm dovezile binecuvântărilor cerului, ca o garanție spre bine, zicând: „Doamne, noi credem în Tine, în slujitorii Tăi și în lucrarea Ta. Ne vom încrede în Tine. Casa de editură este un instrument al Tău și noi nu vrem să dăm înapoi sau să ne descurajăm. Tu ne-ai onorat, legându-ne de centrul Tău. Vom urma pe calea Domnului, făcând ce e bine și drept. Ne vom face partea, fiind sinceri față de lucrarea lui Dumnezeu.”

Dacă ne lipsește credința acolo unde suntem când vin greutăți, ne va lipsi credința în orice loc.

Nevoia noastră cea mai mare este de a avea credință în Dumnezeu. Dacă privim la partea întunecoasă, vom pierde legătura cu Domnul Dumnezeu lui Israel. Atunci când inima e deschisă la temeri și îngrijorări, cărarea progresului e închisă prin necredință. Să nu avem niciodată simțământul că Dumnezeu și-a părăsit lucrarea.

Trebuie să se vorbească mai puțin despre necredință, să se imagineze mai puțin că cutare sau cutare lucru închide calea. Mergeți înainte în credință; încredeți-vă în Domnul în ce privește pregătirea căii pentru lucrarea Sa. Atunci veți afla odihnă în Hristos. Când cultivați credința și vă așezați în relații drepte cu Dumnezeu, iar prin rugăciune stăruitoare vă legați să vă faceți datoria, Duhul Sfânt va lucra asupra voastră. Multele probleme, care acum par taine, le veți rezolva singuri printr-o continuă încredere în Dumnezeu. Datorită faptului că trăiți sub călăuzirea Duhului Sfânt, nu trebuie să vă chinuiți în nehotărâre. Puteți umbla și lucra plini de încredere.

Trebuie să avem mai puțină încredere în ceea ce putem face și mai multă credință în ceea ce Domnul poate face pentru noi, dacă vom avea mâini curate și inimi nepătate. Nu sunteți angajați în propria voastră lucrare; voi faceți lucrarea lui Dumnezeu.

E nevoie de mai multă iubire, de mai multă sinceritate, de mai puțină bănuială și mai puțină gândire de rău. Avem nevoie să fim mai puțin înclinați să blamăm și să acuzăm. Tocmai acestea sunt atât de ofensatoare pentru Dumnezeu. Inima are nevoie să fie înmuiată și supusă prin iubire. Lipsa de putere a poporului nostru este rezultatul faptului că inima lor nu stă bine cu Dumnezeu. Înstrăinarea de El este cauza stării împovărate a instituțiilor noastre.

Nu fiți neliniștiți. Privind la aparențe și plângându-vă atunci când vin greutățile și strâmtorările, dați pe față o credință bolnăvicioasă, slabă. Prin cuvinte și fapte, arătați invincibilitatea credinței voastre. Domnul e bogat în resurse. El posedă lumea. Priviți la El, care are lumină, putere și eficiență. El va binecuvânta pe oricine caută să transmită lumină și iubire.

Dumnezeu dorește ca toți să înțeleagă că prosperitatea lor este ascunsă în El cu Hristos, că ea este dependentă de umilința și blândețea lor, de ascultarea și consacrarea lor din toată inima. Când vor învăța lecția Marelui Învățător, de a muri față de eu, de a nu-și pune încrederea în om, de a nu-și face din carne sprijinul lor, atunci, când Îl vor chema, și Domnul va fi pentru ei un ajutor prezent în timp de nevoie. El îi va călăuzi în dreptate. El va fi la dreapta lor pentru a le da sfat. El le va spune: „Iată calea; mergeți pe ea.”

Frații din posturi de răspundere trebuie să exprime credință și curaj înaintea lucrătorilor. Aruncați-vă plasele în partea dreaptă a corăbiei, în partea credinței. Atâta vreme cât mai ține timpul de probă, arătați ce se poate face printr-o biserică vie și consacrată.

Noi nu înțelegem așa cum ar trebui marea luptă ce se duce între forțele nevăzute, lupta dintre îngerii ascultători și cei neascultători. Pentru fiecare om se luptă îngerii buni și îngerii răi. Aceasta nu e o luptă ireală. Luptele în care noi suntem prinși nu sunt lupte în care ne prefacem că luptăm. Noi avem să dăm piept cu adversarii cei mai puternici și rămâne pe seama noastră să hotărâm cine să câștige. Noi trebuie să ne găsim puterea acolo unde și-au găsit-o primii ucenici. „Toți aceștia stăruiau cu un cuget în rugăciune și în cereri.” „Deodată a venit din cer un sunet ca vâjâitul unui vânt puternic, și a umplut toată casa unde ședeau ei”. „Și toți s-au umplut de Duh Sfânt”. (Faptele Apostolilor 1, 14; 2, 2.4.)

Nu există scuză pentru părăsirea postului sau pentru descurajare, deoarece toate fângăduințele harului ceresc sunt pentru aceia care flămânzesc și însetează după neprihănire. Intensitatea dorinței reprezentată prin flămânzire și însetare este o garanție că aprovizionarea dorită va fi dată.

Chiar de îndată ce ne dăm seama de neputința noastră de a face lucrarea lui

Dumnezeu și ne supunem pentru a fi îndrumați de înțelepciunea Lui, Domnul poate să lucreze cu noi. Dacă golim sufletul de eu, El ne poate da tot ceea ce ne trebuie.

Așezați-vă mintea și voința acolo unde Duhul Sfânt poate să se apropie de ele, deoarece El nu va lucra prin mintea și conștiința altui om, ca să se apropie de mintea și conștiința voastră. Rugându-vă stăruitor pentru înțelepciune, faceți din Cuvântul lui Dumnezeu studiul vostru. Luați sfat de la rațiunea sfințită, predată cu totul lui Dumnezeu.

Uitați-vă la Isus în simplitate și credință. Priviți la Isus până când spiritul cedează din cauza excesului de lumină. Nu ne rugăm nici pe jumătate. Nu credem nici pe jumătate. „Cereți, și vi se va da”. (Luca 11, 9.) Rugați-vă, credeți, întăriți-vă unul pe altul. Rugați-vă cum nu v-ați rugat niciodată mai înainte, ca Domnul să-și întindă mâna peste voi, pentru ca voi să fiți în stare să înțelegeți lungimea și lățimea, adâncimea și înălțimea și să cunoașteți iubirea lui Hristos, care întrece orice cunoștință, pentru ca să puteți fi umpluți cu toată plinătatea lui Dumnezeu.

Faptul că noi suntem chemați să trecem prin greutăți dovedește că Domnul Isus vede în noi ceva foarte prețios, pe care El dorește să-l dezvolte. Dacă nu ar vedea în noi ceva prin care și-ar putea glorifica Numele, n-ar pierde timpul cu curățirea noastră. Noi nu ne ostenim prea mult ca să curățim scaietii. Domnul Hristos nu pune în cuptorul Său pietre fără valoare. El pune la probă numai minereul de valoare.

Fierarul pune fierul și oțelul în foc pentru ca să știe ce fel de metale sunt. Domnul îngăduie ca cei aleși ai Lui să fie așezați în cuptorul suferinței, ca să vadă ce fel de caracter au și dacă poate să-i modeleze și să-i fasoneze pentru lucrarea Lui.

Capitolul 43

Jertfirea de sine

Legile Împărăției lui Hristos sunt atât de simple, și totuși atât de complete, încât adăugirile omenești vor crea confuzie. Și cu cât planurile noastre de lucru în slujba Domnului sunt mai simple, cu atât vom realiza mai mult. Adoptarea de metode lumești în lucrarea lui Dumnezeu înseamnă a invita dezastrul și înfrângerea. Simplitatea și umilința trebuie să caracterizeze orice efort pentru înaintarea Împărăției Sale.

Pentru ca Evanghelia să poată fi dusă la toate națiunile, neamurile, limbile și popoarele, trebuie să se mențină jertfirea de sine. Cei care se află în posturi de răspundere trebuie să procedeze în toate privințele ca economi credincioși, apărând cu conștiinciozitate fondurile create de popor. Trebuie să se aibă grijă ca să se prevină orice cheltuială zadarnică. La construirea de clădiri și la procurarea de facilități pentru lucrare, să fim atenți să nu facem pregătirea noastră atât de complicată, încât să se cheltuiască banii fără rost; deoarece aceasta înseamnă imposibilitatea de a procura mijloace pentru extinderea lucrării în alte câmpuri, mai ales în țări străine. Nu trebuie să se scoată mijloace din tezaur pentru a înființa noi instituții în câmpul din țară, cu riscul de a stânjeni înaintarea adevărului în regiunile din afara țării.

Banii lui Dumnezeu trebuie să fie folosiți nu numai în imediata noastră vecinătate, ci și în țări depărtate, în insulele mării. Dacă poporul Său nu se angajează în lucrarea aceasta, fără îndoială că Dumnezeu va retrage puterea care nu este în mod drept distribuită.

Mulți dintre credincioși abia au ce să mănânce, totuși, în marea lor sărăcie, ei își aduc zecimile și darurile în tezaurul Domnului. Mulți care știu ce înseamnă a susține cauza lui Dumnezeu în împrejurări grele și descurajante au investit mijloacele lor în casele de editură. Bucuros au suferit poveri și lipsuri și au vegheat și s-au rugat pentru succesul lucrării. Darurile și jertfele lor exprimă recunoștința călduroasă a inimii lor pentru Acela care i-a chemat din întuneric la lumina Lui minunată. Rugăciunile și milosteniile lor se înalță ca o aducere aminte înaintea lui Dumnezeu. Nu e parfum mai plăcut care să se poată urca la cer.

Dar lucrarea lui Dumnezeu este una singură în toată marea ei întindere și aceleași principii ar trebui să acționeze în toate ramurile ei. Ea trebuie să poarte sigiliul de lucrare misionară. Fiecare departament al lucrării este legat de toate părțile câmpului Evangheliei, iar spiritul care domină un departament va fi simțit în tot câmpul. Dacă o parte dintre lucrători primesc salarii mari, sunt alții, din alte diferite ramuri ale lucrării, care la fel vor solicita salarii mari, iar spiritul jertfirii de sine se va slăbi. Alte instituții se vor molipsi de același spirit, iar îndurarea Domnului se va depărta de la ei, deoarece El nu poate să aprobe egoismul. În felul acesta, lucrarea noastră agresivă se va sfârși. E imposibil ca ea să fie dusă mai departe decât numai printr-un continuu sacrificiu. Din toate părțile lumii vin chemări după oameni și mijloace pentru a duce lucrarea mai departe. Să fim noi oare constrânși să spunem: „Trebuie să așteptați; noi nu avem bani în tezaur?”

Unii dintre oamenii cu experiență și evlavioși, care au stat în fruntea acestei lucrări, care au manifestat lepădare de sine și care n-au ezitat de a jertfi pentru succesul ei, dorm acum în mormânt. Ei erau canale rânduite de Dumnezeu, reprezentanții Lui, prin care se transmiteau bisericii principiile vieții spirituale. Ei aveau o experiență de cea mai înaltă valoare. Ei nu puteau fi nici cumpărați, nici vânduți. Curățenia lor, consacrarea lor, jertfirea lor de sine, via lor legătură cu Dumnezeu, erau binecuvântate pentru zidirea lucrării. Instituțiile noastre se caracterizau prin spiritul jertfirii de sine.

În zilele când noi ne luptam cu sărăcia, aceia care vedeau cât de minunat lucruse Dumnezeu pentru cauza Sa considerau că nu poate să li se acorde o onoare mai mare ca aceea de a fi legați de interesele lucrării prin sfintele legături care-i uneau cu Dumnezeu. Să fi pus ei jos povara și să trateze cu Domnul din motive financiare? Nu, nu. Chiar dacă orice oportunist și-ar fi părăsit postul, ei n-ar fi părăsit lucrarea.

Credincioșii care la începuturile istoriei cauzei lui Dumnezeu au făcut sacrificii pentru dezvoltarea lucrării erau pătrunși de același spirit. Ei își dădeau seama că Dumnezeu cere de la toți cei legați cu cauza Lui o consacrare fără rezerve, corp, suflet și spirit, precum și a tuturor energiilor și capacităților lor, pentru ca lucrarea să aibă succes.

Dar în unele privințe lucrarea s-a deteriorat. În timp ce a crescut în întindere și facilități, ea a slăbit în evlavie.

Există o învățătură pentru noi din istoria vieții lui Solomon. Începuturile vieții acestui împărat al lui Israel străluceau de promisiuni. El a ales înțelepciunea lui Dumnezeu și slava domniei lui a trezit uimirea lumii. El ar fi putut merge din putere la putere, de la prestigiu la prestigiu, apropiindu-se tot mai mult de asemănarea cu caracterul lui Dumnezeu. Dar cât de tristă e istoria vieții lui! El a fost înălțat până la cele mai sacre poziții de încredere, dar s-a dovedit necredincios. El a fost plin de mulțumire de sine, de îngâmfare și de înălțare de sine. Plăcerea după putere politică și grandoare personală l-au determinat să încheie alianțe cu națiunile păgâne. Argintul de Tarsis și aurul de Ofir au fost procurate cu cheltuieli îngrozitoare, care au mers chiar până la sacrificarea integrității și trădarea sfintelor sale sarcini. Asocierea cu oameni idolatri i-au corupt credința; un pas greșit a fost urmat de un altul; a avut loc o sfărâmare a barierelor pe care Dumnezeu le ridicase pentru siguranța poporului Său; viața lui a fost coruptă prin poligamie; iar în cele din urmă, s-a dedat la adorarea zeilor falși. Un caracter care fusese tare, curat și înălțat a ajuns să fie slab, marcat de incapacitatea lui morală.

N-au lipsit nici sftnicii răi, care dirijau mintea aceea, pe vremuri nobilă și independentă, așa cum doreau ei, datorită faptului că el nu făcea din Dumnezeu călăuza și sftnicul său. Simțurile lui fine s-au tocit; spiritul conștiincios și plin de considerație de la începutul domniei lui s-a schimbat. Satisfacerea poftelor a ajuns să fie zeul lui; și, drept urmare, purtarea lui s-a caracterizat prin judecată severă și tiranie crudă. Extravaganța practică datorită satisfacerii poftelor a făcut necesar să se pună impozite ruinoase asupra săracilor. Din cel mai înțelept împărat care a purtat vreodată scepstrul, Solomon a ajuns un despot. Ca împărat, el fusese idolul națiunii și ceea ce spunea și făcea el era copiat. Exemplul lui a exercitat o influență al cărei rezultat poate fi cunoscut pe deplin numai atunci când faptele tuturor vor fi revizuite înaintea lui Dumnezeu și fiecare om va fi judecat potrivit cu faptele făcute în trup.

O, cum poate să suporte Dumnezeu răutățile acelor care au avut parte de multă lumină și mari avantaje și totuși au apucat pe un drum pe care și l-au ales singuri, spre paguba lor veșnică! Solomon, care la dedicarea templului a cerut în mod solemn poporului: „Inima voastră să fie în totul a Domnului, Dumnezeului nostru” (1 Împărați 8, 61), și-a ales propria sa cale și în inima sa s-a despărțit de Dumnezeu. Mintea, care pe vremuri fusese predată lui Dumnezeu și fusese inspirată de El să scrie cele mai prețioase cuvinte ale înțelepciunii (cartea Proverbelor) — adevăruri immortalizate — mintea aceea nobilă a ajuns, prin întovărășiri rele și prin cedarea în fața ispitei, incapabilă, slabă, în

ceea ce privește puterea morală, și Solomon s-a dezonorat pe sine, l-a dezonorat pe Israel și L-a dezonorat pe Dumnezeu.

Privind la tabloul acesta, vedem ce devin ființele omenești atunci când se aventurează să se despartă de Dumnezeu. Un pas greșit pregătește calea pentru un altul și fiecare pas se face mai ușor decât ultimul. În felul acesta, sufletele se trezesc urmând un alt conducător decât pe Isus Hristos.

Toți cei care ocupă poziții de răspundere în instituțiile noastre vor fi puși la încercare. Dacă vor face din Domnul Hristos modelul lor, El le va da înțelepciune, cunoștință și pricepere; vor crește în har și aptitudini în calea Domnului Hristos; caracterele lor vor fi modelate după asemănarea cu El. Dacă ei nu mai țin calea Domnului, un alt spirit le va stăpâni mintea și judecata și vor face planuri fără Domnul, vor urma propria lor cale și vor părăsi pozițiile pe care le ocupau. Lumina le-a fost dată; dacă se despart de ea, nimeni să nu le prezinte vreo momeală pentru a-i ispiti să rămână. Ei vor fi o piedică și o cursă. A venit timpul când urmează să fie clătinat tot ce poate fi clătinat, ca să rămână ce nu poate fi clătinat. Fiecare caz vine la cercetare în fața lui Dumnezeu; El măsoară templul și pe închinătorii care se află în el.

Capitolul 44

Nevoile câmpului sudic

Domnul așteaptă de la noi mult mai mult decât I-am dat noi într-o slujire neegoistă pentru oamenii de toate categoriile din statele de sud ale Americii. Câmpul acesta se află chiar la porțile noastre și în el e de făcut o mare lucrare pentru Domnul. Lucrarea aceasta trebuie să fie făcută acum, în timp ce îngerii continuă să rețină cele patru vânturi. Nu e timp de pierdut.

Domnul a așteptat îndelung uneltele omenești prin care să lucreze. Cât de mult trebuie să fie El obligat să mai aștepte ca bărbați și femei să răspundă la chemarea: „Mergeți astăzi și lucrați în via Mea”? Sunt necesari soli ai harului, nu numai în câteva locuri în sud, ci în întregul câmp. Bogați și săraci strigă după lumină.

Bărbați și femei ar trebui să se ofere acum pentru a duce adevărul la drumurile și la gardurile acestui câmp. Sunt mii de persoane care s-ar putea preda lui Dumnezeu pentru slujire. El ar vrea să-i accepte și să lucreze prin ei, făcând din ei soli ai păcii și ai speranței.

Lucrătorii se vor întâlni cu mulți care își vor împietri inima față de convingerea dată de Duhul lui Dumnezeu; dar se vor întâlni și cu mulți care flămânzesc după pâinea vieții și care, primind solia, vor porni să semene sămânța adevărului.

Atunci când Domnul a așezat asupra lui Moise lucrarea de a conduce pe Israel la plecarea din Egipt, i-a dat asigurarea: „Eu voi fi negreșit cu tine”. „Voi merge Eu însumi cu tine, și îți voi da odihnă”. (Exod 3, 12; 33, 14.) Aceeași asigurare este dată celor care merg să lucreze pentru Domnul în câmpul sudic.

Frații mei și surorile mele, rămâneți în comuniune cu Dumnezeu, ca să puteți fi pătrunși de Duhul Lui, și apoi să revărsați asupra altora harul pe care l-ați primit. Pilda Mântuitorului ar trebui să ne inspire ca să depunem eforturi stăruitoare, pline de sacrificiu de sine pentru binele altora. El a venit în lumea aceasta ca un serv neobosit al nevoilor omului. În tot ce a făcut și în tot ce a spus El, se vădea dragostea pentru neamul omenesc pierdut. El a îmbrăcat natura Sa dumnezeiască cu aceea omenească, pentru ca

să poată sta printre ființele omenești ca una din ele, un părtaș la sărăcia și durerile lor. Ce viață zbuciumată a trăit El! Zi de zi putea fi văzut intrând în sălașurile umile, pline de lipsă și întristare, aducându-le nădejde celor deznădăjduiți și pace celor abătuți. Aceasta e lucrarea pe care El cere să o facă poporul Său de astăzi. Umil, îndurător, duios, milos, El a mers din loc în loc, făcând bine, ridicând pe cel zdrobit și mângâind pe cel întristat. Nimeni din cei care veneau la El nu a plecat neajutat. Tuturor le aducea nădejde și voie bună. Oriunde mergea, El aducea binecuvântare.

Noi ar trebui să ne smerim înaintea lui Dumnezeu pentru faptul că atât de puțini dintre membrii bisericii Sale depun eforturi care să se poată compara cât de cât cu eforturile pe care Domnul dorește ca ei să le depună. Prilejurile pe care El ni le-a dat, făgăduințele pe care El le-a făcut și privilegiile pe care le-a acordat ar trebui să ne inspire cu mult mai mult zel și cu mult mai mult devotament. Fiecare persoană care se adaugă bisericii ar trebui să fie un instrument mai mult pentru realizarea planului Său de mântuire. Fiecare putere a poporului lui Dumnezeu ar trebui să fie devotată lucrării de aducere la El a multor fii și fiice. În slujba noastră nu trebuie să fie nepăsare și egoism. Orice îndepărtare de tăgăduirea de sine și orice slăbire a efortului plin de râvnă înseamnă tot atât de multă putere dată inamicului.

Un apel pentru rasa neagră

Proclamația care i-a eliberat pe sclavii din statele americane din sud a deschis porți prin care lucrătorii creștini ar fi trebuit să pătrundă pentru a face cunoscută istoria iubirii lui Dumnezeu. În câmpul acesta erau giuvaere prețioase pe care lucrătorii Domnului ar fi trebuit să le caute ca pe o comoară ascunsă. Dar, cu toate că negrii au fost eliberați din sclavia lor politică, mulți din ei încă mai sunt în sclavia ignoranței și a păcatului. Mulți dintre ei sunt teribil de degradați. Nu există nici o solie de avertizare care să le fie dusă? Dacă aceia căroră Dumnezeu le-a dat multă lumină și multe ocazii ar fi făcut lucrarea pe care el dorește ca ei să o facă, ar fi astăzi monumente în tot câmpul sudic — biserici, sanatorii și școli. Bărbați și femei de toate clasele sociale ar fi fost chemați la praznicul Evangheliei.

Domnul este îndurerat de mizeria din câmpul sudic. Domnul Hristos a plâns la vederea acestei mizerii. Îngerii au lăsat să se stingă cântecul harpelor lor când au privit la un popor care nu era în stare să se ajute singur, datorită fostei lor sclavii. Și totuși, aceia în ale căror mâini Dumnezeu a pus torța adevărului, aprinsă de pe altarul divin, nu

și-au dat seama că lor li s-a dat lucrarea de a duce lumina în acest câmp întunecat din pricina păcatului. Sunt persoane care s-au dat înapoi de la lucrarea de a salva pe aceia care sunt descurajați și degradați, refuzând să ajute pe cei ce nu se puteau ajuta singuri. Servii lui Hristos trebuie să înceapă de îndată să răscumpere timpul și ocaziile neglijate, pentru ca pata neagră din cele raportate despre ei să poată fi ștearsă.

Starea prezentă din câmpul sudic este dezonorantă pentru Mântuitorul. Dar să ne facă ea oare să credem că nu se poate realiza însărcinarea pe care Domnul Hristos a dat-o ucenicilor Săi, când le-a spus să predice Evanghelia la toate popoarele? Nu, nu! Domnul Hristos are putere să realizeze însărcinarea Sa. El este pe deplin în stare să facă lucrarea încredințată Lui. În pustie, înarmat cu arma: „Stă scris”, El a dat piept și a biruit ispitele cele mai puternice pe care vrăjmașul putea să le aducă asupra Lui. El a dovedit puterea Cuvântului. Poporul lui Dumnezeu este acela care a dat greș. Dacă Cuvântul Lui nu are putere asupra inimilor, așa cum ar trebui să aibă lucrul acesta, se vede din starea prezentă a lumii. Dar aceasta se datorează faptului că oamenii au ales să nu asculte, și nu faptului că Cuvântul are mai puțină putere.

O chemare din partea rasei negre

Domnul a privit cu întristare la cea mai înduioșătoare dintre toate priveliștile — rasa neagră în sclavie. El dorește ca, în lucrarea noastră pentru ei, să ne amintim de eliberarea lor providențială din sclavie, de legătura lor comună cu noi prin creațiune și răscumpărare și de dreptul lor la binecuvântările libertății.

Cu câțva timp în urmă, într-o noapte, mi se părea că sunt în adunarea în care se discuta lucrarea din câmpul sudic. Era o grupă de negri inteligenți care puneau următoarele întrebări: „Dumnezeu nu are nici o solie pentru negrii din Sud? Ei nu au un suflet de mântuit? Noul Testament nu-i include și pe ei? Dacă Domnul urmează să vină în curând, nu a venit timpul să se facă ceva pentru câmpul sudic?”

„Noi”, se spunea, „nu punem la îndoială nevoia de lucrare misionară în țările străine. Dar punem la îndoială dreptul acelor care pretind că au adevărul prezent, de a trece pe lângă milioanele de ființe omenești din propria lor țară, dintre care mulți sunt tot atât de necunoscători ca și păgânii. Pentru ce se face atât de puțin pentru negrii din sud, dintre care mulți sunt ignoranți și lipsiți și au nevoie să fie învățați că Hristos este Creatorul și Răscumpărătorul lor? Cum pot crede ei în Acela despre care nu au auzit?”

Cum pot auzi ei fără un predicator? Și cum poate cineva să predice dacă nu e trimis?”

„Așezăm aceasta înaintea acelor care pretind a crede adevărul prezent. Ce faceți voi pentru rasa neagră neluminată? Pentru ce nu aveți o înțelegere mai adâncă a nevoilor câmpului sudic? Nu apasă asupra slujitorilor Evangheliei răspunderea de a pune în mișcare planuri potrivit cărora poporul acesta să poată fi educat? Nu învață lucrul acesta însărcinarea dată de Mântuitorul? E drept că aceia care se pretind că sunt creștini să se țină departe de lucrarea aceasta, lăsând ca doar câțiva, puțini la număr, să poarte povara? În toate planurile voastre pentru lucrare misionară medicală și lucrare misionară în țări străine, n-are Dumnezeu nici o solie pentru noi?”

Atunci S-a ridicat Acela care are autoritate și i-a invitat pe toți să țină seama de învățătura pe care Domnul a dat-o cu privire la lucrarea din sud. El a spus: „Mult mai multă lucrare evanghelică ar trebui să se facă în sud. Ar trebui să fie o sută de lucrători acolo unde acum este numai unul.”

„Poporul lui Dumnezeu să se trezească. Credeți că Domnul va binecuvânta pe aceia care n-au simțit nici o povară pentru lucrarea aceasta și care îngăduie să fie închisă calea pentru înaintarea ei?”

Când s-au rostit cuvintele acestea, a fost o mare frământare. Unii s-au oferit ca misionari, în timp ce alții ședea în tăcere, în aparență neavând nici un interes pentru subiect.

Apoi s-au rostit cuvintele: „Sudul este un câmp foarte nepromițător; dar cât de schimbat ar fi față de ce este acum dacă, după ce negrii au fost eliberați din sclavie, bărbați și femei ar fi lucrat pentru ei așa cum ar trebui să o facă creștinii, învățându-i cum să-și poarte singuri de grijă!”

Starea negrilor din sud nu este mai descurajatoare de cum a fost starea lumii când Domnul Hristos a părăsit cerul pentru a veni în ajutorul ei. El a văzut omenirea afundată în ticăloșie și păcătoșenie. El știa că femeile și bărbații erau depravați și decăzuți și că ei cultivau cele mai murdare vicii. Îngerii erau uimiți că Hristos ar putea să ia asupra Sa o sarcină care li se părea fără nădejde. Ei se mirau că Dumnezeu poate să tolereze un neam atât de păcătos. Ei nu puteau vedea un loc pentru iubire. Dar „Dumnezeu a iubit lumea atât de mult, încât a dat pe unicul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu

piară, ci să aibă viață veșnică”. (Ioan 3, 16.)

Domnul Hristos a venit în lumea aceasta cu o solie de har și de iertare. El a pus temelia unei religii prin care Iudei și Neamuri, negri și albi, liberi și robi, sunt legați laolaltă într-o frăție comună, recunoscuți ca egali înaintea lui Dumnezeu. Mântuitorul are o iubire nelimitată pentru fiecare ființă omenească. În fiecare dintre ele, El vede o posibilitate de dezvoltare. Cu energie și nădejde dumnezeiască El îi salută pe toți aceia pentru care și-a dat viața. În tăria Lui ei pot trăi o viață bogată în fapte bune, plină de puterea Duhului Sfânt.

O Evanghelie pentru săraci

Sărăcia oamenilor la care suntem trimiși nu trebuie să ne împiedice să lucrăm pentru ei. Domnul Hristos a venit în lumea aceasta pentru a umbla și a lucra printre săraci și suferinzi. Ei au primit partea cea mai mare a atenției Sale. Iar astăzi, în persoana copiilor Săi, el îi vizitează pe săraci și pe cei în lipsuri, alinând jalea și ușurând suferința.

Îndepărtați suferința și lipsa și nu vom putea înțelege mila și iubirea lui Dumnezeu, nu vom putea cunoaște pe Tatăl ceresc plin de compătimire și îndurare. Niciodată nu îmbracă Evanghelia un aspect de o mai mare frumusețe ca atunci când e dusă în regiunile cele mai lipsite și mai rămase în urmă. Atunci se întâmplă ca lumina ei să strălucească în cea mai clară iradiere și cu cea mai mare putere. Adevărul din Cuvântul lui Dumnezeu intră în coliba țaranului; raze de la Soarele neprihănirii luminează bordeiul umil al săracului, aducând voie bună celui bolnav și suferind. Îngeri de la Dumnezeu sunt acolo, iar credința simplă dată pe față face un praznic din coaja de pâine și din cana cu apă. Mântuitorul care iartă păcatele îi primește cu drag pe cei săraci și neștiutori și le dă să mănânce din pâinea vieții care se coboară din cer. Ei beau din apa vieții. Cei disprețuiți și lepădați sunt aduși prin credință și iertare la demnitatea de fii și fiice ale lui Dumnezeu. Înălțați mai presus de lume, ei stau în locurile cerești în Hristos. Ei poate că nu au comorile lumii, dar au găsit mărgăritarul de mare preț.

Ce se poate face?

Problema care ne stă în față e cum să realizăm mai bine lucrarea în acest câmp dificil. Ani lungi de neglijență au făcut-o să fie mult mai dificilă de cum ar fi fost altfel.

Piedicile s-au îngrămădit.

S-ar fi putut face un mare progres în lucrarea misionară medicală. S-ar fi putut înființa sanatorii. S-ar fi putut proclama principiile reformei sanitare. Lucrarea aceasta trebuie să înceapă acum. În ea nu trebuie să se aducă nici o umbră de egoism. Ea trebuie să fie făcută cu râvnă, stăruință și devotament, care vor deschide porțile prin care adevărul să poată pătrunde și să rămână.

Membrii laici ai bisericii, persoane cu mai puțină învățătură, ar putea face multe în câmpul de sud. Sunt bărbați, femei și copii care au nevoie să fie învățați să citească. Aceste biete suflete mor din lipsa cunoașterii de Dumnezeu.

Credincioșii noștri din sud nu trebuie să aștepte predicatori elocvenți și bărbați talentați, ci trebuie să se apuce de lucrul pe care Domnul li-l pune în față și să facă tot ce pot mai bine. El va accepta și va lucra prin bărbați și femei plini de râvnă și smeriți, chiar dacă ei nu sunt elocvenți și cu învățătură superioară. Frații mei și surorile mele, faceți planuri înțelepte pentru lucrare și mergeți înainte, încrezându-vă în Domnul. Nu cultivați sentimentul că sunteți capabili și clar văzători. Începeți și mergeți mai departe în smerenie. Fiți o demonstrație vie a adevărului. Faceți din Cuvântul lui Dumnezeu sfetnicul vostru. Atunci adevărul va înainta cu putere și suflete vor fi convertite.

Familii care țin Sabatul ar trebui să se mute în sud și să trăiască adevărul în fața acelor care nu-l cunosc. Familiile acestea pot să fie de ajutor una pentru alta, dar să fie atenți să nu facă ceva ce ar pune o stavilă în calea lor. Să facă lucrare de ajutorare creștină, hrănindu-i pe cei flămânzi și îmbrăcându-i pe cei goi. Aceasta va avea o influență mult mai puternică spre bine decât ținerea de predici. Sunt necesare fapte și cuvinte de simpatie. Domnul a preferat ca solia Sa să fie dusă prin fapte de iubire și de bunătate. Lucrătorii aceștia să meargă din casă în casă, ajutând acolo unde este necesar, iar când se oferă prilejul, să vorbească despre istoria crucii. Hristos trebuie să fie textul lor. Nu e nevoie să stăruiască asupra subiectelor doctrinale; ei să vorbească despre lucrarea și jertfa Domnului Hristos. Să înalțe neprihănirea Lui, în viața lor dând pe față curăția Lui.

Adevăratul misionar trebuie să fie înarmat cu gândul lui Hristos. Inima lui trebuie să fie plină de iubirea lui Hristos; iar el trebuie să fie sincer și credincios față de principii.

În multe locuri ar trebui să se înființeze școli și persoane delicate și pline de simpatie, care, asemenea Mântuitorului, sunt mișcate de priveliștea mizeriei și a suferinței, ar trebui să învețe pe tânăr și pe bătrân. Cuvântul lui Dumnezeu să fie predat într-un fel care îi va face pe toți în stare să-l înțeleagă. Elevii să fie încurajați să studieze învățăturile Domnului Hristos. Aceasta va contribui mai mult la dezvoltarea minții și întărirea intelectului decât oricare alt studiu. Nimic nu dă atâta vigoare facultăților mintale ca legătura cu Cuvântul lui Dumnezeu.

Cultivarea bumbacului n-ar trebui să fie singurul mijloc prin care negrii să-și poată câștiga pâinea. Ei trebuie să fie învățați cum să lucreze pământul, cum să cultive diferite soiuri de plante și cum să sădească și să îngrijească livezi. Trebuie să se depună eforturi chinuitoare pentru dezvoltarea capacităților lor. În felul acesta, se va trezi în ei sentimentul că au preț înaintea lui Dumnezeu, deoarece ei sunt proprietatea Lui.

Printre negri, se vor găsi unii al căror intelect a fost prea multă vreme întunecat pentru ca ei să fie repede pregătiți spre a fi de folos. Dar ei pot fi învățați să-L cunoască pe Dumnezeu. Razele strălucitoare ale Soarelui neprihănirii pot străluci în odăile întunecate ale minții lor. Este privilegiul lor acela de a avea viața care ține cât viața lui Dumnezeu. Răsădiți în mintea lor gânduri înălțătoare și înnobilitoare. Trăiți în fața lor acel fel de viață care va arăta lămurit deosebirea dintre viciu și curăție, dintre întuneric și lumină. Ajutați-i să poată citi în viața voastră ce înseamnă a fi creștin. Lanțul care a fost slobozit de la tronul lui Dumnezeu este destul de lung, pentru a ajunge și la cele mai profunde adâncimi. Domnul Hristos poate să ridice și pe cei mai păcătoși din groapa stricăciunii și să-i așeze acolo unde vor fi recunoscuți a fi copii ai lui Dumnezeu, moștenitori cu Hristos ai unei moșteniri nepieritoare.

Mulți sunt cu totul descurajați. Pentru că au fost disprețuiți și părăsiți, au ajuns stoici. Ei sunt considerați ca nefiind în stare să priceapă sau să primească Evanghelia lui Hristos. Totuși, prin miracolul harului dumnezeiesc, ei pot fi schimbați. Sub lucrarea Duhului Sfânt, stupiditatea lor, care face să pară că ridicarea lor e fără nădejde, va dispărea. Mintea greoaie și umbrită se va trezi. Sclavul păcatului va fi liberat. Viața spirituală va învia și se va întări. Viciul va pieri, iar ignoranța va fi biruită. Prin credința care lucrează din iubire, inima va fi întărită, iar mintea va fi luminată.

Printre negri se găsesc persoane pricepute și cu minte ageră. Mulți dintre negri

sunt bogați în credință și încredere. Dumnezeu vede printre ei giuvaere prețioase care într-o zi vor străluci cu putere. Negrii merită mult mai mult din partea albilor decât au primit. Sunt mii care au mintea în stare de a fi cultivată și înălțată. Muncind așa cum se cuvine, mulți dintre cei care au fost considerați ca fiind fără nădejde vor deveni educatori ai rasei lor. Prin harul lui Dumnezeu, rasa pe care timp de generații vrăjmașul a ținut-o sub apăsare se poate ridica la demnitatea maturității de bărbat și femeie, pe care o dă Dumnezeu.

Domnul dorește ca locurile pustii din sud, unde priveliștea este așa de descurajatoare, să ajungă ca o grădină a lui Dumnezeu. Poporul nostru să se trezească și să răscumpere trecutul. Obligația de a lucra pentru negri apasă greu asupra noastră. Să nu încercăm noi oare să reparăm, atât cât ne stă în putere, răul care s-a făcut în trecut acestor oameni? Să nu fie sporit numărul misionarilor din sud? Să n-auzim noi de mulți voluntari care sunt gata să intre în câmpul acesta, pentru a scoate suflete din întuneric și ignoranță la lumina minunată de care noi ne bucurăm? Dumnezeu va revărsa Duhul Său asupra acelor care răspund la chemarea Sa. În tăria Domnului Hristos, ei pot face o lucrare care va umple cerul de bucurie.

„Așa vorbește Domnul Dumnezeu: Iată-Mă, voi îngriji Eu Însumi de oile Mele, și le voi cerceta, ... și le voi strânge din toate locurile pe unde au fost risipite în ziua plină de nori și negură.... Eu Însumi Îmi voi paște oile, Eu le voi duce la odihnă, zice Domnul Dumnezeu. Voi căuta pe cea pierdută, voi aduce înapoi pe cea rătăcită, voi lega pe cea rănită, și voi întări pe cea slabă.... Voi încheia cu ele un legământ de pace.... Le voi face, pe ele și împrejurimile dealului Meu, o pricină de binecuvântare; le voi trimite ploaie la vreme, și aceasta va fi o ploaie binecuvântată.... Și vor ști astfel că Eu, Domnul Dumnezeuul lor, sunt cu ele.... Voi, oile Mele, oile pășunii Mele, sunteți oameni; și Eu sunt Dumnezeul vostru, zice Domnul Dumnezeu”. (Ezechiel 34, 11-31.)

Capitolul 45

Centre de influență

Un bun început s-a făcut în câmpul sudic. În desfășurarea evenimentelor, Domnul a lucrat cât se poate de minunat la înaintarea lucrării Sale. S-au dat lupte și s-au câștigat biruințe. S-au făcut impresii favorabile și multe prejudecăți au fost înlăturate.

În timpul nopții, am fost dusă de Călăuzitorul meu în sud, din loc în loc și din oraș în oraș. Am văzut marea lucrare care e de făcut, sau care ar fi trebuit să fie făcută cu mulți ani înainte. Părea că privim la multe locuri. Prima noastră grijă era pentru locurile unde lucrarea era chiar începută și pentru acelea unde se deschisese calea ca să se facă un început. Am văzut unde erau instituții pentru înaintarea lucrării Domnului. Unul dintre locurile acestea era Graysville, iar un altul Huntsville, unde avem școli industriale. Școlile acestea trebuie să primească încurajare și ajutor, deoarece Domnul a contribuit la înființarea lor. Fiecare are avantajele sale.

Din lumina primită, știu că lucrarea de la Hildebran, dacă e bine condusă, va fi o mare binecuvântare pentru ținutul învecinat. Mi-a fost arătat că trebuie să înființăm școli chiar în districte de acestea, departe de orașe și de ispitele lor.

Numai veșnicia va descoperi lucrarea ce s-a făcut pentru negri prin micile școli din Vicksburg, Yazoo City și din alte locuri din sud. În câmpul acesta, ne trebuie mult mai multe școli de felul acesta.

Trebuie să procurăm mai multe facilități pentru educarea și instruirea tineretului din Sud, atât cel alb, cât și cel negru. Trebuie să se înființeze școli departe de orașe, acolo unde tinerii pot învăța să cultive pământul și în felul acesta să ajungă, atât ei, cât și școala, să se întrețină singuri. În legătură cu aceste școli, trebuie să se dezvolte toate celelalte ramuri de lucrare, fie agricole, fie mecanice, pe care le sprijină situația locală. Să se adune mijloace pentru înființarea unor astfel de școli. În ele elevii pot câștiga o educație care, sub binecuvântarea lui Dumnezeu, îi va pregăti să câștige suflete la Hristos. Dacă se unesc cu Mântuitorul, ei vor crește în spiritualitate și vor deveni lucrători valoroși în via Lui.

De școlile noastre mai mari ar trebui să fie legate mici sanatorii, pentru ca studenții noștri să poată avea ocazie să obțină cunoștințe de lucrare misionară medicală. Felul acesta de lucrare ar trebui să fie introdus în școlile noastre ca parte din programul curent de învățământ. Ar trebui să se înființeze mici sanatorii în legătură cu școlile de la Graysville și Huntsville.

Nashville, ca centru

Ca popor, ar trebui să dovedim un interes deosebit față de lucrarea din Nashville. În prezent, orașul acesta este un centru de mare importanță în câmpul sudic. Frații noștri au ales Nashville ca centru pentru lucrarea din sud deoarece Domnul, în înțelepciunea Lui, i-a îndrumat acolo. E un loc favorabil în care să se facă un început. Lucrătorii noștri vor descoperi că e mai ușor să se lucreze pentru negri în orașul acesta decât în multe alte orașe din sud. În orașul acesta, oameni care nu sunt de credința noastră se interesează de situația negrilor. În oraș și în împrejurimile lui, sunt mari instituții de educație pentru negri. Influența acestor instituții a pregătit calea ca noi să facem din orașul acesta un centru pentru lucrarea noastră.

În instituțiile de învățământ din Nashville, adevărul trebuie să-și facă loc. În aceste instituții, sunt persoane care urmează să fie câștigate de solia îngerului al treilea. Tot ce se poate face pentru ca profesorii și studenții aceștia să devină interesați de solia adevărului prezent ar trebui să se facă acum și ar trebui să se facă într-un chip înțelept și priceput. De la profesorii cu experiență se pot învăța lecții prețioase cu privire la căile cele mai bune de a-i ajuta pe negri.

Adevărul trebuie să fie adus și în fața acelor care au dat din mijloacele lor și au pus influența lor în folosul rasei negre. Ei au luat o poziție nobilă pentru ridicarea poporului acestuia. Ei urmează să vadă o reprezentare a lucrării noastre care pentru ei va fi o dovadă evidentă. Trebuie să facem tot ce putem pentru a îndepărta prejudecățile care există în mintea lor împotriva lucrării noastre. Dacă eforturile pe care le depunem sunt în acord cu voința lui Dumnezeu, mulți dintre ei vor fi convinși și convertiți. Domnul face ca lumina să strălucească pe cărarea acelor care caută lumina.

Din Nashville, se poate ajunge ușor la Graysville și Huntsville. Dar lucrarea din aceste orașe urmează să fie întărită și întemeiată. Graysville și Huntsville sunt destul de aproape de Nashville pentru a întări lucrarea de acolo și pentru a fi întărită de ea.

Lucrarea de publicații a început în Nashville, în armonie cu planul lui Dumnezeu. În câmpul sudic, e nevoie de tipografie pentru publicarea adevărului prezent și îndeosebi pentru tipărirea materialului de citit, corespunzător pentru diferite categorii de oameni din acest câmp. Și nu e oraș mai bine situat ca Nashville pentru aducerea la îndeplinire a lucrării de publicații. Înființarea unei astfel de instituții este o mișcare de înaintare. Dacă va fi bine administrată, instituția aceasta va da prestigiu lucrării din sud și pentru multe suflete va fi mijlocul de a face cunoscut adevărul. Casa de editură din Nashville va mai avea nevoie un timp de daruri și ajutoare.

De asemenea, s-a început în Nashville lucrarea medicală (un sanatoriu). Aceasta trebuie să fie administrată și sprijinită cu înțelepciune. Lucrarea misionară medicală este într-adevăr mâna ajutătoare a lucrării de evanghelizare. Ea deschide calea pentru intrarea adevărului.

Am fost instruită să atrag atenția fraților din câmpul sudic să nu procedeze acum cu grabă la înființarea de mari întreprinderi și noi centre într-un mod care ar împărți lucrătorii și mijloacele lor, slăbindu-le astfel forțele în acest timp critic din lucrarea lor. Ei să aștepte până când unele dintre întreprinderile care au fost inaugurate se apropie mai mult de perfecțiune. Să nu se avânte în noi întreprinderi mai înainte ca instituțiile din Graysville și Huntsville să fie temeinic așezate, iar interesele concentrate în Nashville, întărite.

Până acum, prin comparație, sunt puține locuri în sud care să fi fost lucrate. Sunt multe, multe orașe în care nu s-a făcut nimic. Se pot înființa centre de influență în multe locuri prin deschiderea magazinelor de alimente, restaurante igienice și săli de tratament. Nu poate fi specificat de la început tot ceea ce trebuie făcut. Aceia care poartă răspunderea lucrării din sud să se roage pentru lucrarea aceasta și să-și aducă aminte că Dumnezeu conduce. Să nu se manifeste îngustime sau egoism. Plănuiți și aduceți la îndeplinire lucrarea în mod simplu, înțelept și economic.

Instrucțiuni pentru lucrători

Încet, dar sigur, roata providenței se învârtește. Nu știm cât de curând Domnul nostru va zice: „S-a sfârșit”. Venirea Lui se apropie. În curând, ocaziile noastre de a lucra vor trece pentru totdeauna. Numai un scurt timp ne va mai fi îngăduit să lucrăm. Frații mei, nu vreți să vă luptați, făcând eforturi serioase pentru a ridica monumente de aducere aminte care să vorbească despre Dumnezeu pretutindeni prin statele sudice? Să fie organizate comunități, să fie construite case de rugăciune; să fie înființate mici școli și sanatorii; iar lucrările de publicații să fie sprijinite pentru ca să se întărească.

Ramurile de lucrare înființate în diferite locuri în sud vor avea nevoie de bărbați și de femei plini de înțelepciune, oameni ai rugăciunii, bărbați și femei care vor duce lucrarea de la o treaptă la alta în mod temeinic și inteligent, trudind, rugându-se și lucrând în mod economic, ca lucrători rânduiți de Dumnezeu. Situația cere eforturi personale neobosite.

„O cărămidă peste alta, și zidul cel mai înalt e ridicat.”

„Un fulg de nea peste altul, și zăpada cea adâncă s-a așezat”

Stăruința răbdătoare în facerea de bine — acesta ar trebui să fie motto-ul nostru. Noi trebuie să depunem eforturi stăruitoare, înaintând pas cu pas până ce alergarea este sfârșită, și biruința câștigată.

Când s-a început lucrarea de publicații la Nashville, scopul mărturisit al lucrătorilor a fost ca să se ferească de a intra în datorii; dar în efortul lor disperat de a face cărămizi fără paie, frații noștri au fost determinați să se abată de la ținta aceasta și, ca rezultat, lucrarea a intrat în greutăți. Dar lucrătorii lui Dumnezeu de la Nashville nu trebuie să se descurajeze din cauza aceasta. Lucrarea nu trebuie să înceteze. Toți să caute acum, cu cea mai mare seriozitate, să evite greșeala trecutului. Ei ar trebui să evite să facă datorii, tot așa cum ar evita un gard de sârmă ghimpată. Să spună hotărât: „De aici înainte nu vom mai înainta mai repede de cum ne va arăta Domnul și de cum ne vor permite mijloacele, chiar dacă lucrarea cea bună va trebui să aștepte un timp. Când

începem în locuri noi, vom lucra mai degrabă în locuri strâmte decât să îndatorăm lucrarea lui Dumnezeu”.

Să nu se descurajeze aceia care au lucrat atât de sârguincios pentru a aduce lucrarea din câmpul sudic la starea de înaintare prezentată. Toți să facă tot ce pot mai bine pentru a așeza lucrarea din Nashville pe o bază solidă. Domnul le poartă de grijă acelor care s-au luptat vitejește ca să facă ceea ce era atât de necesar să fie făcut. În mila, bunătatea și iubirea Sa, Domnul Se îndură de ei. El tot îi mai acceptă ca conlucrători ai Săi. El cunoaște totul cu privire la fiecare dintre ei. A trebuit ca ei să treacă prin focul suferinței, atunci când au săvârșit lucrarea dificilă de pionierat. Dumnezeu va fi proslăvit în aceia care au fost conlucrători ai Săi în deștelenirea terenului în câmpuri care nu mai fuseseră lucrate înainte.

Fraților, avem o mare lucrare înaintea noastră în câmpul sudic, o lucrare care până acum de-abia a început. Noi nu trebuie să continuăm a sta așa cum am stat ani de zile — sperându-ne de lucrarea aceasta. Sunt persoane care au făcut muncă aspră și grea, iar Domnul recunoaște și laudă eforturile lor pline de jertfire de sine. El i-a binecuvântat. Ei au fost răsplățiți, văzându-i pe aceia pe care i-au ajutat ca să-și așeze picioarele pe Stânca Veacurilor că, la rândul lor, îi ajută pe alții.

Frații mei din câmpul sudic, vă rog, în Numele Domnului Dumnezeului lui Israel, să vă purtați bărbătește. Domnul este la cârmă. El le va da slujitorilor Săi har și înțelepciune. E potrivit cu planul lui Dumnezeu ca bărbații cărora li s-au încredințat răspunderi să se consfătuiască și să se roage împreună în unire creștină. În unire este o viață și o putere care nu se pot obține altfel. Va fi o putere vastă în biserică atunci când energiile membrilor vor fi unite sub controlul Duhului. Atunci, Dumnezeu va putea să lucreze cu putere prin poporul Său la convertirea păcătoșilor.

Dumnezeu trăiește și cârmuiește. El va deschide calea pentru ca și câmpul sudic neglijat să fie cultivat pentru El. Lucrătorii de acolo să se ridice și să vină în ajutorul Domnului și să proclame cu bucurie adevărul Lui. Domnul vine în curând. Vorbiți despre aceasta, rugați-vă pentru aceasta, credeți aceasta. Faceți din ea o parte a vieții. Veți avea de întâmpinat un spirit îndoielnic și care ridică obiecțiuni, dar acesta se va da la o parte dinaintea unei încrederi temeinice și tari în Dumnezeu. Când se ivesc încurcături sau piedici, înălțați-vă sufletul la Dumnezeu în cântări de mulțumire. Încingeți armura creștină și asigurați-vă că picioarele vă sunt „încălțate cu râvna

Evangeliei păcii”. Predicați adevărul cu curaj și căldură. Aduceți-vă aminte că Domnul privește cu îndurare la câmpul acesta și că El îi cunoaște sărăcia și lipsa. Străduințele pe care le veți depune nu se vor dovedi o înfrângere.

Comunitățile noastre din sud urmează să aibă o reînviere spirituală. Înaintea membrilor fiecărei comunități stă o lucrare mare și solemnă. Ei trebuie să se apropie de Hristos în lepădare și jertfire de sine, unica lor țintă fiind de a vesti semenilor lor solia de har a lui Dumnezeu. Ei să lucreze cu băgare de seamă și în umilință, fiecare având respect pentru lucrarea celorlalți. Unii pot să lucreze într-un fel, alții în alt fel, așa cum îi cheamă și îi conduce Domnul. Dar nici unul să nu se plângă pentru faptul că nu poate proslăvi pe Dumnezeu prin folosirea unor talente pe care El nu li le-a dat în păstrare. Dumnezeu ne consideră răspunzători numai pentru lucrarea pe care a pus-o în mâinile noastre. Un lucru îl pot face toți: pot evita să facă lucrarea celorlalți inutil de grea, prin criticarea eforturilor acestora, așezând pietre înaintea carului pe care frații lor se străduiesc să-l împingă la deal. Dacă vreunii n-au bunăvoința de a pune umărul la roată, cel puțin să se abțină și să nu îi împiedice pe aceia care lucrează. Dumnezeu are nevoie de astfel de lucrători care refuză să-i descurajeze pe cei împreună lucrători cu ei.

Când poporul lui Dumnezeu lucrează sârguincios, smerit și cu jertfire de sine, ei câștigă răsplata bogată despre care vorbește Iov: „Urechea care mă auzea, mă binecuvânta.... Binecuvântarea nenorocitului venea peste mine, umpleam de bucurie inima văduvei.... Celor nenorociți le eram tată, și cercetam pricina celui necunoscut”. (Iov 29, 11-16.)

Binecuvântarea faptelor bune va urma în veșnicie pe aceia care se tăgăduiesc pe sine pentru Mântuitorul lor. Când cei răscumpărați vor sta în jurul tronului lui Dumnezeu, aceia care au fost salvați din păcat și ticăloșie vor veni la aceia care au lucrat pentru ei cu cuvinte de mulțumire, spunând: „Eram fără Dumnezeu și fără speranță în lume. Pieream în stricăciune și păcat. Flămânzeam după hrana trupească și sufletească. Voi ați venit la mine cu iubire și milă, m-ați hrănit și m-ați îmbrăcat. Mi-ați arătat pe Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii.”

Frații mei din sud, întăriți-vă și iarăși zic, întăriți-vă. Mâna oprimirii și a jefuirii nu vă va atinge dacă veți înălța sfintele principii ale Legii lui Dumnezeu. Când vrăjmașul va veni ca un potop, Duhul Domnului va înălța un steag pentru voi și împotriva lui. Voi sunteți angajați într-o lucrare importantă și trebuie să luați aminte, să

vegheați și să vă rugați, pentru a face urme drepte cu picioarele voastre, pentru ca cel ce șchiopătă să nu fie abătut din cale. Lucrați numai cu gândul la gloria lui Dumnezeu și cu simțul răspunderii voastre personale. Aduceți-vă aminte că numai Domnul poate face ca eforturile voastre să aibă succes.

Lucrătorii din sud trebuie să ajungă la cele mai înalte realizări spirituale, pentru ca lucrarea lor din acest câmp să aibă succes. Rugăciunea în taină, rugăciunea în familie, rugăciunea în adunările publice pentru adorarea lui Dumnezeu, toate sunt de cea mai mare însemnătate. Iar noi trebuie să trăim ceea ce ne rugăm. Noi trebuie să conlucrăm cu Domnul Hristos în lucrarea Lui.

Unirea cu Hristos și a unuia cu altul este unica noastră siguranță. Să nu facem posibil ca Satana să arate către comunitățile noastre spunând: „Iată cum oamenii aceștia, care se află sub steagul lui Hristos, se urăsc unii pe alții. N-avem de ce să ne temem din partea lor atâta vreme cât cheltuiesc mai multă putere ca să se lupte între ei decât să se lupte cu puterile mele”.

Trebuie să învățăm din experiențele din trecut cum să evităm înfrângerea. Noi ne rugăm Tatălui ceresc: „Nu ne duce pe noi în ispită” și apoi, prea adesea, nu reușim să ne păzim piciorul ca să nu ne ducă în ispită. Trebuie să ne ținem departe de ispitele prin care suntem ușor biruiți. Succesul nostru este obținut de noi înșine prin harul lui Hristos. Noi trebuie să dăm la o parte din drum piatra de poticnire care ne-a pricinuit și nouă, și altora atât de multă tristețe.

Când organizați lucrarea în locuri noi, economisiți în toate modurile posibile. Adunați firimiturile; nimic să nu se piardă. Lucrarea de salvare de suflete să se facă așa cum a arătat Domnul Hristos. El declara: „Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea, și să Mă urmeze”. (Matei 16, 24.) Numai ascultând de cuvântul acesta putem fi ucenicii Lui. Ne apropiem de sfârșitul istoriei acestui pământ și diferitele ramuri ale lucrării lui Dumnezeu trebuie aduse la îndeplinire cu mult mai multă jertfire de sine de cum s-a dat pe față până acum.

În lumea aceasta, noi trebuie să ne ajutăm unii pe alții. În lucrarea Domnului Hristos n-au fost delimitări teritoriale, iar aceia care încearcă să tragă astfel de linii în lucrarea Lui de astăzi mai bine s-ar ruga: „Doamne, dă-mi o inimă nouă”. Atunci când au gândul lui Hristos și pot vedea multele părți ale viei Domnului care sunt încă

nelucrate. Ei nu vor spune niciodată: „Mijloacele noastre sunt necesare pentru a duce mai departe lucrările de care ne ocupăm noi. N-are nici un rost să cereți mijloace de la noi”.

Zi după zi, ființele omenești hotărăsc într-o problemă de viață sau de moarte, ele hotărăsc dacă vor avea viață veșnică sau nimicire veșnică. Și totuși, mulți dintre aceia care mărturisesc că slujesc Domnului sunt mulțumiți să-și ocupe timpul și atenția cu lucruri de mică însemnătate. Ei sunt mulțumiți să fie în dezacord unul cu altul. Dacă ar fi consacrați în slujba Domnului, nu s-ar certa ca o familie de copii dezordonată. Fiecare ar sta la postul datoriei sale, lucrând cu inima și cu sufletul ca un misionar al crucii lui Hristos. Duhul Sfânt ar sălășlui în inima lucrătorilor și s-ar săvârși fapte de neprihănire. Lucrătorii ar duce cu ei în slujirea lor rugăciunile și simpatiile unei biserici trezite. Ei și-ar primi ordinele de la Hristos și n-ar avea timp de ceartă. Solii ar veni de pe buze atinse de cărbunele aprins de pe altarul divin. S-ar rosti cuvinte serioase și curate. Din inimi zdrobite și o credință umilă s-ar înălța rugăciuni la cer. În timp ce cu o mână lucrătorii L-ar apuca pe Hristos, cu cealaltă i-ar apuca pe păcătoși și i-ar atrage la Mântuitorul.

„Care om dintre voi, dacă are o sută de oi, și pierde pe una din ele, nu lasă pe celelalte nouăzeci și nouă pe islaz, și se duce după cea pierdută până când o găsește? După ce a găsit-o, o pune cu bucurie pe umeri și când se întoarce acasă, cheamă pe prietenii și vecinii săi, și le zice: «Bucurați-vă împreună cu mine, căci mi-am găsit oaia ce era pierdută». Tot așa vă spun că va fi mai multă bucurie în cer pentru un singur păcătos care se pocăiește, decât pentru nouăzeci și nouă de oameni neprihăniți care n-au nevoie de pocăință.

Sau care femeie, dacă are zece lei de argint, și pierde unul din ei, nu aprinde o lumină, nu mătură casa, și nu caută cu băgare de seamă până când îl găsește? După ce l-a găsit, cheamă pe prietenele și vecinele ei, și zice: «Bucurați-vă împreună cu mine, căci am găsit leul, pe care-l pierdusem.» Tot așa vă spun că este bucurie înaintea îngerilor lui Dumnezeu pentru un singur păcătos care se pocăiește”. (Luca 15, 4-10.)

Capitolul 47

Aveți curaj

Vreau să le spun celor care lucrează în sud: nu fiți descurajați din cauza slăbiciunii prezente a lucrării. Voi ați luptat cu greutateți care uneori amenințau să vă răpună. Dar prin ajutorul lui Dumnezeu ați fost făcuți în stare să mergeți înainte. Dacă toți cei care se află în rândurile noastre ar ști cât de greu a fost în anii trecuți să stabilești lucrarea în locuri care de atunci au devenit centre importante, și-ar da seama că e nevoie de curaj ca să faci față unei situații nepromițătoare și să declari, cu mâinile înălțate spre cer: „Nu vom fi înfrânți și nu ne vom descuraja”. Aceia care nu au deștelenit terenul în câmpuri noi și grele nu-și dau seama care sunt dificultățile lucrării de pionierat. Dacă ar înțelege acțiunea lui Dumnezeu, nu numai că s-ar bucura de ceea ce s-a făcut, dar ar vedea în aceasta o pricină de bucurie pentru lucrarea viitoare.

Frații mei, nu există motiv de descurajare. Sămânța bună se seamănă. Dumnezeu va veghea asupra ei, făcând-o să răsară și să aducă o recoltă bogată. Aduceți-vă aminte că, la început, multe dintre acțiunile pentru salvarea de suflete au fost duse înainte prin mari greutateți.

Am fost instruită să vă spun: Înaintați cu băgare de seamă, făcând totdeauna ceea ce poruncește Domnul. Înaintați curajos, cu încrederea că Domnul va fi cu aceia care-L iubesc și-L slujesc. El va lucra în favoarea credincioșilor Săi păzitori ai legământului. El nu va îngădui ca ei să ajungă de ocară. El îi va curăți pe toți aceia care I se predau și va face din ei o laudă pe pământ. Nimic altceva nu e atât de scump pentru Dumnezeu ca biserica Sa. El va lucra cu mare putere prin bărbați smeriți și credincioși. Domnul Hristos vă spune astăzi: „Eu sunt cu voi, conlucrând cu eforturile voastre sincere și încrezătoare, dându-vă biruințe prețioase. Eu vă voi întări dacă vă sfințiți pentru slujba Mea. Vă voi da izbândă în străduințele voastre de a trezi sufletele moarte în nelegiuire și păcate”.

Credința neînfrântă și iubirea neegoistă vor birui greutatețile care se ivesc pe cărarea datoriei, pentru a împiedica lupta agresivă. Atunci când cei inspirați de credința aceasta merg înainte în lucrarea de salvare de suflete, ei vor alerga și nu vor obosi, vor merge și nu vor cădea de oboseală.

Vă asigur că, dacă lucrați așa cum se cuvine, Dumnezeu va face ca vrăjmașii voștri să fie în pace cu voi. El vă va susține și vă va întări. Faceți un legământ cu Dumnezeu în sensul că vă veți păzi bine cuvintele gurii voastre. „Dacă nu greșește cineva în vorbire, este un om desăvârșit, și poate să-și țină în frâu tot trupul”. (Iacov 3, 2.) Țineți minte că o vorbire răzbunătoare nu face pe cineva să simtă că a câștigat o biruință. Îngăduiți ca Hristos să vorbească prin voi. Nu pierdeți binecuvântarea care vine din faptul că nu gândiți nimic rău.

Aduceți-vă aminte că rugăciunea este izvorul tăriei voastre. Un lucrător nu poate avea succes când trece grăbit prin rugăciunile sale și dă fuga să se îngrijească de ceva de care se teme, ca nu cumva să fie uitat sau neglijat. El Îi oferă lui Dumnezeu doar câteva gânduri fugare; nu-și ia timp să gândească, să se roage, să-L caute pe Domnul pentru înnoirea puterilor fizice și spirituale. Curând, va obosi. El nu simte influența înălțătoare și inspiratoare a Duhului lui Dumnezeu. El nu este înviorat printr-o viață proaspătă. Corpul lui istovit și creierul lui obosit nu sunt alinate de contactul personal cu Hristos.

„Nădăjduiește în Domnul! Fii tare, îmbărbătează-ți inima, și nădăjduiește în Domnul!” „Bine este să aștepti în tăcere ajutorul Domnului”. (Psalmii 27, 14; Plângerile lui Ieremia 3, 26.) Sunt unii care lucrează toată ziua, până noaptea târziu, ca să facă ceea ce lor li se pare că trebuie să fie făcut. Domnul privește cu milă la acești purtători de poveri, obosiți și împovărați, și le zice: „Veniți la Mine ... și Eu vă voi da odihnă”. (Matei 11, 28.)

Lucrătorii lui Dumnezeu vor avea parte de neliniște, neplăceri și oboseli. Uneori, neavând siguranță cu privire la ce este mai bine de făcut și fiind dezorientați, ajung aproape la disperare. Când vine nervozitatea aceasta neliniștită, ei să-și aducă aminte de invitația Domnului Hristos: „Veniți la o parte și odihniți-vă”. Mântuitorul „dă tărie celui obosit, și mărește puterea celui ce cade în leșin”. (Isaia 40, 29.)

Se vor ivi greutăți care vor pune la încercare credința și răbdarea voastră. Întâmpinați-le cu bărbăție. Priviți la partea luminoasă a problemei. Dacă lucrarea e împiedicată, asigurați-vă că nu e din vina voastră, și apoi mergeți înainte, bucurându-vă în Domnul. Cerul e plin de bucurie. El răsună de proslăvirea Aceluia care a adus o jertfă atât de minunată pentru răscumpărarea neamului omenesc. N-ar trebui oare ca biserica de pe pământ să fie plină de laudă? N-ar trebui să se vestească în toată lumea de către

creștini bucuria slujirii lui Hristos? Aceia care se unesc cu corul îngeresc în cântecul lor sacru de laudă trebuie să învețe pe pământ cântarea cerului, al cărui subiect este aducerea de mulțumire.

Nu lăsați niciodată curajul să se frângă. Nu exprimați niciodată necredință când aparențele sunt împotriva voastră. În timp ce lucrați pentru Domnul, veți simți apăsarea lipsei de mijloace, dar Domnul va asculta cererile voastre de ajutor și va răspunde la ele. Limbajul vostru să fie: „Domnul, Dumnezeu mă va ajuta, de aceea nu mă voi rușina, de aceea mi-am făcut fața ca o cremene, știind că nu voi fi dat de rușine”. (Isaia 50, 7.)

Dacă ați făcut o greșală, transformați înfrângerea voastră în biruință. Lecțiile pe care ni le trimite totdeauna Dumnezeu, dacă sunt bine învățate, ne vor fi de ajutor la timpul potrivit. Puneți-vă încrederea în Dumnezeu. Rugați-vă mult și credeți. Încrezându-vă, nădăjduind, crezând, ținând tare mâna Puterii Nemărginite, voi veți fi mai mult decât biruitori.

Adevărații lucrători umblă și lucrează prin credință. Uneori, ei obolesc urmărind înceata înaintare a lucrării, când lupta se dă cu putere între forțele binelui și ale răului. Dar, dacă refuză să se dea bătăuți sau să fie descurajați, vor vedea cum norii se dau la o parte și cum se împlinește făgăduința eliberării. Prin ceața cu care i-a înconjurat Satana, ei vor vedea strălucirea razelor vii ale Soarelui Neprihănit.

Lucrați în credință și lăsați rezultatele pe seama lui Dumnezeu. Rugați-vă în credință și taina providenței Sale va aduce răspunsul ei. Uneori, vi se va părea că nu puteți avea succes. Dar lucrați și credeți, punând în eforturile voastre credință, nădejde și curaj. După ce ați făcut tot ce ați putut, așteptați-L pe Domnul, mărturisind credincioșia Lui, iar El va face să se împlinească Cuvântul Său. Așteptați, nu cu neliniște iritată, ci în credință neclintită și încredere nezguduită.

„Dacă Dumnezeu este pentru noi, cine va fi împotriva noastră? El care n-a cruțat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va da fără plată, împreună cu El, toate lucrurile?... Cine ne va despărți pe noi de dragostea lui Hristos? Necazul, sau strâmtorarea, sau prigonirea, sau foametea, sau lipsa de îmbrăcăminte, sau primejdia, sau sabia? Totuși, în toate aceste lucruri noi suntem mai mult decât biruitori, prin Acela care ne-a iubit. Căci sunt bine încredințat că nici moartea, nici viața, nici îngerii, nici stăpânirile, nici puterile, nici lucrurile de acum, nici cele viitoare, nici înălțimea, nici

adâncimea, nici o altă făptură, nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, care este în Isus Hristos, Domnul nostru”. (Romani 8, 31-39.)

Pastorii și problemele administrative

Am fost instruită cu privire la importanța faptului că pastorii noștri nu trebuie să aibă răspunderile care ar trebui să fie purtate în cea mai mare măsură de oamenii de afaceri. În timpul nopții, mă afluam într-o adunare alcătuită dintr-un număr de frați de-ai noștri care poartă povara lucrării. Ei erau adânc frământați de treburi financiare și se consfătuiau cu privire la felul cum s-ar putea administra lucrarea mai cu succes. Unii gândeau că s-ar putea micșora numărul lucrătorilor și totuși să se obțină rezultate esențiale. Unul dintre frați, care deținea un post de răspundere, arăta planurile sale, susținând că dorea ca ele să fie puse în practică. Mai mulți prezentau probleme pentru examinare. Cineva, plin de demnitate și autoritate, S-a ridicat atunci și a început să expună principii pentru călăuzirea noastră.

El le-a spus mai multor pastori: „Treaba voastră nu este aceea de a administra problemele financiare. Nu e lucru înțelept din partea voastră să întreprindeți așa ceva. Dumnezeu are poveri pe care să le purtați voi, dar, dacă vă ocupați de acele ramuri ale lucrării pentru care nu sunteți adaptați, eforturile voastre de a prezenta Cuvântul se vor dovedi fără succes. Aceasta vă va descuraja și vă va descalifica pentru lucrarea pe care ar trebui să o faceți — o lucrare care cere discernământ puternic și judecată sănătoasă și neegoistă”

Aceia care sunt folosiți pentru a scrie și pentru a propovădui Cuvântul ar trebui să participe la mai puține adunări de comitet. Ei ar trebui să încredințeze multe dintre lucrările de mai mică importanță unor bărbați pricepuți în afaceri și să evite, în felul acesta, să fie într-o continuă încordare, lucru care jefuiește mintea de vigoarea ei naturală. Ei ar trebui să acorde mult mai multă atenție păstrării sănătății fizice, deoarece vigoarea minții depinde mai ales de vigoarea trupului. Perioade potrivite pentru somn și odihnă și multă mișcare fizică sunt de cea mai mare însemnătate pentru sănătatea corpului și a minții. Jefuirea corpului de orele lui de odihnă și de refacere, prin faptul că se îngăduie ca un om să facă lucrul a patru, a trei sau chiar a doi oameni, va avea ca rezultat o pagubă de nereparat.

Formați oameni pentru afaceri

Aceia care cred că priceperea unui om pentru un anumit post îl califică să ocupe diferite alte posturi sunt în primejdia de a face greșeli atunci când fac planuri pentru înaintarea lucrării. Ei sunt în primejdia de a așeza asupra unuia grijile și poverile care ar trebui să fie distribuite mai multor oameni.

Experiența este de mare valoare. Domnul dorește să aibă oameni pricepuți în lucrarea Sa, oameni calificați pentru diferite poziții de încredere în conferințele și instituțiile noastre. În mod deosebit, este nevoie de oameni de afaceri consacrați, oameni care să trăiască principiile adevărului în fiecare tranzacție de afaceri. Aceia care poartă răspunderea pentru afacerile financiare nu ar trebui să-și asume alte poveri, poveri pe care nu sunt capabili să le poarte; și, de asemenea, administrarea afacerilor nu trebuie dată în seama oamenilor incompetenți. Cei care poartă răspunderea lucrării au greșit uneori prin faptul că au îngăduit ca oameni lipsiți de tact și îndemânare să dirijeze interese financiare importante.

Bărbați promițători în ramuri administrative ar trebui să-și dezvolte și să-și desăvârșească talanții printr-un studiu aprofundat și instruirea cea mai deplină. Ei ar trebui să fie încurajați să frecventeze acele locuri unde, ca studenți, să poată câștiga repede o cunoaștere bună a principiilor și metodelor în probleme de afaceri. Nici un om de afaceri care e legat acum de lucrare nu trebuie să fie un novice. Dacă în vreo ramură a lucrării oamenii ar trebui să folosească bine ocaziile pentru a deveni înțelepți și capabili, aceasta este ramura în care oamenii își folosesc însușirile pentru dezvoltarea Împărăției lui Dumnezeu în lume. Având în vedere faptul că trăim atât de aproape de sfârșitul istoriei pământului, ar trebui să se dea pe față o cât mai desăvârșită lucrare, mai multă și atentă așteptare, veghere, rugăciune și lucrare. Instrumentul omenesc ar trebui să se străduiască să ajungă la desăvârșire, pentru ca să fie un creștin ideal, desăvârșit în Hristos Isus.

Principiile drepte sunt esențiale

Aceia care lucrează în ramuri administrative ar trebui să ia toate măsurile de precauție, pentru a nu greși datorită folosirii unor principii sau metode greșite. Raportul vieții lor ar putea să fie ca acela al lui Daniel la curtea Babilonului. Când lucrările lui administrative erau supuse celei mai amănunțite cercetări, nu se putea găsi nici o greșeală. Raportul vieții sale, așa incomplet cum este, cuprinde lecții vrednice de a fi

studiate. El descoperă faptul că un bărbat de afaceri nu e în mod necesar un om intrigant și viclean. El poate fi un om învățat de Dumnezeu la fiecare pas. Daniel, în timp ce era prim-ministru al împărăției babiloniene, era un profet al lui Dumnezeu, primind lumina inspirației cerești. Viața lui e o ilustrare a ceea ce poate fi orice om de afaceri creștin.

Dumnezeu nu primește nici cel mai desăvârșit serviciu, dacă eul nu este pus pe altar, ca o jertfă vie care se consumă. Rădăcina trebuie să fie sfântă, căci altfel nu poate fi rod bun și sănătos, singurul care e primit înaintea lui Dumnezeu. Inima trebuie să fie convertită și consacrată. Motivele trebuie să fie drepte. Candela lăuntrică trebuie să fie alimentată cu uleiul care vine de la solii cerești prin țevile de aur în rezervorul de aur. Niciodată comunicările Domnului nu vin în zadar la om.

Adevăruri scumpe, adevăruri vitale, sunt îngemănate cu buna stare a omului atât în viața aceasta, cât și în veșnicia care se deschide înaintea noastră. „Sfințește-i prin adevărul Tău; Cuvântul Tău este adevărul”. (Ioan 17, 17.) Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să fie practicat; El va trăi și va rezista în veșnicie. În timp ce ambițiile lumești, proiectele lumești și cele mai grandioase planuri și ținte omenești vor pieri ca iarba, „cei înțelepți vor străluci ca strălucirea cerului, și cei ce vor întoarce pe mulți la neprihănire, vor străluci ca stelele în veac și în veci de veci”. (Daniel 12, 3.)

În timpul de față, lucrarea lui Dumnezeu are nevoie de bărbați și femei care posedă însușiri rare și puteri administrative bune; bărbați și femei care vor face cercetări asidue și profunde ale nevoilor lucrării în diferite câmpuri; care au o mare capacitate de lucru; care au inimi calde și iubitoare, sânge rece, simț sănătos și judecată nepărtinitoare; care sunt sfințiți prin Duhul lui Dumnezeu și pot spune fără teamă: Nu, sau Da, sau Amin, la propuneri; care au convingeri puternice, înțelegere clară și inimi curate, pline de simpatie; care practică cuvintele: „Voi toți sunteți frați”; care se străduiesc să înalțe și să refacă neamul omenesc căzut.

Luați-vă timp să vorbiți cu Dumnezeu

Mi s-au dat instrucțiuni speciale cu privire la pastorii noștri. Nu e voia lui Dumnezeu ca ei să caute să se îmbogățească. Ei n-ar trebui să se angajeze în întreprinderi lumești, deoarece aceasta îi descalifică să dea cele mai bune puteri ale lor lucrurilor spirituale. Dar e nevoie ca ei să primească un salariu care să fie îndestulător pentru întreținerea lor și a familiilor lor. Nu trebuie să se îngrămădească atâtea poveri asupra lor, încât să nu poată da atenția cuvenită bisericii din propria lor familie, deoarece e datoria lor specială să educe pe propriii lor copii pentru Domnul.

E o mare greșeală aceea de a ține un pastor continuu la lucru în probleme administrative, mergând din loc în loc și stând până noaptea târziu participând la ședințe de consilii administrative și de comitet. Aceasta aduce asupra lui oboseală și descurajare. Slujitorii Evangheliei ar trebui să aibă timp să se odihnească, să obțină din Cuvântul lui Dumnezeu hrana bogată a pâinii vieții. Ei ar trebui să aibă timp să bea cupe de mângâiere înviorătoare din râul de apă vie.

Pastorii și profesorii trebuie să-și aducă aminte că Dumnezeu îi consideră răspunzători să-și ofere serviciul în măsura celei mai bune capacități a lor, de a aduce în lucrarea lor cele mai bune puteri ale lor. Ei nu trebuie să ia asupra lor datorii care sunt în conflict cu lucrarea pe care le-a dat-o Dumnezeu.

Când pastorii și profesorii, sub presiunea poverii răspunderii financiare, urcă la amvon sau intră în sala de clasă cu creierul obosit și cu nervii încordați peste măsură, ce altceva se poate aștepta de la ei decât ca să se folosească foc obișnuit în locul focului sfânt, aprins de Dumnezeu? Eforturile chinuitoare și dezlânate dezamăgesc pe ascultător și dăunează vorbitorului. El n-a avut timp să-L caute pe Domnul, n-a avut timp să ceară în credință ungera Duhului Sfânt.

Pentru ca eforturile lucrătorilor lui Dumnezeu să poată avea succes, ei trebuie să primească harul și eficiența pe care numai El le poate da. „Cereți și veți căpăta” (Ioan 16, 24) este făgăduința. Atunci, pentru ce să nu se ia timp de a cere, de a deschide mintea la apelurile Duhului Sfânt, pentru ca sufletul să poată fi reînviat de o proaspătă

revărsare de viață? Domnul Hristos însuși a petrecut mult timp în rugăciune. Ori de câte ori avea prilej, El Se ducea la o parte pentru a fi singur cu Dumnezeu. Când ne plecăm înaintea lui Dumnezeu în rugăciune umilă, El așează un cărbune aprins de pe altar pe buzele noastre, sfințindu-le pentru lucrarea de a da oamenilor adevărul biblic.

Am fost instruită să le spun conlucrătorilor mei: Dacă vreți să aveți comorile bogate ale cerului, trebuie să aveți comuniune tainică cu Dumnezeu. Dacă nu faceți aceasta, sufletul vostru va fi tot atât de lipsit de Duhul Sfânt cum erau lipsite de rouă și de ploaie dealurile Ghilboa. Când vă zoriți de la un lucru la altul, când aveți atât de mult de făcut, încât nu vă puteți lua timp să vorbiți cu Dumnezeu, cum puteți aștepta să aveți putere la lucrul vostru?

Motivul pentru care mulți dintre predicatorii noștri țin discursuri searbăde și fără viață este acela că îngăduie ca o mulțime de lucruri de natură lumească să le ocupe timpul și atenția. Dacă nu are loc o continuă creștere în har, vom fi lipsiți de cuvinte potrivite în lucrarea noastră. Stați de vorbă cu propria voastră inimă și apoi stați de vorbă cu Dumnezeu. Dacă nu faceți lucrul acesta, străduințele voastre vor fi fără rod, și aceasta datorită grabei și dezordinei nesfinte.

Pastori și profesori, faceți ca lucrarea voastră să fie parfumată din belșug cu har spiritual. Nu o faceți să fie ceva obișnuit prin faptul că o amestecați cu lucruri obișnuite. Mergeți înainte și în sus. Curățiți-vă de orice întinăciune a cărnii și a spiritului, desăvârșind sfințenia în temere de Domnul.

Avem nevoie să fim zilnic convertiți. Rugăciunile noastre ar trebui să fie mai călduroase; atunci ele vor fi mai eficiente. Convingerea noastră că Duhul lui Dumnezeu va fi cu noi ar trebui să fie din ce în ce mai puternică, făcându-ne curați și sfinți, tot așa de dreți și de frumos mirositori ca și cedrul din Liban.

Slujitorii Evangheliei trebuie să-și păstreze slujba neatinsă de tot ce este lumesc sau politic, folosindu-și tot timpul și toate talentele pentru eforturile creștine.

A fixa un pastor într-un loc, dându-i răspunderea problemelor administrative legate de lucrarea bisericii, nu e ceva care să conducă la spiritualitatea lui. A face lucrul acesta nu este în armonie cu planul biblic, așa cum este el schițat în capitoul al șaselea din Faptele Apostolilor. Studiați planul acesta, deoarece este aprobat de Dumnezeu.

Țineți-vă de Cuvântul Domnului.

Acela care ține sus Cuvântul vieții nu trebuie să îngăduie ca prea multe poveri să fie așezate asupra lui. El trebuie să-și ia timp să studieze Cuvântul și să se cerceteze pe sine. Dacă cercetează cu amănunțime propria sa viață și se predă pe sine Domnului, el va înțelege mai bine cum să pătrundă lucrurile ascunse ale lui Dumnezeu.

În loc să alegem lucrul care ne place nouă mai mult și să refuzăm să facem ceva ce frații noștri cred că noi ar trebui să facem, noi trebuie să întrebăm: „Doamne, ce vrei să fac?” În loc de a trasa calea pe care înclinația firească ne îndeamnă s-o urmăm, noi trebuie să ne rugăm: „Învăță-mă, Doamne, calea Ta și povățuiește-mă pe cărarea cea dreaptă”. (Psalmii 27, 11.)

Amănunte financiare ale lucrării în oraș

Pastorii noștri ar trebui să se deprindă să lase la o parte problemele administrative și financiare. De repetate ori am fost instruită că aceasta nu e lucrarea pastorilor. Ei nu trebuie să fie greu împovărați cu amănuntele financiare nici chiar ale lucrării din oraș, ci să fie pregătiți să viziteze locurile unde s-a trezit un interes pentru solie și îndeosebi să participe la adunările noastre în tabără. Când aceste lucrări sunt în curs, lucrătorii noștri nu trebuie să creadă că ei trebuie să rămână în orașe pentru a vedea de afacerile legate de diferitele ramuri ale lucrării din oraș; și nici nu trebuie să se grăbească să plece de la adunările în tabără pentru a face o astfel de lucrare.

Cei care poartă răspunderea conferințelor noastre ar trebui să găsească oameni de afaceri care să aibă grijă de problemele financiare ale lucrării din oraș. Dacă astfel de oameni nu pot fi găsiți, atunci să se prevadă înlesniri pentru a forma bărbați care să poarte aceste poveri.

Financiar consacrați

N-ar fi trebuit ca instituțiile scandinave să fie în situația în care sunt și n-ar fi în poziția aceasta dacă frații noștri din America ar fi făcut, cu ani de zile mai înainte, ceea ce ar fi trebuit să facă. Un bărbat cu experiență în probleme de afaceri, cu cunoștințe practice în lucrarea de contabilitate, ar fi trebuit să fie trimis în Europa ca să se îngrijească de ținerea socotelilor în instituțiile noastre de acolo. Și dacă aceasta ar fi

cerut mai mult decât un singur om, ar fi trebuit să fie trimiși mai mult decât unul. În felul acesta, s-ar fi cruțat mii și mii de dolari.

Astfel de bărbați ar trebui să fie întrebuințați în lucrarea noastră din America — bărbați consacrați lui Dumnezeu, bărbați care cunosc principiile cerului și care s-au deprins să umble cu Dumnezeu. Dacă astfel de bărbați ar fi supravegheat problemele financiare ale conferințelor și instituțiilor noastre, astăzi ar fi belșug de bani în tezaur; iar instituțiile noastre ar fi acum în situația în care a spus Dumnezeu că ar trebui să fie — aceea de a ajuta lucrarea prin lepădarea de sine și prin sacrificiu de sine.

Capitolul 50

Lucrarea slujitorilor lui Dumnezeu

În multe câmpuri coapte pentru seceriș nu s-a pătruns încă, datorită lipsei de ajutoare pline de sacrificiu de sine. Trebuie să se pătrundă în câmpurile acestea și mulți lucrători ar trebui să meargă acolo cu perspectiva de a-și suporta singuri cheltuielile. Dar unii dintre pastorii noștri sunt prea puțin dispuși să ia asupra lor povara acestei lucrări, prea puțini dispuși să lucreze cu generozitatea întregii inimi care a caracterizat viața Domnului nostru.

Dumnezeu e întristat când vede că slujitorii Săi nu sunt perseverenți și altruști. Îngerii sunt uimiți la vederea acestui lucru. Lucrătorii lui Hristos trebuie să studieze viața Lui de sacrificiu de sine. El este exemplul nostru. Pastorii de astăzi pot aștepta oare să fie chemați să îndure mai puține greutăți decât au îndurat primii creștini, ca valdenzii și ca reformatorii din toate veacurile, în străduințele lor de a duce Evanghelia în fiecare țară?

Dumnezeu a încredințat slujitorilor Săi lucrarea de a vesti ultima Lui solie de har pentru lume. Lui Îi sunt neplăcuți aceia care nu depun toate energiile lor în această lucrare de o supremă importanță. Necredințioșia din partea santinelor rânduie pe zidurile Sionului pune în primejdie cauza adevărului și o expune ridicolului vrăjmașului. E timpul ca pastorii noștri să înțeleagă răspunderea și sfințenia misiunii lor. Asupra lor zace un vai, dacă nu fac lucrarea despre care ei înșiși au recunoscut că Dumnezeu a pus-o în mâinile lor.

Nu puțini pastori neglijează chiar lucrarea pe care au fost rânduiți să o îndeplinească. Pentru ce sunt puși în comitete și consilii de administrație aceia care au fost puși deoparte pentru slujba de pastorație? Pentru ce sunt ei chemați să participe la atât de multe adunări administrative, de multe ori la mare distanță de câmpul de lucru? Pentru ce nu sunt puse problemele administrative în mâna oamenilor de afaceri? Slujitorii Evangheliei n-au fost puși deoparte pentru a face lucrarea aceasta. Finanțele lucrării trebuie să fie administrate în mod convenit de oameni capabili, dar pastorii sunt puși deoparte pentru o altă lucrare. Administrarea problemelor financiare să revină altora în afară de cei hirotonisiți pentru lucrarea de slujitor al Evangheliei.

Pastorii nu trebuie să fie chemați înapoi și încolo pentru a participa la ședințe ale consiliilor de administrație, cu scopul de a hotărî în probleme administrative obișnuite. Mulți dintre pastorii noștri au făcut lucrul acesta în trecut, dar nu aceasta este lucrarea în care Domnul dorește ca ei să se angajeze. Prea multe poveri financiare au fost puse asupra lor. Când încearcă să poarte poverile acestea, ei neglijează să îndeplinească însărcinarea lor evanghelică, iar Dumnezeu vede acest lucru ca fiind o dezonoare pentru Numele Său.

Marea vie a Domnului cere de la servii Săi ceea ce ea încă n-a primit — o muncă sârguincioasă și stăruitoare pentru suflete. Slujitorii Evangheliei devin slabi și istoviți și, datorită slujirii lor lipsite de energie, și comunitățile slăbesc. Ca rezultat al lucrării lor, ei nu prea au ce să arate în ceea ce privește convertirea de suflete. Adevărul nu este dus în locurile pustii ale pământului. Lucrurile acestea Îl lipsesc pe Dumnezeu de gloria care I se cuvine. El cheamă lucrători care să fie și producători, nu numai consumatori.

Lumea trebuie să fie avertizată. Predicatorii ar trebui să lucreze cu râvnă și devotament, deschizând câmpuri noi și angajându-se într-o lucrare personală pentru suflete, în loc de a pluti pe deasupra comunităților care au avut o mare lumină și destule avantaje.

Capitolul 51

Ședințe de comitet

Aceia care iau parte la ședințele de comitet ar trebui să-și aducă aminte că se întâlnesc cu Dumnezeu, care le-a rânduit lucrarea. Ei să se strângă laolaltă cu respect și cu consacrare de inimă. Ei se adună pentru a cerceta lucruri importante legate de lucrarea Domnului. În fiecare detaliu, acțiunile lor trebuie să arate că ei sunt doritori să înțeleagă voia Lui cu privire la planurile ce trebuie să fie făcute pentru înaintarea lucrării Lui. Ei să nu piardă nici o clipă în conversații lipsite de importanță, deoarece treburile Domnului trebuie conduse într-un chip administrativ perfect. Dacă vreun membru al unui comitet e nepăsător și nerespectuos, să i se aducă aminte că e în prezența unui Martor care cântărește toate faptele.

Am fost instruită că ședințele de comitet nu sunt totdeauna plăcute lui Dumnezeu. Unii au venit la aceste lucrări cu un spirit rece, aspru, critic, lipsit de iubire. Unii ca aceștia pot pricinui mult rău, deoarece cu ei este prezent cel rău, care-i ține de partea cea rea. Nu rareori, atitudinea lor nesimțitoare față de măsurile în discuție aduce dezorientare, întârziind luarea de hotărâri. Slujitorii lui Dumnezeu, având nevoie de somn și de odihnă pentru minte, au fost mult necăjiți și împovărați din cauza acestor lucruri. În dorința de a ajunge la o hotărâre, ei au continuat lucrările până noaptea târziu. Dar viața este prea scumpă pentru a fi primejduită în felul acesta. Lăsați ca Domnul să poarte povara. Așteptați ca El să pună la punct dificultățile. Dați odihnă creierului obosit. Orele nepotrivite sunt distrugătoare pentru puterile morale, mintale și fizice. Dacă s-ar da creierului perioade corespunzătoare de odihnă, gândurile ar fi clare și pătrunzătoare, iar lucrările s-ar termina repede.

Legătura dintre dietă și ședințele de comitet

Înainte ca frații noștri să se adune la ședințe de consiliu sau de comitet, fiecare ar trebui să se înfățișeze înaintea lui Dumnezeu, cercetându-și cu grijă inima și examinându-și în mod critic motivele. Rugați-vă ca Domnul să vi Se descopere, așa încât să nu criticați sau să osândiți neînțelepțește propunerile.

La mese bogate, oamenii adesea mănâncă mult mai mult decât se poate digera

ușor. Stomacul supra-împovărat nu-și poate face lucrarea așa cum trebuie. Rezultatul, o senzație neplăcută de lenevie a creierului, iar mintea nu mai lucrează ager. Combinațiile greșite de alimente dau naștere la tulburări; începe fermentarea; sângele e contaminat și creierul e confuz.

Obiceiul de a mânca prea mult, sau de a mânca prea multe feluri la același prânz, pricinuieste deseori dispepsie. În felul acesta, se produc vătămări serioase ale organelor digestive delicate. În zadar protestează stomacul și face apel la creier să judece de la cauză la efect. Cantitatea peste măsură de mare de alimente consumate și combinarea lor nepotrivită produc vătămări. În zadar dau avertisment senzațiile neplăcute. Urmarea e suferința. Boala ia locul sănătății.

Unii poate întreabă: ce are aceasta a face cu ședințele de comitet? Are foarte mult a face. Efectele relei alimentări sunt aduse în ședințele de consiliu sau de comitet. Creierul este influențat de starea stomacului. Un stomac deranjat dă loc la o stare dezordonată, nesigură, a minții. Un stomac îmbolnăvit produce o stare bolnavă a creierului și adesea îl face pe om să susțină cu încăpățănare păreri greșite. Presupusa înțelepciune a unuia de felul acesta este o nebunie înaintea lui Dumnezeu.

Prezint aceste probleme ca fiind cauza stărilor de lucruri din multe ședințe de comitet și consilii de administrație, în care unele probleme care cereau un studiu îngrijit au primit puțină atenție și au fost luate în grabă hotărâri de cea mai mare importanță. Adesea, când ar fi trebuit să fie unanimitate de păreri de partea afirmativă, negativisme categorice au schimbat complet atmosfera care domina în comitet. Rezultatele acestea mi-au fost prezentate mereu și mereu.

Prezint lucrurile acestea acum, deoarece sunt somată să le spun fraților mei din corpul pastoral. Prin necumpătare la mâncare, nu mai sunteți în stare să vedeți în mod clar deosebirea dintre focul sacru și cel obișnuit. Și, de asemenea, prin necumpătarea aceasta, voi dați pe față dispreț față de avertismentele pe care vi le-a dat Domnul. Cuvântul Lui pentru voi este: „Cine dintre voi se teme de Domnul, să asculte glasul Robului Său! Cine umblă în întuneric și n-are lumină, să se încreadă în Numele Domnului, și să se bizuie pe Dumnezeul lui! Iar voi toți, care aprindeți focul și puneți tăciuni pe el, umblați în lumina focului vostru și în tăciunii pe care i-ați aprins. Din mâna Mea vi se întâmplă aceste lucruri, ca să zăceți în dureri”. (Isaia 50, 10.11.)

N-ar trebui oare să ne apropiem de Domnul, ca El să ne scape de orice necumpătare în mâncare și băutură, de orice pasiune nesfântă a poftelor și de orice nelegiuire? N-ar trebui să ne smerim înaintea lui Dumnezeu, lepădând tot ceea ce ar corupe trupul și spiritul, pentru ca, în temere de El, să ducem la desăvârșire sfințenia caracterului?

Oricine participă la lucrările consiliilor de administrație și ale comitetelor să-și scrie în inimă cuvintele: Eu lucrez pentru prezent și veșnicie și am să dau socoteală înaintea lui Dumnezeu pentru motivele care mă îndeamnă la lucru. Acesta să-i fie motto. Rugăciunea psalmistului să fie și rugăciunea lui: „Pune, Doamne, o strajă înaintea gurii mele, și păzește ușa buzelor mele. Nu-mi abate inima la lucruri rele”. (Psalmii 141, 3.4.)

La consfătuiri pentru înaintarea lucrării, nici un om să nu fie o putere care controlează, un glas pentru toți. Metodele și planurile propuse trebuie să fie studiate cu grijă, așa încât toți frații să poată cântări meritele lor relative și să decidă care anume să fie urmat. Studiind câmpurile la care pare că ne cheamă datoria, e bine să luăm în considerație greutățile care vor fi întâmpinate în aceste câmpuri.

Pe cât cu putință, comitetele ar trebui să-i ajute pe membri să înțeleagă planurile lor, pentru ca judecata bisericii să le poată susține eforturile. Mulți dintre membrii comunităților sunt oameni cu judecată și au și alte însușiri excelente ale minții. Interesul lor pentru înaintarea lucrării ar trebui să fie trezit. Mulți pot fi ajutați să aibă o înțelegere mai profundă a lucrării lui Dumnezeu și să ceară înțelepciune de sus pentru a extinde împărăția lui Hristos, salvând suflete care pier din lipsa Cuvântului vieții. Bărbați și femei cu minte nobilă se vor adăuga încă la numărul aceluia cu privire la care se spune: „Nu voi M-ați ales pe Mine; ci Eu v-am ales pe voi ... să mergeți și să aduceți roadă”. (Ioan 15, 16.)

Capitolul 52

Disciplina bisericească

În felul de comportare cu membrii greșiți ai bisericii, poporul lui Dumnezeu trebuie să urmeze cu grijă învățătura dată de Mântuitorul, în capitolul 18 din Matei.

Ființele omenești sunt proprietatea Domnului Hristos, cumpărate de El cu un preț nemărginit, legate de El prin iubirea pe care El și Tatăl Său au manifestat-o față de ei. Cât de atenți ar trebui să fim, deci, în felul cum ne purtăm unii cu alții! Oamenii nu au dreptul să născocescă ceva rău cu privire la semenii lor. Membrii bisericii nu au dreptul să urmeze îndemnurile și înclinațiile lor personale în felul de purtare cu ceilalți membri care au greșit. Ei nici n-ar trebui măcar să exprime prejudecățile lor cu privire la cel care a greșit, deoarece în felul acesta așează în mintea altora aluatul răului. Vești defavorabile despre un frate sau o soră din comunitate sunt transmise de la un membru la altul. Se fac greșeli și se săvârșesc nedreptăți datorită lipsei de bunăvoință din partea cuiva de a urma îndrumările date de Domnul Isus.

„Dacă fratele tău a păcătuit împotriva ta”, zice Hristos, „du-te și muștră-l între tine și el singur”. (Matei 18, 15.) Nu povesti altora greșeala. Se spune unei persoane, apoi alteia, și încă uneia: și zvonul crește mereu, răul sporește, până ce întreaga biserică ajunge să sufere. Rezolvă problema „între tine și el singur”. Acesta este planul lui Dumnezeu. „Nu te grăbi să te iei la ceartă, ca nu cumva la urmă să nu știi ce să faci, când te va lua la ocări aproapele tău. Apără-ți pricina împotriva aproapelui tău, dar nu da pe față taina altuia”. (Proverbe 25, 8.9.) Nu îngădui păcatul la fratele tău; dar nu-l face de priveliște, și astfel să sporești greutatea, făcând ca muștrarea să pară o răzbunare. Cercetează-l în modul arătat în Cuvântul lui Dumnezeu.

Nu îngădui ca resentimentul să degenereze în răutate. Nu îngădui ca rana să se învenineze și să spargă, dând afară cuvinte otrăvite, care mânjesc mintea aceluia care le ascultă. Nu îngădui ca gânduri dușmănoase să continue să stăpânească mintea ta și a lui. Mergi la fratele tău și, în umilință și sinceritate, vorbește cu el despre lucrul în cauză.

Oricare ar fi ofensa, aceasta nu schimbă planul pe care l-a făcut Dumnezeu pentru împăcarea neînțelegerilor și a vătămărilor personale. Vorbind singur și în spiritul lui

Hristos cu cel greșit, aceasta deseori va îndepărta necazul. Mergi la cel greșit cu o inimă plină de iubirea și simpatia lui Hristos și caută să îndrepti lucrurile. Vorbește cu el în mod calm și liniștit. Nu lăsa să-ți scape de pe buze cuvinte mânioase. Vorbește într-un fel care să facă apel la cea mai bună judecată a lui. Adu-ți aminte de cuvintele: „Cine întoarce pe un păcătos de la rătăcirea căii lui, va mântui un suflet de la moarte și va acoperi o sumedenie de păcate”. (Iacov 5, 20.)

Du fratelui tău leacul care va vindeca boala nemulțumirii. Fă-ți partea pentru a-l ajuta. De dragul păcii și unirii în biserică, socotește că a face aceasta e un privilegiu și o datorie. Dacă te ascultă, l-ai câștigat ca prieten.

Tot cerul e interesat de întâlnirea dintre cel care a fost vătămat și cel ce a greșit. Când cel greșit primește mustrarea făcută în iubirea lui Hristos și-și recunoaște vina, cerând iertare de la Dumnezeu și de la fratele său, o lumină cerească umple inima. Cearta s-a sfârșit, prietenia și încrederea s-au refăcut. Uleiul iubirii îndepărtează durerea pricinuită de vătămare. Duhul lui Dumnezeu leagă inimă cu inimă; și în cer e muzică datorită unirii ce a avut loc.

Când cei care s-au unit astfel în comuniune creștină se roagă lui Dumnezeu și-și iau angajamentul să procedeze drept, să iubească mila și să umble smerit înaintea lui Dumnezeu, o mare binecuvântare vine asupra lor. Dacă au vătămat pe alții, ei continuă lucrarea de pocăință, mărturisire și îndreptare, hotărâți pe deplin să-și facă bine unii altora. Aceasta este împlinirea legii lui Hristos.

„Dar, dacă nu te ascultă, mai ia cu tine unul sau doi inși, pentru ca orice vorbă să fie sprijinită pe mărturia a doi sau trei martori”. (Matei 18, 16.) Ia cu tine oameni spirituali și vorbește cu cel vinovat cu privire la greșeală. S-ar putea ca el să cedeze la apelurile unite ale fraților săi. Când vede că și ei sunt de acord în problema aceea, s-ar putea ca mintea lui să fie luminată.

„Dacă nu vrea să asculte de ei”, atunci ce e de făcut? Să ia oare câteva persoane din comitet asupra lor răspunderea de a-l exclude pe cel greșit? „Dacă nu vrea să asculte de ei, spune-l bisericii”. (Matei 18, 17.) Biserica să fie aceea care hotărăște cu privire la membrii ei.

„Și dacă nu vrea să asculte nici de biserică, să fie pentru tine ca un păgân și ca un

vameș”. (Matei 18, 17.) Dacă nu vrea să asculte de glasul bisericii, dacă refuză toate străduințele făcute pentru îndreptarea lui, asupra bisericii zace răspunderea de a-l despărți de comunitate. Atunci, numele lui trebuie să fie șters din registre.

Nici un slujbaș al bisericii nu ar trebui să dea sfatul, nici un comitet nu ar trebui să recomande și nici o comunitate nu ar trebui să voteze ca numele vreunui vinovat să fie îndepărtat din registrele bisericii, până nu s-a urmat cu credincioșie învățătura dată de Domnul Hristos. Atunci când s-a urmat această învățătură, biserica e justificată înaintea lui Dumnezeu. Răul trebuie să fie făcut atunci să apară așa cum este și trebuie să fie îndepărtat, pentru ca să nu se tot răspândească. Sănătatea și curăția bisericii trebuie să fie păstrate, pentru ca ea să poată sta înaintea lui Dumnezeu nepătată, îmbrăcată în hainele neprihănirii lui Hristos.

Dacă cel greșit se pocăiește, îi pare rău de ceea ce a făcut și se supune disciplinei lui Hristos, trebuie să i se dea un nou prilej. Și chiar dacă nu se pocăiește, chiar dacă stă în afara bisericii, slujitorii lui Dumnezeu încă mai au ceva de făcut pentru el. Ei trebuie să caute în mod stăruitor să-l câștige la pocăință. Și, oricât de gravă i-ar fi fost vina, dacă cedează la insistențele Duhului Sfânt, mărturisindu-și și părăsindu-și păcatul, dând dovadă de pocăință, trebuie să fie iertat și primit din nou în staul. Frații lui trebuie să-l încurajeze pe calea cea bună, tratându-l așa cum ar vrea să fie tratați ei dacă ar fi în locul lui, luând seama ca nu cumva să fie ispitiți și ei.

„Adevărat vă spun”, a continuat Hristos, „că orice veți lega pe pământ, va fi legat în cer; și orice veți dezlega pe pământ, va fi dezlegat în cer”. (Matei 18, 18.)

Declarația aceasta își menține valabilitatea în toate veacurile. Bisericii i-a fost încredințată puterea de a lucra în locul lui Hristos. Ea este organismul rânduit de Dumnezeu să păstreze ordinea și disciplina în mijlocul poporului Său. Ei i-a dat Domnul, prin delegație, puterea de a rezolva toate problemele privind prosperitatea, curăția și ordinea în mijlocul ei. Asupra ei stă răspunderea de a-i exclude din părtășia ei pe cei nevrednici, care prin purtarea lor necreștinească aduc dezonoare asupra adevărului. Tot ce face biserica și este în acord cu îndrumările date de Dumnezeu va fi ratificată în cer.

Probleme de importanță gravă se ivesc spre a fi tratate de biserică. Slujitorii lui Dumnezeu, rânduiți de El pentru a fi călăuză poporului Său, după ce și-au făcut partea,

trebuie să supună bisericii întreaga problemă pentru ca să fie unitate în hotărârea luată.

Domnul dorește ca urmașii Săi să dea pe față multă grijă cu privire la felul cum se poartă unii față de alții. Ei trebuie să ridice, să refacă, să vindece. Dar nu trebuie să se dea pe față neglijență în ceea ce privește disciplina cuvenită în biserică. Membrii trebuie să se considere ca elevi într-o școală, învățând cum să-și formeze caractere vrednice de înalta lor chemare. În biserica de aici, de jos, copiii lui Dumnezeu trebuie să fie pregătiți pentru marea întâlnire a bisericii de sus. Aceia care trăiesc aici în armonie cu Hristos pot aștepta o viață nesfârșită în familia celor răscumpărați.

Iubirea lui Dumnezeu pentru neamul omenesc decăzut este o manifestare aparte a iubirii — o iubire născută din îndurare; deoarece ființele omenești sunt toate nevrednice. Îndurarea implică nedesăvârșirea obiectului față de care aceasta se manifestă. Din cauza păcatului a fost nevoie ca îndurarea să se exercite activ.

S-ar putea să fie nevoie să se lucreze mult la construirea caracterului vostru; s-ar putea să fiți o piatră necioplită care are nevoie să i se dea o formă și să fie lustruită mai înainte de a-și putea ocupa locul în templul lui Dumnezeu. Nu e nevoie să fiți surprinși dacă, cu ciocanul și cu dalta, Dumnezeu taie și îndepărtează colțurile ascuțite ale caracterului vostru, până sunteți pregătiți să ocupați locul pe care Dumnezeu îl are pentru voi. Nici o ființă omenească nu poate face lucrarea aceasta. Ea poate fi făcută numai de Dumnezeu. Și să fiți siguri că El nu va da nici o lovitură zadarnică. Fiecare lovitură a Lui e dată din iubire, pentru fericirea voastră veșnică. El vă cunoaște slăbiciunile și lucrează pentru a reface, nu pentru a nimici.

Capitolul 53

“Stimați-vă unii pe alții”

Adesea, veți întâlni suflete care sunt sub povara ispitei. Nu cunoașteți cât de dârz se luptă Satana cu ei. Feriți-vă ca nu cumva să descurajați astfel de suflete și în felul acesta să oferiți un avantaj ispititorului.

Ori de câte ori vedeți sau auziți ceva ce trebuie să fie corectat, cereți de la Domnul înțelepciune și har, pentru ca, încercând să fiți credincioși, să nu fiți aspri.

E totdeauna umilitor să i se arate cuiva greșeala. Nu faceți experiența mai amară printr-o muștrare fără rost. Criticarea lipsită de bunătate aduce descurajare, făcând viața întunecoasă și nefericită.

Frații mei, biruiți mai degrabă prin iubire decât prin asprime. Când un vinovat ajunge să-și dea seama de greșeala sa, aveți grijă să nu distrugeți respectul de sine. Nu căutați să zdrobiți sau să răniți, ci mai degrabă să legați și să vindecați.

Nici o ființă omenească nu are o sensibilitate atât de delicată sau o natură atât de curată ca Mântuitorul. Și ce răbdare manifestă El față de noi! An după an suportă slăbiciunile și nepriceperea noastră, precum și nerecunoștința și rățăcirile noastre. În ciuda abaterilor noastre, a asprimii inimii noastre, a neglijării din partea noastră a sfințelilor Sale cuvinte, mâna Lui e totuși întinsă. Și El ne îndeamnă: „Să vă iubiți unii pe alții așa cum v-am iubit Eu”. (Ioan 13, 34.)

Fraților, socotiți-vă misionari, nu printre păgâni, ci printre conlucrătorii voștri. Se cere mult timp și multă muncă pentru a convinge un suflet cu privire la adevărurile speciale pentru acest timp. Și când suflete se întorc de la păcat la neprihănire, e bucurie înaintea îngerilor. Oare credeți voi că duhurile slujitoare care veghează asupra acestor suflete au plăcere să vadă cât de nepăsător sunt tratate de mulți care se pretind a fi creștini? Domnește preferința omenească. Se dă pe față părtinire. Unul e favorizat, în timp ce altul e tratat cu asprime.

Îngerii privesc cu respect și uimire la misiunea Domnului Hristos în lume. Ei se

minunează de iubirea care L-a îndemnat să Se dea ca jertfă pentru păcatele oamenilor. Dar cu câtă ușurătate privesc ființele omenești ceea ce a răscumpărat El cu sângele Său!

Nu e nevoie să începem prin a încerca să ne iubim unii pe alții. Ceea ce ne trebuie este iubirea lui Hristos în inimă. Când eul este cufundat în Hristos, adevărata iubire răsare în chip spontan.

Biruire printr-o îngăduință răbdătoare. Răbdarea în slujire este ceea ce aduce odihnă sufletului. Buna stare a lui Israel se obține prin truidori credincioși, sânguincioși și smeriți. Un cuvânt de iubire și încurajare va face mai mult pentru a domoli o fire iute și o pornire încăpățânată decât toate găsirile de greșeli și muștrările pe care le puteți îngrămădi asupra celui vinovat.

Solia Domnului trebuie să fie proclamată în spiritul Domnului. Unica noastră siguranță e în păstrarea gândurilor și impulsurilor noastre sub controlul Marelui Învățător. Îngerii lui Dumnezeu vor da fiecărui lucrător sincer o bogată experiență când fac lucrul acesta. Harul umilinței va modela cuvintele noastre în expresii pline de duioșie creștinească.

Capitolul 54

Profesorilor din școlile noastre

Iubiții mei frați și surori, Domnul va lucra în favoarea tuturor acelor care vor umbla smerit împreună cu El. El v-a așezat într-un post de încredere. Umblați cu băgare de seamă în fața Lui. Mâna lui Dumnezeu e la cârmă. El va pilota corabia printre stânci și o va duce la liman. El va lua cele slabe ale lumii acesteia pentru a face de rușine pe cele puternice.

Mă rog ca voi să-L faceți pe Dumnezeu Sfătuitorul vostru. Voi nu sunteți răspunzători față de nici un om, ci sunteți sub îndrumarea lui Dumnezeu. Țineți-vă strâns legat de El. Nu luați ideile lumești drept criteriul vostru. Nu lăsați să aibă loc o abatere de la metodele de lucru ale Domnului. Nu folosiți foc profan, ci foc sacru, aprins de Domnul.

Fiți plini de curaj în lucrul vostru. Timp de mulți ani, am prezentat poporului nostru necesitatea ca în lucrarea de educație a tineretului nostru să fie egal puse la lucru atât forțele fizice, cât și cele mintale. Dar pentru aceia care niciodată n-au probat valoarea învățaturii date, de a combina educația manuală cu studiul cărților, e greu să înțelegem și să aducem la îndeplinire îndrumările date.

Faceți tot ce puteți mai bine pentru a împărtăși elevilor voștri binecuvântările pe care vi le-a dat Dumnezeu. Cu o dorință profundă și fierbinte de a le fi de ajutor, purtați-i pe terenul cunoașterii. Apropiați-vă intim de ei. Dacă în inima profesorilor nu abundă iubirea și blândețea Domnului Hristos, ei vor manifesta mult prea mult un spirit de dascăl aspru și poruncitor.

Domnul dorește ca voi să învățați cum să folosiți plasa Evangheliei. Pentru ca să puteți izbuti în lucrul vostru, e nevoie ca ochiurile plasei voastre să fie strânse. Învățăturile din Scripturi trebuie să fie aplicate în așa fel, încât să poată fi ușor înțelese, apoi aveți grijă cum trageți plasa. Veniți drept la subiect. Oricât de mare ar fi cunoștința cuiva, ea nu e de nici un folos dacă el nu e în stare să o comunice altora. Faceți ca patosul vocii voastre, bogăția ei de sentimente, să impresioneze inimile. Stăruiiți de elevii voștri să se predea lui Dumnezeu. „Țineți-vă în dragostea lui Dumnezeu, și

așteptați îndurarea Domnului nostru Isus Hristos pentru viața veșnică. Mustrați-i pe cei ce se despart de voi; căutați să mântuiți pe unii, smulgându-i din foc; de alții fie-vă milă cu frică, urând până și cămașa mânjită de carne”. (Iuda 21-23.) Urmând pilda lui Hristos, veți avea răsplata prețioasă de a vedea pe elevii voștri câștigați de partea Lui.

Efort agresiv

Domnul Dumnezeu lui Israel este înfometat după roade. El îi invită pe lucrătorii Săi să facă mai mult decât fac. El dorește ca ei să lucreze în lume, și nu numai pentru comunități. Apostolul Pavel mergea din loc în loc, predicând adevărul celor din întunericul rătăcirii. A lucrat timp de un an și șase luni la Corint și a dovedit caracterul divin al misiunii sale, înființând o comunitate înfloritoare, compusă din iudei și neamuri. Domnul Hristos nu și-a restrâns niciodată lucrarea la o singură localitate. Orașele și cetățile Palestinei răsunau de adevărurile ce veneau de pe buzele Lui.

Salutul Domnului Hristos adresat lumii

Predica de pe munte este binecuvântarea cerului pentru lume — un glas de la tronul lui Dumnezeu. Ea a fost dată omenirii ca să fie pentru ei o lege a datoriei și o lumină cerească, nădejdea și mângâierea lor în necaz. Aici, Prințul predicatorilor, Marele Învățător, rostește cuvintele pe care Tatăl I le-a dat să le spună.

Fericirile sunt salutul lui Hristos nu numai pentru cei care cred, ci pentru întreaga familie omenească. Părea că El a uitat pentru o clipă că e în lume, și nu în cer; și a folosit salutarea obișnuită în lumea luminii. Binecuvântările curg de pe buzele Lui ca o înlesnire a unui curent de viață sigilat multă vreme.

Hristos nu ne lasă în nedumerire cu privire la trăsăturile de caracter pe care El totdeauna le va recunoaște și le va binecuvânta. De la favoriții ambițioși ai acestei lumi, El se îndreaptă către aceia de care ei se leapădă, vestind că sunt fericiți toți aceia care primesc lumina și viața Lui. Celor săraci cu duhul, celor blânzi și smeriți, întristați și disprețuiți, celor persecutați El le deschide brațele ocrotirii Sale, zicând: „Veniți la Mine ... și vă voi da odihnă”. (Matei 11, 28.)

Hristos poate privi la mizeria lumii fără nici o umbră de întristare, pentru faptul că El l-a creat pe om. În inima omului El vede ceva mai mult decât păcat și mizerie. În

nemărginita Lui înțelepciune și iubire, El vede posibilitățile omului, înălțimea la care poate ajunge. El știe că, chiar dacă ființele omenești au abuzat de îndurărilor primite și au distrus demnitatea dată lor de Dumnezeu, totuși Creatorul urmează să fie proslăvit prin răscumpărarea lor.

Predica de pe munte este un exemplu de felul cum să dăm învățătura. Cât de mult S-a străduit Hristos să facă misterele să nu mai fie mistere, ci să fie adevăruri clare și simple! În învățătura Lui nu e nimic vag, nimic greu de înțeles.

„Apoi a început să vorbească și să-i învețe”. (Matei 5, 2.) Cuvintele Lui nu erau rostite în tonuri șoptite și nici nu erau aspre sau neplăcute. El vorbea cu claritate și accentuat, cu putere solemnă și convingătoare.

„După ce a sfârșit Isus cuvântările acestea, noroadele au rămas uimite de învățătura Lui; căci El îi învăța ca Unul care avea putere, nu cum îi învățau cărturarii lor”. (Matei 7, 28.29.)

O cercetare sânguincioasă și cu rugăciune a Predicii de pe munte ne va pregăti să vestim adevărul, să dăm și altora lumina pe care am primit-o. În primul rând noi trebuie să învățăm pentru noi înșine, primind cu inimă smerită principiile adevărului și trăindu-le în deplină ascultare. Aceasta va aduce bucurie și pace. În felul acesta, mâncăm carnea și bem sângele Fiului lui Dumnezeu și ajungem tari în puterea Lui. Viața noastră ajunge să semene cu viața Lui. Spiritul nostru, înclinațiile și deprinderile noastre sunt conforme cu voința Aceluia cu privire la care Dumnezeu a declarat: „Acesta este Fiul Meu prea iubit în care Îmi găsesc plăcerea”. (Matei 3, 17.)

În decursul tuturor timpurilor, cuvintele pe care Hristos le-a rostit pe Muntele Fericirilor își vor păstra puterea. Fiecare propoziție e un giuvaier din comoara adevărului. Principiile enunțate în cuvântarea aceasta sunt pentru toate veacurile și pentru toate clasele de oameni. Cu energie divină, Hristos și-a exprimat credința și nădejdea arătând că fiecare clasă socială este fericită datorită faptului că oamenii și-au format caractere neprihănite. Trăind viața Dătătorului de viață, prin credința în El, oricine poate ajunge la standardul susținut în cuvintele Sale. Nu e oare o astfel de realizare vrednică de eforturi neobosite, de o viață întreagă?

Priveliștea

Ne apropiem de încheierea istoriei acestui pământ. Avem în fața noastră o mare lucrare — lucrarea de încheiere a vestirii ultimei solii de avertizare pentru o lume păcătoasă. Există oameni care vor fi luați de la plug, de la vie, de la diferite alte ramuri de activitate și vor fi trimiși de Domnul să prezinte lumii această solie.

Lumea și-a ieșit din fâgaș. Priveliștea e descurajatoare. Dar Hristos salută cu asigurări pline de nădejde chiar pe bărbații și femeile care ne pricinuiesc descurajare. În ei, El vede însușiri care-i va face în stare să ocupe un loc în via Lui. Dacă vor fi pururea învățați, în providența Lui îi va face bărbați și femei pregătiți să săvârșească o lucrare peste capacitatea lor; prin părtășia Duhului Sfânt, El le va da putere de exprimare.

În multe câmpuri pustii și nelucrate trebuie să intre începătorii. Strălucirea modului în care Mântuitorul vede lumea va insufla încredere multor lucrători, care, dacă încep cu modestie și își pun inima la lucru, se vor dovedi a fi oameni potriviți pentru timpul și locul acela. Domnul Hristos vede toată mizeria și toată disperarea lumii, priveliște care i-ar copleși pe unii dintre lucrătorii noștri de valoare cu o povară de descurajare atât de mare, încât nu ar ști nici măcar cum să înceapă să conducă pe bărbați și femei să urce prima treaptă a scării. Metodele lor precise sunt de mică valoare. Ei ar sta deasupra treptelor de jos ale scării, spunând: „Suiți-vă unde suntem noi”. Dar bietele suflete nu știu unde să-și pună picioarele.

Inima Domnului Hristos e încurajată văzându-i pe cei săraci în toate sensurile cuvântului, încurajată de felul cum vede El persoanele modeste rău folosite, încurajată de foamea după neprihănire ce pare că nu e satisfăcută, de incapacitatea multora de a începe. El spune un bun venit, s-ar părea, chiar stărilor acelea de lucruri care i-ar descuraja pe mulți deservenți cultici. El corectează evlavia noastră greșită, încredințând povara lucrării pentru săraci și nevoiași în locurile nedezvoltate ale pământului, bărbaților și femeilor care au inimi ce pot simți cu cei neștiutori și cu cei izolați. Domnul îi învață pe acești lucrători cum să-i întâmpine pe aceia pe care El dorește ca ei să-i ajute. Ei vor fi încurajați văzând porți deschizându-se ca să pătrundă în locuri unde pot face lucrare misionară medicală. Având puțină încredere în sine, ei Îi dau lui Dumnezeu toată slava. Măinile lor poate că sunt stângace și neiscusite, dar inima poate să fie plină de milă; ei sunt stăpâniți de un dor fierbinte de a face ceva pentru a alina durerea atât de răspândită; iar Domnul Hristos e prezent pentru a-i ajuta. El lucrează prin aceia care descoperă mila în mizerie și câștigul în pierderea tuturor lucrurilor. Când

Lumina lumii trece pe alături, privilegiile se ivesc în toate greutățile, ordine se vede în confuzie, succesul și înțelepciunea lui Dumnezeu se văd în ceea ce părea că e o înfrângere.

Fraților și surorilor, în lucrarea voastră, apropiați-vă de oameni. Ridicați-i pe cei căzuți la pământ. Ocupați-vă de nenorociri ca fiind binecuvântări ascunse, de dureri ca fiind îndurări. Lucrați într-un mod în care va face să răsară nădejde în locul disperării.

Oameni obișnuiți trebuie să-și ia locul ca lucrători. Împărtășind întristările semenilor lor așa cum Mântuitorul a împărtășit întristările omenirii, ei Îl vor vedea prin credință cum lucrează împreună cu ei.

„Ziua cea mare a Domnului este aproape, este aproape și vine în graba mare!” (Țefania 1, 14.) Vreau să spun fiecărui lucrător: Mergeți înainte în credință umilă și Domnul va merge cu voi. Dar vegheați în vederea rugăciunii. Aceasta este știința ostenelilor voastre. Puterea este a lui Dumnezeu. Lucrați în dependență de El, aducându-vă aminte că sunteți împreună lucrători cu El. El este Sprijinitorul vostru. Tăria voastră e de la El. El va fi înțelepciunea voastră, neprihănirea voastră, sfințirea voastră și răscumpărarea voastră. Purtați jugul lui Hristos, învățând de la El zilnic blândețea și umilința Lui. El va fi Mângâierea voastră, Odihna voastră.

Putere de sus

După cum, pe vremuri, ucenicii au primit puterea Duhului Sfânt, o vor primi și astăzi toți aceia care o caută așa cum trebuie. Numai puterea aceasta ne poate face înțelepți spre mântuire și ne poate pregăti pentru curțile de sus. Domnul Hristos dorește să ne dea o binecuvântare care ne va face sfinți. „V-am spus aceste lucruri”, zice El, „pentru ca bucuria Mea să rămână în voi, și bucuria voastră să fie deplină”. (Ioan 15, 11.) Bucuria în Duhul Sfânt este bucurie dătătoare de sănătate, bucurie dătătoare de viață. Dându-ne Duhul Său, Dumnezeu ni Se dă pe Sine, făcându-Se un izvor de influențe dumnezeiești, pentru a da lumii viață și sănătate.

Când Dumnezeu revarsă atât de îmbelșugat darurile Sale asupra voastră, aduceți-vă aminte că aceasta are loc pentru ca voi să le înapoiți Dăătorului, înmulțite prin împărțirea lor cu alții. Aduceți în viața altora lumină, bucurie și pace. Avem nevoie zilnic de disciplina umilirii de sine, pentru a fi pregătiți să primim darul ceresc, nu

pentru a-l păstra cu lăcomie, nu pentru a-i jefui pe copiii lui Dumnezeu de binecuvântarea Lui, ci pentru a-l da altora în toată plinătatea bogăției lui. Când vom avea noi o nevoie mai mare ca acum de o inimă deschisă pentru a primi, având dorința de a da mai departe?

Avem obligația să scoatem cu îmbelșugare din tezaurul cunoașterii divine. Dumnezeu dorește să primim mult, pentru ca să putem dăruii mult. El dorește ca noi să fim canale prin care El să poată da lumii harul Său din belșug.

Stăruiiți ca sinceritatea și credința să caracterizeze rugăciunile voastre. Domnul vrea să facă pentru noi „nespus mai mult decât credem sau gândim noi”. (Efeseni 3, 20.) Vorbiți despre aceasta, rugăți-vă despre aceasta. Nu exprimați necredință. Nu ne putem îngădui ca Satana să vadă că are putere să ne întunece fața și să ne întristeze viața.

Rugăți-vă în credință. Și stăruiiți să aducă viața voastră în armonie cu cererile voastre, pentru ca să puteți primi binecuvântările pentru care vă rugăți. Nu lăsați să vi se slăbească credința; deoarece binecuvântările primite sunt în proporție cu credința exercitată. „Facă-vi-se după credința voastră”. „Tot ce veți cere cu credință, prin rugăciune, veți primi”. (Matei 9, 29; 21, 22.) Rugăți-vă, credeți, bucurați-vă. Cântați laude lui Dumnezeu pentru că a răspuns la rugăciunile voastre. Credeți-L pe cuvânt. „Căci credincios este Cel ce a făcut făgăduința”. (Evrei 10, 23.) Nici o cerere sinceră nu se pierde. Canalul e liber; curentul curge. El aduce cu sine însușirile lui vindecătoare, revărsând un curent vindecător de viață, sănătate și mântuire.

Fiecărui profesor îi este dat privilegiul sfânt de a-L reprezenta pe Hristos. Și când profesorii se străduiesc să facă lucrul acesta, ei pot cultiva convingerea asigurătoare că Mântuitorul e chiar lângă ei, dându-le cuvinte pe care să le rostească pentru El, arătându-le căi prin care ei pot demonstra măiestria Lui.

Profesorii dau piept cu multe încercări. Descurajările îi apasă când văd că străduințele lor nu sunt totdeauna apreciate de elevii lor. Satana se străduiește să-i chinuiască cu suferințe trupești, nădăjduind să-i facă să murmure împotriva lui Dumnezeu, să piardă din vedere bunătatea, îndurarea și, iubirea Lui și covârșitoarea povară de slavă care îl așteaptă pe biruitor. Ei să-și aducă aminte că prin încercări Dumnezeu îi conduce la o încredere mai desăvârșită în El. Ochiul Lui este pururea asupra lor și, dacă în nedumerirea lor privesc cu credință la El, El îi va scoate din cuptor

curățiți și purificați ca aurul încercat în foc. El îngăduie să vină peste ei încercări pentru a-i atrage mai lângă Sine; dar El nu pune asupra lor vreo povară pe care n-ar fi în stare să o ducă. Și El le spune: „Nicidecum n-am să te las, cu nici un chip nu te voi părăsi”. (Evrei 13, 5.) El e totdeauna gata să-i libereze pe aceia care se încred în El. Profesorul greu apăsător și aspru încercat să spună: „Chiar dacă mă va ucide, mă voi încrede în El.” „Chiar dacă smochinul nu va înflori, vița nu va da nici un rod, rodul măslinului va lipsi, și câmpiile nu vor da hrană, oile vor pieri din staule și nu vor mai fi boi în grajduri, eu tot mă voi bucura în Domnul, mă voi bucura în Dumnezeu mântuirii mele”. (Ioan 13, 15; Habacuc 3, 17.18.)

Elevilor, conlucrați cu profesorii voștri. Făcând aceasta, le dați nădejde și curaj. Îi ajutați pe ei și în același timp vă ajutați pe voi să înaintați. Aduceți-vă aminte că în mare măsură depinde de voi dacă profesorii voștri sunt într-o poziție avantajoasă, dacă lucrarea lor este un succes recunoscut.

În sensul cel mai înalt voi trebuie să fiți învățăcei, văzându-L pe Dumnezeu în spatele profesorilor lor, iar pe profesor conlucrând cu El.

Ocaziile voastre de a lucra trec repede. Voi nu aveți timp de cheltuit în plăceri personale. Numai când vă străduiți cu râvnă să aveți succes veți obține adevărata fericire. Prețioase sunt ocaziile ce vi se oferă cât timp sunteți la școală. Faceți cât mai desăvârșită viața voastră de elev (student). Pe calea aceasta veți trece o singură dată. Și depinde de voi dacă lucrarea voastră va însemna succes sau înfrângere. Dacă izbutiți să obțineți cunoștințe din Biblie, vă adunați comori pentru a fi împărțite altora.

Dacă aveți un coleg greoi la învățătură, explicați-i lecția pe care nu o înțelege. Aceasta va ajuta propria voastră putere de înțelegere. Folosiți cuvinte simple; expuneți-vă ideile într-o vorbire clară și ușor de înțeles.

Ajutându-i pe colegii voștri, vă ajutați profesorii. Și adesea, elevul a cărui minte e aparent greoaie va prinde mai repede ideile de la un coleg decât de la profesor.

Aceasta e conlucrarea pe care o recomandă Domnul Hristos. Marele Învățător stă alături de voi, ajutându-vă să-L ajutați pe cel greoi la minte.

În viața voastră școlară, poate veți avea ocazie să vorbiți celui sărac și

necunoscător despre minunatele adevăruri ale Cuvântului lui Dumnezeu. Folosiți bine orice ocazie. Domnul va binecuvânta orice clipă folosită în felul acesta.

Trăim într-un timp când Satana lucrează cu toată puterea sa pentru a descuraja și înfrânge pe aceia care lucrează în slujba lui Dumnezeu. Dar noi nu trebuie să ne lăsăm și nici să ne descurajăm. Trebuie să exercităm mai multă credință în Dumnezeu. Trebuie să ne încredem în Cuvântul Lui viu. Dacă nu avem un sprijin mai puternic de sus, nu vom fi în stare să ne măsurăm cu puterile întunericului care vor fi văzute și se vor face simțite în toate ramurile lucrării.

Rezervoarele pământești vor fi goale adesea, iazurile lui se vor usca; dar în Hristos este un izvor viu din care putem scoate fără încetare. Oricât de mult am lua și am da altora, va mai rămâne din belșug. Nu există primejdia de a secătui proviziile, deoarece Hristos este un izvor inepuizabil de adevăr.

Etica propovăduită de Evanghelie nu recunoaște alt standard decât perfecțiunea gândului lui Dumnezeu, voința lui Dumnezeu. Toate atributele meritorii de caracter sălășluiesc în Dumnezeu ca un tot perfect și armonios. Oricine Îl primește pe Hristos ca Mântuitor al său personal are privilegiul de a poseda aceste atribute. Aceasta e știința sfințeniei.

Capitolul 55

Considerație pentru cei care se luptă cu greutate

De ani de zile s-a dat pe față lipsă de înțelepciune în tratarea acelor care au început și au dezvoltat lucrarea Domnului în locuri grele. Adesea, oamenii aceștia se ostenesc mult peste puterile lor. Au puțini bani de investit pentru înaintarea lucrării și sunt obligați să facă sacrificii pentru avansarea lucrării. Ei lucrează pentru salarii mici și practică cea mai strictă economie. Ei fac apel la credincioși pentru mijloace și ei înșiși dau pildă de dărnicie. Ei Îl laudă pe Dumnezeu pentru ceea ce s-a făcut, dându-și seama că El este autorul și desăvârșitorul credinței lor și că prin puterea Lui ei pot să progreseze.

Uneori, după ce acești lucrători au suportat povara și arșița zilei și, prin eforturi răbdătoare și stăruitoare, au înființat o școală sau un sanatoriu sau vreun alt obiectiv de interes pentru înaintarea lucrării, frații lor hotărăsc că un alt frate ar face lucrurile mai bine și că deci acesta va lua răspunderea lucrării pe care au făcut-o ei. În unele cazuri, hotărârea se ia fără a da cuvenita considerare și îndreptățitul credit celor care au suportat partea neplăcută a lucrării, care au muncit, s-au rugat, s-au străduit, punând în strădania lor toate puterile și toată energia lor.

Dumnezeu nu e mulțumit cu acest fel de comportare față de lucrătorii Săi. El invită poporul Său să susțină mâinile acelor care dezvoltă lucrarea în locuri noi și grele, adresându-le cuvinte de îmbărbătare și încurajare.

În înflăcărarea și râvna lor pentru înaintarea lucrării, lucrătorii aceștia s-ar putea să facă greșeli. S-ar putea ca, în dorința lor de a obține mijloace pentru susținerea vreunei instituții în nevoie, să se apuce de executarea unor planuri care nu sunt spre binele suprem al lucrării. Domnul, văzând că planurile acestea i-ar abate de la ceea ce El dorește ca ei să facă, îngăduie ca asupra lor să se abată descurajare, sfărâmându-le nădejtile. Se jertfesc bani, și aceasta este o mare durere pentru aceia care au dorit cu atâta devotament să câștige mijloace pentru susținerea lucrării.

În timp ce lucrătorii își încordau fiecare nerv pentru a aduna mijloace ca să poată face față unui caz de forță majoră, unii din frații lor stăteau la o parte, criticând, bănuind

numai lucruri rele și dând un sens dăunător motivelor lucrătorilor greu împovărați, astfel făcând și mai grea lucrarea lor. Orbiți de egoism, acești căutători de greșeli nu vedeau că frații lor erau destul de necăjiți și fără critica unor oameni care n-au purtat poveri și răspunderi grele. Descurajarea este o încercare grea, dar iubirea creștină poate transforma înfrângerea în biruință. Înfrângerile ne învață să fim precauți. Învățăm din cele ce suferim. În felul acesta câștigăm experiență.

Să se dea pe față grijă și înțelepciune în tratarea lucrătorilor care, deși au făcut greșeli, au dovedit un interes viu, plin de sacrificiu de sine față de lucrare. Frații lor să zică: „Nu vom face lucrurile mai rele punând pe altcineva în locul tău, fără a-ți da ocazia să îndrepti greșelile și să stai într-o poziție avantajoasă, liber de povara criticilor nedrepte”. Să li se dea timp de îndreptare, de biruire a greutăților care-i înconjoară și de a sta în fața îngerilor și a oamenilor ca lucrători valoroși. Ei au făcut greșeli, dar oare aceia care au exprimat bănuieli și au criticat au procedat mai bine? Domnul Hristos le spunea fariseilor învinuitori: „Cine dintre voi este fără păcat, să arunce cel dintâi cu piatra”. (Ioan 8, 7.)

Sunt persoane care se grăbesc în dorința lor de a reforma lucrurile care lor li se par a fi greșite. Ei cred că ar trebui să fie aleși să ia locul celor care au făcut greșeli. Ei subapreciază ce au făcut lucrătorii aceștia, în timp ce alții se uitau și criticau. Prin acțiunile lor ei zic: „Eu pot face lucruri mari. Pot conduce lucrarea cu succes.” Acelora care cred că știu atât de bine să evite greșelile, am însărcinarea să le spun: „Nu judecați, ca să nu fiți judecați”. (Matei 7, 1.) Voi poate veți evita greșeli în unele puncte, dar în alte lucruri sunteți în primejdia de a face erori grave, care vor fi foarte greu de îndreptat și care vor aduce confuzie în lucrare. Greșelile acestea ar putea aduce mai multă vătămare ca acelea pe care le-au făcut frații voștri.

Instrucțiunea ce mi s-a dat este aceea că persoanele care au pus temelia unei lucrări, și care, în fața prejudecăților, își deschid prin luptă drumul de înaintare, nu trebuie să fie puse într-o lumină nefavorabilă, pentru ca alții să le poată lua locul. Există lucrători plini de râvnă, care, în ciuda criticilor unora dintre frații lor, au mers înainte în lucrarea despre care Dumnezeu a spus că trebuie să fie făcută. Dacă acum ar fi schimbați din postul lor de răspundere, s-ar da o impresie care ar fi nedreaptă pentru ei și nefavorabilă pentru lucrare, deoarece schimbările făcute ar fi privite ca o îndreptățire a criticilor nedrepte aduse și a prejudecății existente. Domnul dorește să nu se facă nici o schimbare care ar pricinui nedreptate acelora care au lucrat îndelung și zelos pentru a

dezvolta lucrarea ce le-a fost încredințată.

Schimbări neînțelepte

Se fac multe schimbări care mai bine nu s-ar face. Adesea, când lucrătorii sunt nemulțumiți, în loc să fie încurajați să stea acolo unde se găsesc și să facă totul ca lucrarea lor să aibă succes, sunt trimiși în altă parte. Dar ei duc cu ei aceleași trăsături de caracter care le-au stricat lucrarea în trecut. Ei vor da pe față același duh necreștinesc, deoarece ei n-au învățat lecția slujirii umile și răbdătoare.

Stăruiesc pentru o altă ordine a lucrurilor. Schimbări trebuie să se facă în grupele de lucrători din conferințele și instituțiile noastre. Bărbați capabili și consacrați trebuie să fie căutați și încurajați să se unească cu purtătorii de poveri ca ajutoare și colaboratori. Să fie o unire armonioasă a celor noi și a celor vechi, în spiritul iubirii frățești. Dar să nu se facă schimbări bruște în conducere, în așa fel încât să se aducă descurajare celor care au lucrat sârguincios și cu succes pentru a aduce lucrarea la o treaptă de progres. Dumnezeu nu va aproba nimic din ce s-a făcut pentru a descuraja pe slujitorii Săi credincioși. Să se urmeze principiile dreptății de către aceia care au datoria de a asigura conducerea cea mai capabilă pentru casele noastre de editură, sanatoriile și școlile noastre.

O chemare la slujire

Dumnezeu cheamă lucrători. Lucrarea are nevoie de oameni care s-au format singuri, care, așezându-se în mâinile Domnului ca învățacei umili, s-au dovedit a fi împreună lucrători cu El. Aceștia sunt oamenii necesari în lucrarea de pastorație și în lucrarea de educație școlară. Aceia care s-au dovedit a fi oameni, să înainteze și să facă ceea ce pot în slujba Domnului. Să

pășească în rândul lucrătorilor și, prin eforturi răbdătoare și continue, să-și dovedească valoarea. În apă, și nu pe uscat, învățăm să înotăm. Să ocupe cu credincioșie locul la care sunt chemați, pentru a ajunge în stare să poarte răspunderi și mai înalte. Dumnezeu dă tuturor prilejul să se desăvârșească în serviciul Lui.

Acela care îmbracă armura pentru a lupta lupta cea bună va câștiga o capacitate tot mai mare când se străduiește să-și desăvârșească cunoașterea de Dumnezeu, lucrând

în armonie cu planul pe care l-a făcut Dumnezeu pentru dezvoltarea perfectă a puterilor spirituale, mintale și fizice.

Tineri și tinere, strângeți-vă o comoară de cunoștințe. Nu așteptați până când o examinare omenească vă declară competenți pentru lucrare, ci mergeți la drumuri și la garduri și începeți să lucrați pentru Dumnezeu. Folosiți înțelepțește cunoștințele pe care le aveți. Folosiți cu credincioșie priceperea pe care o aveți, împărțind cu generozitate lumina pe care v-o dă Dumnezeu. Studiați cum ați putea da mai bine altora pace, lumină și adevăr, cum și multe alte binecuvântări bogate ale cerului. Prosperați mereu. Stăruți să ajungeți mai sus și tot mai sus. Ceea ce valorează acum este capacitatea de a pune la lucru puterile minții și ale trupului, fără încetare, având în vedere realitățile veșnice. Căutați cu cea mai mare râvnă pe Domnul, cu scopul de a deveni tot mai nobili și tot mai cultivați spiritual. Atunci veți avea diploma cea mai distinsă pe care o poate avea cineva — aprobarea lui Dumnezeu.

Oricât de mari sau de mici ar fi talanții voștri, amintiți-vă că ceea ce aveți este al vostru numai ca un lucru dat spre folosință. În felul acesta Dumnezeu vă pune la încercare, dându-vă ocazie de a vă dovedi sinceri și credincioși. Lui Îi datorați toate capacitățile voastre. Lui îi aparțin puterile trupului, minții și sufletului vostru și pentru El trebuie să fie folosite aceste puteri. Timpul, influența, capacitățile și iscusința voastră, totul trebuie să fie pus în contul Aceluia care dă totul. Acela își folosește cel mai bine darurile, care caută prin eforturi stăruitoare să realizeze marele plan al lui Dumnezeu pentru înălțarea neamului omenesc, aducându-și totdeauna aminte că el trebuie să fie în același timp și elev și profesor.

Atunci când tinerii pornesc în lucrarea aceasta și, în ciuda multor greutăți, izbutesc să aibă succes, să nu se facă propuneri ca lor să li se dea o altă lucrare și ca lucrarea pe care ei au început-o să fie dată în seama unor bărbați mai bătrâni și mai cu experiență. Atunci când tinerii noștri se luptă cu greutăți, ei poate că vor face greșeli, dar, dacă merg înainte cu stăruință, înfrângerile lor pot fi transformate în biruințe.

Iubiți conlucrători, stăruți în lucrarea pe care ați început-o. Țineți-vă de ea până când câștigați biruință după biruință. Educați-vă să urmăriți o singură țintă. Păstrați în minte standardul cel mai ridicat, pentru ca să puteți realiza un bine tot mereu mai mare, reflectând în felul acesta slava lui Dumnezeu.

Dumnezeu i-a înzestrat pe unii dintre slujitorii Săi ca daruri speciale și nimeni nu e chemat să disprețuiască valoarea lor. Dar nimeni să nu-și folosească darurile pentru înălțarea de sine. Ei să nu se considere că sunt mai favorizați decât semenii lor și nici să nu se înalțe mai presus de alți lucrători sinceri și plini de râvnă. Domnul privește la inimă. Acela care este cel mai devotat slujirii lui Dumnezeu este și cel mai stimat de universul ceresc.

Cerul veghează, să vadă cum își îndeplinesc slujba aceia care se află în posturi influente. Pretențiile față de ei, ca slujbași, sunt măsurate după întinderea influenței lor. În purtarea față de semenii lor, ei ar trebui să se poarte ca niște părinți — dreپți, duiosi, sinceri. Ei ar trebui să fie creștini în caracter, unindu-se cu frații lor în cele mai strânse legături ale unirii și colegialității.

Capitolul 56

O înțeleaptă distribuire a mijloacelor

Chinuitoarea problemă a mijloacelor i-a frământat pe mulți. De repetate ori, prin proiectele lui ademenitoare și înșelătoare, Satana a pus piedici ca să nu se poată înainta. Biserica nu și-a păstrat dependența de Dumnezeu, ci, cedând ispitelor vrăjmașului, a încercat să realizeze planuri care cereau mijloace care întreceau cu mult veniturile ei. S-au investit mulți bani în câteva locuri. Aceasta a lipsit câmpurile misionare de ajutorul pe care ar fi trebuit să-l primească. Dezvoltând lucrarea în câmpul lor, oamenii au urmat planuri egoiste și au folosit mijloace din tezaurul Domnului, uitând că toate veniturile sunt ale Domnului și că alte părți ale viei Sale trebuie să fie susținute. Pentru motive pe care ei n-ar avea plăcere să le întâlnească la judecată, ei și-au închis ochii față de nevoile conlucrătorilor lor. În felul acesta, câmpuri lipsite au rămas nelucrate. Zorindu-se să înalțe clădiri mari, fără a socoti costul, fără a lua în considerare cât va fi necesar pentru a construi turnul, oamenii au adus datorii, descurajare și încurcături asupra bisericii. Drumul progresului în câmpuri noi a fost astfel blocat.

Un fel de frenezie a pus stăpânire pe mintea unora, împingându-i să facă lucruri care ar absorbi mijloacele fără nici o perspectivă, ca după aceea să producă mijloace. Dacă banii aceștia ar fi fost folosiți așa cum arăta Domnul că ar trebui, ar fi fost crescuți lucrători și ar fi fost pregătiți să facă lucrarea care trebuie să fie făcută înainte de venirea Domnului. Greșita distribuire a mijloacelor arată nevoia avertizării de la Domnul că lucrarea Sa nu trebuie să fie legată, zădărnicită prin proiecte omenești, că ea trebuie să fie făcută într-un fel care va întări cauza Sa.

Lucrând după planuri greșite, oamenii au adus datorii asupra lucrării. Aceasta să nu se mai repete. Cei care sunt la conducerea lucrării să procedeze cu precauție, refuzând să îngroape lucrarea lui Dumnezeu în datorii. Nimeni să nu procedeze nepăsător, necugetat, crezând, fără să știe, că totul va fi bine.

O exercitare și un interes neîndreptățit față de lucrarea dintr-un loc nu contribuie cu nimic la înaintarea lucrării ca un tot. Când se fac planuri de a înalța o clădire într-un loc, dați o atentă considerație altor locuri care au o nevoie tot atât de mare de bani pentru înălțarea clădirilor necesare. Timpul e scurt și, cu toate că trebuie să se înalțe

clădiri, lucrul acesta să se facă cu atenție cuvenită pentru toate părțile viei Domnului. Acela care are răspunderea clădirii trebuie să fie un om cu minte sănătoasă și sfințită, nu unul care, în dorința lui de a înălța o frumoasă operă arhitectonică, va aduce greutate asupra lucrării prin investiții costisitoare.

Dumnezeu nu este autorul confuziei, ci al ordinii și al progresului. Aceia care doresc să facă să înainteze Împărăția Lui trebuie să se grăbească încet și să construiască inteligent. Nimeni să nu se grăbească cu presupunerea care pricinuieste poticnire, că trebuie să se investească mijloace pentru a face paradă. Așa zice Domnul: „Mijloacele nu trebuie cheltuite în felul acesta; deoarece o astfel de cheltuială se face cu pierdere de suflete.”

Rezultatul conducerii egoiste stă în fața noastră astăzi ca o reprezentare a înțelepciunii oamenilor a căror minte și inimă aveau nevoie de călăuzirea Duhului Sfânt. Domnul are multe căi pentru a încerca și a pune la probă pe aceia care se pretind a fi creștini. Cu o perfectă acuratețe, El a urmărit rezultatele înțelepciunii omenești, arătând că aceia care credeau că fac lucruri mari aveau nevoie să revizuiască trecutul; că au nevoie să vadă că nu erau mânați de Duhul Sfânt, dar că în multe lucruri au refuzat sfatul Domnului. Dacă s-ar fi examinat astfel la începutul lucrării lor, așa cum îi îndrumase Domnul să facă, ani de serviciu dezonorant pentru Dumnezeu ar fi fost schimbați într-o slujire din iubire. Fiecare inimă, din fiecare familie, are nevoie să facă lucrarea aceasta de cercetare de sine; altfel, unii vor descoperi, ca și Saul, că sunt rânduiți pentru nimicire. Îndeosebi lucrul acesta este aplicabil oamenilor din posturi de răspundere. Domnul spune: „Nu voi fi de acord cu nici un plan egoist”. Fiecare are nevoie acum să caute pe Domnul. Poporul lui Dumnezeu nu va trece cu bine prin încercare dacă nu are loc o redeșteptare și o reformă. În lăcașurile pe care le pregătește pentru cei neprihăniți, Domnul nu va admite nici un suflet plin de sine.

În nici un caz poporul nostru din nici o țară n-ar trebui să pună toate mijloacele într-o singură instituție medicală mare și costisitoare. Adunarea la un loc a unui mare număr de oameni nu e favorabilă pentru asigurarea celor mai bune rezultate în ce privește vindecarea fizică sau spirituală. Și în afară de aceasta, a înființa o astfel de instituție ar însemna să se jefuiască alte locuri, unde ar trebui să se înființeze instituții medicale. Oriunde am lucra, unii vor dori să tragă cât mai multe mijloace cu putință, în scopul de a înălța o mare clădire; dar nu acesta e planul cel mai înțelept. Când plănuim să facem o instituție într-un loc, ar trebui să avem în minte și nevoile altor locuri. Să se

practice economie, așa încât să fie cu puțință de a da celor din alte părți ale țării avantaje asemănătoare.

Capitolul 57

Lucrătorii, pionierii noștri înaintați în vârstă

Lucrătorilor pionieri înaintați în vârstă, care au fost în legătură cu lucrarea îngerului al treilea aproape de la începuturile ei, a căror experiență în lucrare datează aproape de la trecerea timpului în 1844, Domnul le spune: „Ajutorul vostru e necesar. Nu luați asupra voastră poveri pe care le pot purta alții mai tineri. E datoria voastră să fie atenți la deprinderile voastre de trai. Trebuie să fiți înțelepți în folosirea puterilor voastre fizice, mintale și spirituale. Voi, care ați trecut prin atât de multe și atât de variate experiențe, trebuie să faceți tot ce este cu putință pentru a vă păstra puterile, ca să puteți lucra pentru Domnul atâta timp cât El îngăduie ca voi să stați în partea și locul vostru pentru a ajuta la înaintarea lucrării Sale.”

Împreună cu Ioan, acești purtători de poveri pot spune: „Ce era de la început, ce am auzit, ce am văzut cu ochii noștri, ce am privit și ce am pipăit cu mâinile noastre, cu privire la Cuvântul vieții — pentru că viața a fost arătată, și noi am văzut-o, și mărturisim despre ea, și vă vestim viața veșnică, viață care era de la Tatăl, și care ne-a fost arătată; deci, ce am văzut și am auzit, aceea vă vestim și vouă, ca și voi să aveți părtășie unii cu alții; și sângele lui Isus Hristos, Fiul Lui, ne curățește de orice nelegiuire”. (1 Ioan 1, 1-7.)

Lucrarea are nevoie de mâinile veteranilor, de lucrătorii înaintați în vârstă, care au avut ani de experiențe în lucrarea lui Dumnezeu; care au vegheat la dezvoltarea și înaintarea soliei în diferitele ei ramuri; care i-au văzut pe mulți căzând în fanatism, cultivând înșelăciunea teoriilor false, opunându-se tuturor eforturilor făcute pentru a îngădui luminii adevărului să dea la iveală superstițiile care se furișau cu scopul de a zăpăci mintea și a face fără efect solia care în zilele acestea de pe urmă trebuie să fie dată în curăția ei rămășiței poporului lui Dumnezeu.

Mulți dintre încercații slujitori ai lui Dumnezeu au adormit în Isus. Să fie apreciat ajutorul acelor care au fost lăsați în viață până în timpul de față. Mărturia lor să fie prețuită. Mâna cea bună a Domnului a fost cu acești lucrători credincioși. El îi va susține cu brațul Său puternic, zicând: „Rezemați-vă de Mine. Eu voi fi tăria voastră și răsplătirea voastră cea nespus de mare”. Aceia care au fost în cadrul soliei la

începuturile ei, care au luptat cu curaj pe vremea când lupta era dârză, nu trebuie să se dea bătuți acum.

Grija cea mai duioasă trebuie să fie cultivată față de aceia a căror viață este împletită cu lucrarea lui Dumnezeu. În ciuda multelor lor infirmități, lucrătorii aceștia încă mai posedă talente care îi califică să stea în partea și locul lor. Dumnezeu dorește ca ei să ocupe locuri de conducere în lucrarea Lui. Ei au stat credincioși în mijlocul furtunii și încercării și sunt dintre cei mai valoroși consilieri ai noștri. Cât de recunoscători ar trebui să fim noi că ei încă își mai pot folosi darurile în slujba Domnului!

Să nu se piardă din vedere faptul că, în trecut, acești zeloși luptători au jertfit totul pentru înaintarea lucrării. Faptul că ei au îmbătrânit și au încărunit în lucrarea lui Dumnezeu nu constituie un motiv ca ei să înceteze să mai exercite o influență superioară influenței bărbaților care au avut mult mai puțină cunoaștere a lucrării și mult mai puțină experiență în lucrurile divine. Deși oboșiți și neîn stare să poarte poveri grele, pe care le pot duce și ar trebui să le ducă bărbații mai tineri, valoarea lor ca sfetnici e de cel mai înalt grad. Ei au făcut greșeli, dar au câștigat înțelepciune de pe urma greșelilor; ei au învățat să evite erorile și primejdiile, și atunci nu sunt ei competenți să dea un sfat înțelept? Ei au trecut prin tot felul de încercări și, cu toate că au pierdut ceva din vigoarea lor, nu trebuie să fie împinși la o parte de lucrători mai puțin experimentați, care știu prea puțin din lucrarea și jertfirea de sine a acestor pionieri. Domnul nu-i dă în felul acesta la o parte. El le dă har și cunoștințe speciale.

Când Ioan era bătrân și încărunit, i s-a dat o solie pe care să o ducă bisericii persecutate. Iudeii făcuseră mai multe încercări de a-i lua viața, dar Domnul a zis: „Să trăiască. Eu, care l-am creat, voi fi cu el și îl voi ocroti.” Fără întrerupere, ucenicul acesta înaintat în vârstă a dat mărturie pentru Domnul. Într-un limbaj plăcut, cu glas melodios, vorbind într-un chip care impresiona inima tuturor celor care-l ascultau, el povestea ce a spus și a făcut Domnul Hristos. El a fost trimis ca un exilat pe insula Patmos, dar Hristos l-a vizitat în exilul lui și i-a comunicat marile adevăruri care se găsesc în Apocalipsa.

Când aceia care și-au cheltuit viața în slujba lui Dumnezeu se apropie de încheierea istoriei lor pământești, ei vor fi inspirați de Duhul Sfânt să povestească experiențele pe care le-au avut în legătură cu lucrarea Lui. Amintirea modului minunat

în care El a procedat cu poporul Său, a mării Lui bunătăți, scăpându-i din încercări, ar trebui să fie repetată celor nou veniți la credință. De asemenea, ar trebui să fie povestite încercările care au venit asupra slujitorilor lui Dumnezeu, prin apostazia unora care cândva fuseseră uniți cu ei în lucrare, și intervenția Duhului Sfânt pentru a face fără efect neadevărurile povestite contra acelor care țineau cu tărie până la capăt începutul încrederii lor.

Vechii stegari care încă mai sunt în viață n-ar trebui să fie puși în locuri grele. Aceia care L-au servit pe Domnul lor atunci când lucrarea mergea greu, care au îndurat sărăcie, și au rămas credincioși adevărului atunci când numărul nostru era mic, trebuie să fie totdeauna respectați și onorați. Sunt instruită să spun: Fiecare credincios să-i respecte pe pionierii înaintați în vârstă care au suportat încercări și greutăți și multe lipsuri. Ei sunt lucrătorii lui Dumnezeu și au îndeplinit o parte de seamă în zidirea lucrării Sale.

Domnul dorește ca lucrătorii mai tineri să capete înțelepciune, putere și maturitate prin asocierea cu lucrătorii în vârstă care au fost păstrați pentru lucrare. Bărbații mai tineri să-și dea seama că, prin faptul că au printre ei astfel de lucrători, sunt foarte favorizați. Ei să arate mult respect pentru cei cu părul încărunit, care au o îndelungată experiență în dezvoltarea lucrării. Să le dea un loc de onoare în consiliile lor. Dumnezeu dorește ca aceia care au venit la adevăr mai de curând să ia seama la cuvintele acestea.

Domnul să-i binecuvânteze și să-i susțină pe bătrânii și încercații noștri lucrători. El să-i ajute să fie înțelepți cu privire la păstrarea puterilor lor fizice, mintale și spirituale. Domnul m-a instruit să spun acelor care au dat mărturia lor la începuturile acestei solii: „Dumnezeu v-a înzestrat cu puterea rațiunii și El dorește ca voi să înțelegeți și să ascultați de legile care au de a face cu sănătatea ființei. Nu fiți imprudenți. Nu lucrați peste măsură. Luați-vă timp de odihnă. Dumnezeu dorește ca voi să stați în partea și locul vostru, făcându-vă partea în a salva bărbați și femei, ca nu cumva să fie târați în jos de puternicul curent al răului. El dorește ca voi să purtați armura până când vă va invita El să o scoateți. Nu peste multă vreme veți primi răsplata”.

Capitolul 58

Grija pentru lucrători

Ar trebui să se ia unele măsuri pentru îngrijirea pastorilor și a altor slujitori credincioși ai lui Dumnezeu care, din cauza expunerii la primejdii și a muncii peste măsură în lucrarea Lui, s-au îmbolnăvit și au nevoie de odihnă și refacere sau care, din cauza vârstei înaintate sau a lipsei de sănătate, nu mai sunt în stare să poarte poverile și arșița zilei. Pastorii sunt adesea trimiși într-un câmp de lucru despre care ei știu bine că va fi dăunător pentru sănătatea lor; dar, nevrând să evite locurile grele, riscă, nădăjduind să fie un ajutor și o binecuvântare pentru oameni. După un timp, ei observă că sănătatea îi părăsește. Se încearcă o schimbare de climat sau de muncă, fără să se obțină ameliorare; și atunci ce au de făcut?

Acești lucrători credincioși care, pentru Hristos, au renunțat la perspectivele lumești, preferând sărăcia mai degrabă decât plăcerile și bogățiile, care, uitând de sine, au muncit sârguincios la câștigarea de suflete pentru Hristos, aceștia au dăruit cu mână largă pentru înaintarea diferitelor lucrări în biserica lui Dumnezeu și au căzut apoi în luptă, obosiți și bolnavi, neavând cu ce să se ajute singuri. Unii ca aceștia trebuie să fie lăsați să se zbată în sărăcie și suferință sau să aibă impresia că sunt cerșetori. Când vine boala și suferința asupra lor, lucrătorii noștri să nu fie împovărați cu întrebarea chinuitoare: „Ce se va întâmpla cu soția și copilașii mei, acum, când nu mai pot munci și nu mai pot să le procur cele necesare?” Este numai drept să se ia măsuri ca să se facă față nevoilor acestor lucrători credincioși și ale acelor care sunt dependenți de ei.

Pentru veteranii care au luptat pentru țara lor se iau măsuri generoase. Oamenii aceștia poartă toată viața lor cicatricele unor infirmități care vorbesc despre luptele și primejdiile prin care au trecut, marșurile forțate, expunerea la furtuni și suferințele din prizonierat. Toate aceste dovezi ale loialității și sacrificiului lor de sine le dau în mod just un drept asupra națiunii pe care au ajutat-o să fie salvată — un drept care e recunoscut și onorat. Dar ce măsuri au luat adventiștii de ziua a șaptea pentru ostașii lui Hristos?

Lucrătorii neglijați

Poporul nostru nu a simțit așa cum ar fi trebuit necesitatea acestei probleme și, de aceea, ea a fost neglijată. Comunitățile au fost neatente și, cu toate că lumina Cuvântului lui Dumnezeu a strălucit pe cărarea lor, ele au neglijat această prea sfântă datorie. Domnul e foarte nemulțumit de această neglijare a credincioșilor Săi slujitori. Poporul nostru ar trebui să fie tot atât de dispus să asiste aceste persoane atunci când sunt în împrejurări potrivnice, cum a fost dispus să accepte mijloacele și serviciile lor când se bucurau de sănătate.

Dumnezeu a pus asupra noastră obligația de a da o deosebită atenție celor săraci din mijlocul nostru. Dar acești pastori și lucrători nu ar trebui puși la un loc cu cei săraci. Ei și-au adunat în cer o comoară care nu se pierde. Ei au servit conferința în nevoile ei și acum conferința trebuie să le servească. Când vin înaintea noastră cazuri de felul acesta, nu trebuie să trecem pe alături de cealaltă parte. Nu trebuie să zicem: „Încălziți-vă și săturați-vă” (Iacov 2, 16) și apoi să nu luăm măsuri practice pentru a satisface nevoile lor. Lucrul acesta s-a făcut în trecut și astfel, în unele cazuri, adventiștii de ziua a șaptea au dezonorat mărturisirea lor de credință și au dat lumii ocazia de a aduce un reproș asupra lucrării lui Dumnezeu.

Asigurarea de locuințe pentru lucrători

Acum este de datoria poporului lui Dumnezeu să șteargă acest reproș, procurându-le acestor slujitori ai lui Dumnezeu o locuință confortabilă, cu câteva pogoane de pământ pe care să cultive propriile lor produse și să simtă că nu depind de mila fraților lor. Cu ce plăcere și cu ce pace ar aștepta acești lucrători istoviți să aibă o casuță liniștită, unde nevoia lor îndreptățită la odihnă ar fi recunoscută!

Datoria pe care o avem față de aceste persoane a fost amintită de repetate ori, dar nu s-a luat nici o măsură hotărâtă în legătură cu ea. Ca popor, noi trebuie să simțim răspunderea pe care o avem în problema aceasta. Fiecare membru al bisericii ar trebui să fie interesat față de tot ce are legătură cu frăția umană și frăția în Hristos. Suntem mădulare unii altora; dacă un mădular suferă, toate mădularele suferă împreună cu el. Trebuie să se facă ceva și conferința trebuie să dea pe față discernământ spiritual, pentru ca să poată înțelege privilegiile și înlesnirile de care au nevoie și pe care le merită acești lucrători istoviți.

Sanatoriile noastre — un refugiu pentru lucrători

Adesea, acești slujitori ai Evangheliei au nevoie de o îngrijire specială și de tratamente. Sanatoriile noastre ar trebui să fie un refugiu pentru unii ca aceștia și pentru toți lucrătorii istoviți care au nevoie de odihnă. Ar trebui să se amenajeze camere unde ei să poată veni pentru o schimbare și pentru odihnă, fără să se îngrijoreze mereu cu privire la modul în care vor acoperi cheltuielile. Când ucenicii au fost istoviți de muncă, Domnul Hristos le-a spus: „Veniți singuri la o parte ... și odihniți-vă puțin”. (Marcu 6, 31.) El vrea să se facă aranjamente pe baza cărora servii Săi să se poată odihni și să-și poată reface sănătatea. Sanatoriile noastre trebuie să fie deschise pentru pastorii noștri care au muncit din greu, care au făcut tot ce le-a stat în putere pentru a procura fonduri necesare pentru construirea și sprijinirea acestor instituții, și oricând au nevoie de serviciile care li se oferă acolo, ei să fie făcuți să se simtă ca la ei acasă.

Lucrătorilor acestora niciodată n-ar trebui să li se socotească prețuri mari pentru pensiuine și tratament și nici n-ar trebui să fie socotiți ca niște milogi și în nici un caz să nu fie făcuți să se simtă ca atare de aceia a căror ospitalitate o primesc. A manifesta generozitate în folosirea înlesnirilor pe care Dumnezeu le-a procurat pentru slujitorii Săi istoviți și care au lucrat peste măsură de mult este înaintea Sa o adevărată lucrare misionară medicală. Lucrătorii lui Dumnezeu sunt legați de El și, când ei sunt primiți, ar trebui să se ia aminte că Hristos este primit în persoana slujitorilor Săi. El cere aceasta și este dezonorat și neplăcut impresionat când ei sunt tratați cu indiferență sau când se procedează față de ei cu egoism sau cu zgârcenie. Binecuvântarea lui Dumnezeu nu va însoți o astfel de purtare față de aleșii Săi. În mijlocul fraternității medicale, n-a fost totdeauna o percepție ageră ca să poată înțelege lucrurile acestea. Unii nu le-au privit așa cum ar fi trebuit. Domnul să sfințească înțelegerea acelor care răspund de instituțiile noastre, pentru ca ei să poată înțelege cine să aibă parte de adevărata simpatie și grijă.

Acea ramură a lucrării pentru care s-au trudit acești lucrători istoviți ar trebui să dovedească apreciere față de ostenele lor, ajutându-i atunci când sunt în nevoie, împărtășind cu sanatoriul, în mare măsură, povara cheltuielii.

Unii lucrători sunt în situația de a-și putea îngădui să pună la o parte puțin din salariul lor; ei trebuie să facă acest lucru pentru a face față unui caz de forță majoră; dar chiar și aceștia ar trebui să fie bineveniți ca o binecuvântare la sanatoriu. Dar cei mai mulți dintre lucrătorii noștri au de întâmpinat multe și mari obligații. La orice mișcare,

când sunt necesare mijloace, ei sunt chemați să facă ceva, să fie în frunte, pentru ca influența exemplului lor să poată stimula pe alții la generozitate, iar lucrarea lui Dumnezeu să fie dusă mai departe. Ei simt o dorință atât de vie să înfigă stindardul în câmpuri noi, încât mulți chiar împrumută bani pentru ca să poată ajuta. Ei n-au dat cu părere de rău, ci au gândit că acesta era un privilegiu pentru a lucra la înaintarea adevărului. Răspunzând în felul acesta la cererile după mijloace, adesea ei rămân cu un surplus prea mic.

Domnul a ținut o socoteală amănunțită a dărnicii lor pentru lucrare. El știe ce lucrare bună au făcut, o lucrare de care lucrătorii mai tineri n-au nici o idee. El a cunoscut toate lipsurile și toate tăgăduirile de sine pe care ei le-au îndurat. El a notat toate împrejurările acestor cazuri. Toate sunt scrise în cărți. Lucrătorii aceștia sunt o privilegiu pentru lume, îngeri și oameni și ei sunt niște mijloace intuitive pentru a pune la probă sinceritatea principiilor noastre religioase. Domnul vrea ca poporul nostru să înțeleagă că pionierii acestei lucrări merită tot ceea ce instituțiile noastre pot face pentru ei. Dumnezeu ne invită să înțelegem că aceia care au îmbătrânit în slujba Sa merită iubirea, onoarea și cel mai adânc respect al nostru.

Un fond pentru lucrători

Un fond ar trebui să fie strâns pentru lucrătorii aceia care nu mai sunt capabili să lucreze. Nu putem fi curați înaintea lui Dumnezeu decât dacă facem orice efort rațional în această privință, și aceasta fără întârziere. Sunt printre noi unii care nu vor vedea necesitatea acestui fapt; dar opoziția lor nu ar trebui să ne influențeze. Aceia care intenționează în inima lor să fie dreți și să procedeze drept ar trebui să meargă mereu înainte pentru realizarea unei bune lucrări, o lucrare pe care Dumnezeu o cere să fie făcută. Sunt mulți printre noi care au avere, care au amânat lucrarea de a face bine cu avutul lor; dar să mai întârzie? Să iubim noi banii atât de mult încât să-i îngropăm în pământ?

Dumnezeu cere cooperarea tuturor la lucrarea aceasta. Cei avuți ar trebui să dea din avutul lor; dar, dacă dau cu părere de rău, gândindu-se ca fiecare ban să fie investit în afaceri lumești, nu vor primi nici o răsplată.

Înaintea lui Dumnezeu, darul modest adus de oameni mai săraci nu este mai prejos decât darurile mai mari ale celor mai bogați. Domnul va adăuga acestui dar

binecuvântarea Sa, făcând ca serviciul de iubire al darului să fie rodnic, pe măsura dăruirii din toată inima cu care a fost adus. Bănuții veniți de la oricine trebuie să fie bine apreciați.

E nevoie acum de entuziasmul tineretului. Ei ar trebui să lase la o parte vanitatea și să-și restrângă nevoile. Vreau să-i îndemn atât pe ei, cât și pe întregul nostru popor ca banii cheltuiți de obicei pe lucruri nefolositoare să fie consacrați unei întrebuițări mai înalte și mai sfinte. Faceți tot ce puteți pentru a se crea un fond pentru slujitorii Evangheliei înaintați în vârstă, istoviți de muncă și grijă neîntreruptă. Consacrați Domnului tot ce aveți. Nu vă folosiți banii pentru satisfacerea eului. Puneți-i în tezaurul Domnului. Nu îngăduiți ca mijloacele să treacă din mâinile voastre numai ca să satisfacă poftele voastre sau ale altora. În cheltuielile voastre, gândiți-vă că umblați cu banii Domnului și că trebuie să-I dați socoteală de întrebuițarea lor.

Celor înaintați în vârstă, care sunt în curs de a pierde din mână viața aceasta, vă adresez un apel, acela de a dispune bine de bunurile Domnului încredințate vouă, mai înainte de a adormi în Isus. Aduceți-vă aminte că sunteți administratorii lui Dumnezeu. Înapoiți-I Domnului ce este al Lui, cât timp sunteți în viață. Nu neglijați să vă ocupați de aceasta cât sunteți în plinătatea judecății voastre. O dată cu sosirea vârstei înaintate, e de datoria noastră de a dispune ca mijloacele noastre să intre în folosința instrumentelor rânduite de Dumnezeu. Satana folosește orice născocire pentru a îndepărta de la lucrarea Domnului mijloacele atât de necesare. Mulți investesc talantul mijloacelor lor în întreprinderi lumești, când lucrarea lui Dumnezeu are nevoie de fiecare ban pentru înaintarea adevărului Său și pentru proslăvirea Numelui Său. Întreb: Nu trebuie să ne adunăm o comoară în cer, în pungi care nu se învechesc? Îi îndemn îndeosebi pe bătrânii care urmează ca în curând să alcătuiască un testament cu privire la mijloacele lor, să-și aducă aminte de aceia care au servit credincios prin cuvânt și învățătură. Faceți în așa fel încât, dacă sănătatea și viața vor înceta, mijloacele voastre să poată fi investite în lucrarea lui Dumnezeu. În felul acesta, ele vor fi puse la schimbător și vor spori fără încetare.

Invit biserica în totalitatea ei și pe membrii ei în mod individual, să-I înapoieze cu dobândă lui Dumnezeu capitalul care le-a fost încredințat. În felul acesta, veți avea o comoară în cer. Inima să vă fie sinceră față de Isus. Cu toate că ar putea să vi se pară că sunteți cei mai neînsemnați dintre toți sfinții, totuși sunteți mădulare ale trupului lui Hristos și prin El sunteți identificați cu toate instrumentele Lui omenești și cu măiestria

și puterea inteligențelor ființe cerești. Nimeni dintre noi nu trăiește pentru sine. Fiecăruia i-a fost încredințat un post al datoriei; nu pentru interesele sale înguste, egoiste, ci pentru ca influența fiecăruia să poată fi tărie pentru toți. Dacă într-adevăr am fi crezut că suntem în mod individual o privesc pentru lume, îngeri și oameni, n-am fi manifestat noi, ca biserică, un spirit diferit de acela pe care-l dăm pe față acum? N-am fi noi o biserică vie și lucrătoare?

Pâraiele mai mici sau mai mari ale facerii de bine trebuie să fie lăsate să curgă fără oprire. Providența divină e cu mult înaintea noastră, înaintând mult mai repede decât darurile noastre. Calea pentru înaintarea și dezvoltarea lucrării lui Dumnezeu e blocată de egoism, mândrie, lăcomie, extravaganta și plăcerea de a face paradă. Întregii biserici i s-a dat o răspundere solemnă de a susține fiecare ramură a lucrării. Dacă Îl urmează pe Hristos, membrii ei vor înfrânge prin tăgăduire de sine înclinația spre a face paradă, pofta după îmbrăcăminte luxoasă, după locuințe elegante și mobilă costisitoare. Trebuie să se dea pe față o mult mai mare smerenie, o mult mai mare deosebire de lume, printre adventiștii de ziua a șaptea. Altfel, Dumnezeu nu ne va primi, indiferent care ne-ar fi poziția sau caracterul lucrării în care suntem angajați. Economia și tăgăduirea de sine vor pune la îndemâna multora care trăiesc în împrejurări modeste mijloace pentru binefacere. E datoria tuturor de a învăța de la Isus Hristos, a umbla smerit pe cărarea tăgăduirii de sine pe care a călcat Maiestatea cerului. Întreaga viață de creștin ar trebui să fie o viață de tăgăduire de sine, pentru ca, atunci când se fac apeluri pentru ajutor, să putem fi gata să răspundem.

Câtă vreme Satana lucrează cu o energie neobosită ca să distrugă suflete, câtă vreme este o cerere pentru lucrători în orice parte a câmpului întins al secerișului, atâta vreme vor fi și apeluri de a da pentru sprijinirea lucrării lui Dumnezeu în vreuna din multele ei ramuri. Satisfacem o nevoie numai pentru ca să facem drum spre a satisface o altă nevoie de același fel. Tăgăduirea de sine necesară pentru a obține mijloace pentru investit în ceea ce Dumnezeu apreciază în cel mai înalt grad va dezvolta deprinderi și un caracter care va câștiga pentru noi aprobarea: „Bine”, și ne va face să fim pregătiți să locuim pururea în prezența Aceluia care S-a făcut sărac pentru noi, ca noi, prin sărăcia Lui, să putem moșteni bogății veșnice.

Bărbații din poziții de răspundere sunt în primejdia de a fi zdrobiți sub multele poveri pe care le poartă, dar Dumnezeu nu impune nimănui poveri prea grele de purtat. El apreciază fiecare greutate înainte de a îngădui ca ea să apese asupra inimii celor care

sunt împreună lucrători cu El. Fiecăruia dintre lucrătorii Săi, Tatăl nostru cere să îi spună: „Încredințează-ți soarta în mâna Domnului, și El te va sprijini”. (Psalmii 55, 22.) Purtătorii de poveri să creadă că El va purta orice sarcină, fie mare, fie mică.

Isus consimte să poarte poverile noastre numai când ne încredem în El. El zice: „Veniți la Mine toți cei oboseți și greu împovărați; dați-Mi Mie sarcina voastră; lăsați pe seama Mea să fac ceea ce e cu neputință pentru om să facă.” Să ne încredem în El. Neliniștea e oarbă și nu poate discerne viitorul. Dar Isus vede sfârșitul de la început și, în orice greutate, El are calea Sa pregătită pentru a da ajutor. Rămânând în Hristos, putem face totul prin Acela care ne întărește.

Din cauza unor lucrători neconsacrați, lucrurile vor merge uneori rău. Poate că veți plânge din cauza rezultatelor relei căi a altora; dar nu vă neliniștiți. Lucrarea este sub supravegherea binecuvântatului nostru Domn. Tot ce cere El este ca lucrătorii să se prezinte la El pentru a-și lua ordinele și să asculte de îndrumările Lui. Toate compartimentele lucrării Lui — comunitățile, misiunile, școlile de Sabat și instituțiile noastre — sunt purtate pe inima Lui. De ce să ne neliniștim? Dorința aprinsă de a vedea biserica plină de viață trebuie să fie temperată printr-o deplină încredere în Dumnezeu; deoarece „fără Mine”, zice marele Purtător de poveri, „nu puteți face nimic”. „Vino după Mine”. El merge în frunte; noi trebuie să mergem după El.

Nimeni să nu-și supra-împovăreze puterile date de Dumnezeu cu eforturi de a face ca lucrarea Domnului să înainteze mult mai repede. Puterea omului nu poate grăbi lucrarea; cu aceasta trebuie să fie unită puterea inteligențelor cerești. Numai în felul acesta poate fi dusă la desăvârșire lucrarea lui Dumnezeu. Un Pavel poate sădi, un Apolo poate uda, dar Dumnezeu este Cel care face să crească. În simplitate și smerenie omul trebuie să conlucreze cu uneltele cerești, făcând totdeauna tot ce poate mai bine și totuși dându-și totdeauna seama că Dumnezeu este Marele Maestru lucrător. El nu trebuie să cultive deprinderea de a considera că puterile personale îi sunt îndestulătoare deoarece, în felul acesta, își va istovi rezerva de putere și își va nimici puterile mintale și fizice. Chiar dacă toți lucrătorii care poartă acum poverile cele mai grele ar fi puși la o parte, lucrarea lui Dumnezeu va merge înainte. Să temperăm dar zelul nostru în lucrare prin rațiune; să oprim eforturile noastre de a face ceea ce numai singur Domnul poate realiza.